

ПОЛИТИКИН

4

динара

БРОЈ
1242

ЗАБАВНИК

17.10.1975. • ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ • ГОДИНА XXXVI

КОМПЛЕТАН
СТРИП
**ЧЕЛИЧНИ
ГУСАР**
I део

RIPLEY

Веровати или не!

НАЈИМИ

ПОГЛАВИЦА
КОНГОАНСКОГ ПЛЕМЕНА
БАКУБА,
НОСИО ЈЕ СВЕЧАЊУ ОДОРУ
ТЕШКУ
ПРЕКО 100 КИЛОГРАМА.
ЗАТРПАН
ТАКО КРЗНИМА,
ОГРЛИЦАМА
И ОСТАЛИМ УКРАСИМА,
ОН НИЈЕ МОГАО САМ ДА УСТАНЕ
СА СТОЛИЦЕ!
ЊЕГОВО ОДЕЛО БИЛО ЈЕ ОКО
4 ПУТА ТЕЖЕ ОД ОКОПА
НЕКАДАШЊИХ ВИТЕЗОВА.

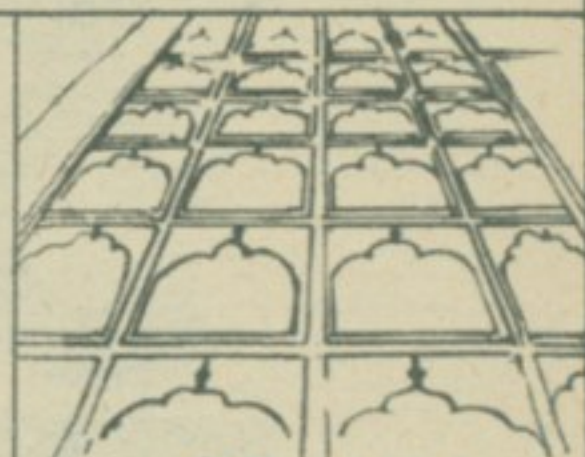
НАЈВЕЋИ ИСКЉУЧИВО СУВОЗЕМНИ ПРИПАДНИК ЖИВОТИЊСКОГ СВЕТА

НА
АНТАРКТИКУ
ЈЕ
BELGICA
ANTAR-
STICA -
КОМАРАЦ
БЕЗ КРИЛА
ДУГАЧАК СВЕГА
3 МИЛИМЕТРА.

Антонио Камачо

ИЗ КАДИЗА,
У ШПАНИЈИ,
ТОКОМ
50 ГОДИНА
ТРИ ПУТА
ДНЕВНО
МЕЊАО ЈЕ
БЕЛО ОДЕЛО.

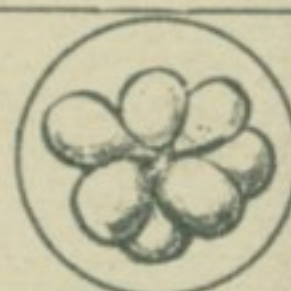
СВАКИ МЕРМЕРНИ БЛОК

УГРАЂЕН У ПОД
БИСЕРНЕ
ПАМИЈЕ
У АГРИ (ИНДИЈА)
ИЗГЛЕДА, ПО
ШАРИ, КАО
МОЛИТВЕНИ
ЋИЛИМ.

Зубати Буда

БУДА ИЗ ТАТУНГА,
У КИНИ,
ЈЕДИНА ЈЕ СТАТУА
БУДЕ КОЈОЈ СЕ
ВИДЕ ЗУБИ.

7 ПЛОДОВА

ПАРАДАЈЗА
НА ЈЕДНОЈ
ПЕТЕЉЦИ УСПЕЛО ЈЕ
У БАШТИ
ФРЕНКА КРИСТОФЕРА
У КОЛОНИЈАЛ БИЧУ
(САД)

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

• на Антарктику се уопште не
може видети треперење звезда.

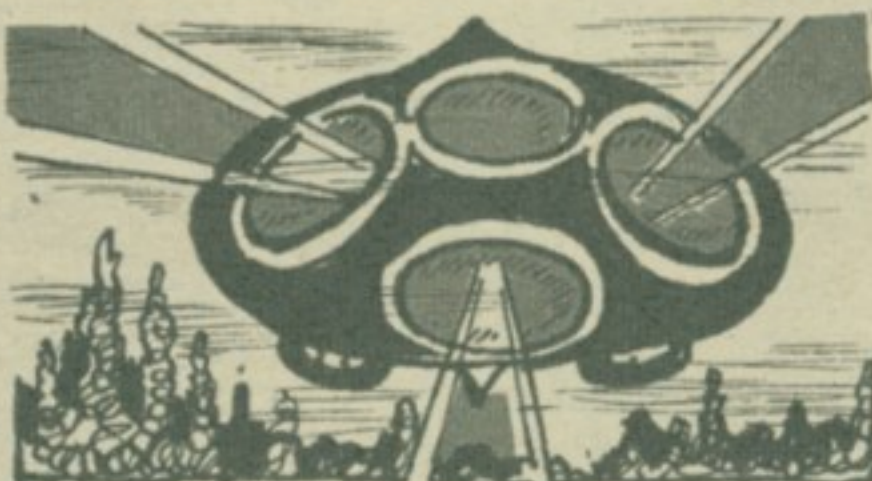

• једини сисари који лете јесу
слепи мишеви. Има их више од
две хиљаде врста. Слепи мише-

ви који се хране биљном хра-
ном и живе у Источној Индији
имају крила чији распон може
да износи преко 1,45 метра.

• ускоро ће бити поринуте у
море подморница „Пингвин“ ко-
ју су заједнички конструисали
Немци и Холанђани. Потпуно
аутоматизованом подморницом

може се управљати на теледи-
риговани начин, или самостал-
но. „Пингвин“ може да се спу-
сти на дубину од 200 метара, а
у даљој будућности предвиђа се
спуштање и на више хиљада
метара. Подморница је тешка
две тоне. Специјални уређаји о-
могуће јој да се слободно кре-
ће и осматра „свет“ под морем.
Претежно ће бити коришћена
за откривање степена загађено-
сти мора.

• пентеконтера је галија са пе-
десет весала.

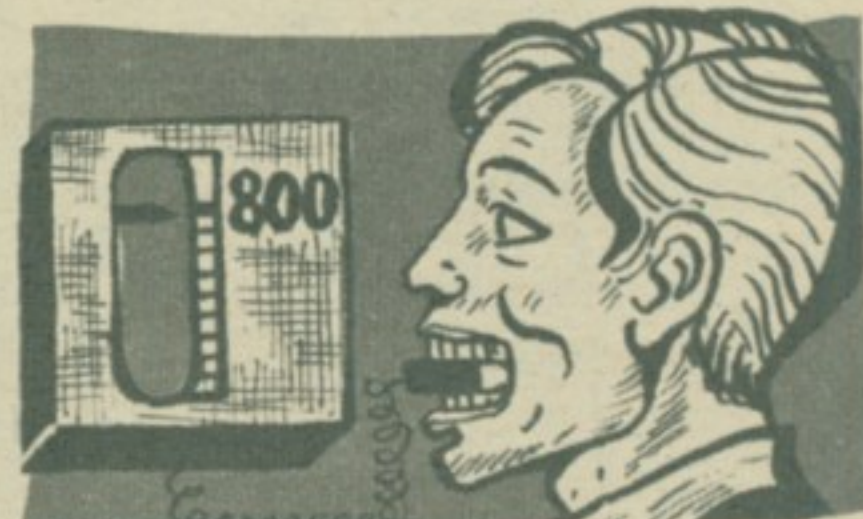

• делимични подаци до којих
су дошли стручњаци помоћу а-
меричке сонде „Пионир-10“ која
је дотакла Јупитер 4. децембра
1973. године гласе у центру Ју-
питера температура вероватно
износи 30.000 степени за разли-
ку од Земље у чијем центру је
5.500°C. Јупитер би, према досад
извршеним испитивањима, тре-
бало да садржи стене од твож-
ђа. Научник Вилијам Хабард са

универзитета у Аризони тврди
да су сјајне хоризонталне пруге,
примећене на површини Ју-
питера, у ствари масе топлот
гаса које на својим врховима
имају кристале амонијака. Там-
не пруге су вероватно наслага
хладнијег ваздуха. Чувена „др-
вена мрља“ (дугачка 40.000 а

широка 13.000 километара ве-
роватно је веома снажан олујни
облак. Сателит 10, најближи
овој планети, има знатно гушћу
атмосферу што је изненађујуће
за небеско тело веће једва не-
што од Месеца.

• мишићи које човек употреб-
љава за жвакање могу да издр-
же оптерећење до осам стотина
килограма што отприлике одго-
вара тежини једног мањег ауто-
мобила.

• жирафа нема само дугачак
врат, већ и језик, који понекад
може да буде и до шездесет сан-
тиметара.

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

ПРОЗВАНИ ДА УМРУ

ПРЕ ТРИ И ПО ДЕЦЕНИЈЕ

Назад је свањивало. У прозорчићима се модрило јесење јутро после кише, у пукотинама се заседале беличасте пруге. Испрљени људи, двадесет и четири часа без хране и воде, читав дан и ноћ стиснути у загушљивом испаравању, понадали су се спасењу. Овако их, свакако, неће уморити.

У шест су се одшкринула врата барака: љотићевци су прозивали, Немци су извикивали страна имена, људи су их погрешно преносили. Тумач је два пута звао неког:

— Да ли га ко познаје?
— Ја га знам, он је ђак — одговорио је један човек.

— Шта ће ова дечурлија међу нама? — питао је други.

— Ене, веле, траже ђаке! — узвикнуо је трећи.

— Пролаз! — према вратима су се пробијали ученици Раде Милутинковић и Павле Милекић.

Пред баракама се стекло стотинак грађана, сврстаних по двоје, окружених двадесеторицом Немаца. Мало даље десет група војника у двојним редовима, под шлемовима, с пушкама у купана и официрима пред собом. Доброволац, поручник Костић, пришао је своме познанику Љубивоју Димитријевићу:

— Сви ће бити стрељани. Овај га је замолио да спасе још неке људе из суда и стао да бележи њихова имена. Али, у круг је ушао луксузни аутомобил, изишао је мајор Кенит, сви официри и љотићевци стајали су мирно.

МОЖЕ ДА ПОЧНЕ!

Мајор је смотрио падину Ердоглијског потока, погледао пут Шумарица, осврнуо се према Виноградима па, показујући кола натоварена сандучићима, рекао:

— Муниција?
Официрима ско себе саопштио је кратко:

— Може да почне.

Они су се растрчали према постројеним војницима. Поручник Костић са списком људи из суда пшао је у бараку.

Врата барака широм су се отворила. Испред прве подофицир је узвикнуо:

— Ко хоће да пије воде? Стотине људи испало је напоље, потискивано хиљадама одостраг. Војници су оружјем одбили остале, а ове опколили упереним пушкама и машинкама. Педесетак корака од барака одбројали су их по групама и постројили у две врсте, испред митраљеза.

Официри су позивали да иступе: Немци, Мађари, Италијани, Бугари, Румуни. Затим: пекари, месари, водоинсталатери. Из поне-

Када је илегална омладинска организација у Крагујевцу 5. августа 1941. године формирала Крагујевачки партизански одред, Немци у околини трпе велике губитке. Због тога, у знак одмазде и застрашивања од 20. до 23. октобра 1941. врше масовна хапшења и убијају недужни народ — мушкарце од 16 до 50 година. Рачуна се да је у то време у Крагујевцу стрељано око 7000 лица међу којима је био велики број ђака, као и мушкараца млађих од 16 и старијих од 50 година!

Љубиша Јовановић, један од стрељаних ученика III разреда гимназије (данас VII разреда основне школе).

Дуге колоне људи — радника, ђака, отераних са школског часа, професора... — кренуле су пред упереним митраљезима пут Шумарица да се више не врате...

ке групе издвојили су старије од педесет година. И насумце изузимали сваког десетог. Све њих повели су на пољану.

Уверени да ће их отерати у Немачку, људи у групама су се свакојако довијали да избегну непожељно путовање.

ДОК НЕ ДОСАДИ

Постројенима су наредили да предају легитимације, новац и ствари од вредности. И они су спуштали легитимације у цак. Циганин Радомир Паљих, чистач обуће, предао је књижицу са две хиљаде четири стотине динара. Оне без исправа при себи Немац је стојећи записивао у свеску.

Радницима који су оправљали милановачки друм рекли су: на једну страну да стану они са легитимацијама, на другу они без исправа, да би им узели податке. Један радник показао је војнику на митраљез:

— Бум-бум? — и рукама представио шетање митраљеске цеви. Немац је ху-тао.

Наишао је онизак, плав официр кога су војници оловљавали са хауптман и рекао:

— Другови моји, данас ћете се натући српских кучића. Удрите их све док вам не досади.

Бошко Петљански, међу спасенима, добро је знао немачки:

— Стрељаће их! — шапнуо је.

Прву групу по тројицу у реду, скружену са тридесетак војника спреда, одостраг и са стране, повели су ка Ердоглијском потоку. Немац на зачељу носио је конопац, други — маказе за сечење жице.

Одлазила је друга и трећа група. У четвртој је Немац установио да има дво-

јица мање. Пришао је издвојенима на пољани:

— Двојица!

Иступила су два збуњена младића, не схватајући шта се збива.

УЖАСНА ПРЕВАРА

У петој је недостајао један, али нико добровољно није хтео да се јави. Војници су на силу дограбили најближег. Остали су премрли од страха, ни они нису били безбедни.

Истовремено, поново су се отворила врата барака. Подофицир је питао:

— Ко хоће да се умије?

Неколико стотина људи пропустили су напоље и опет затворили врата. Одбројавали су их по групама и све се понављало, као са претходнима...

**ЋАЦИ
У УЧИОНИЦАМА
ОСЛУШКИВАЛИ СУ
НЕЈАСАН
ЖАГОР ПОД
ПРОЗОРИМА.
ЗНАЈУЋИ ШТА СЕ
НАПОЉУ ДОГАЂА,
НАСТАВНИЦИ
СУ СЕ ТЕШИЛИ:
МОЖДА ЋЕ
МИМОИЋИ ШКОЛУ.**

Немци су улазили у свану кућу и изводили људе. Поворна се непрестано увећавала.

Јекнуо је плотун, и митраљежи.

Викнувши нешто један младић са греде стропашта се на угаљ.

У немој тишини човек са прозорчета гледао је како подофицир залази међу лешеве и пуца у оне који можда нису мртви. Војници су се враћали по нове жртве.

Одједном, барака је за-

узнемирени учесталом је ком митраљеза људи у трећој бараци подигли су до прозорчета повисоког Момчила Лукића да види шта се то напољу догађа.

— Стрељају — рекао је он и без гласа се срзоо наниже.

Из свих барака су посматрали поворке које су се кретале према Ердоглијском потоку. Понеко је уо-

Сушички поток. У првој групи били су радници који су оправљали милановачки пут. Угледавши грањем прекривен митраљез на окуци, неки су почели да моле Немце за милост. Зауоставили су их пред током, дочекали мало и пре везли на другу обалу. ПетокOLONаш их је постројио у четири реда, леђима скренуте митраљезима. У ишчекивању, с језом у затиљку, радник Јова Чачанин је узвикнуо:

— Људи, шта вам је, што мора бити, нека буде!

НА ДИВЉЕМ ПОЉУ

Писнула је звиждаљка, затрештали су митраљежи. Ратибор Јовановић погледао је улево: људи су падали. И он се стропаштао нижице заривши лице у земљу. Око главе му је прштала земља са куршумима...

Немац је повукао Ратибора за зимски капут, одигао га мало и пустио. Он се млитаво опустио. Поново га је цимнуо, капут се исцепао. Немац га више није дирао.

Ознојени Немци спретно су скидали празне и стављали пуне кстурове метака у митраљеже. Људи пред шљивиком прснули су на све стране. Војници су од свуд припуцали обарајући бегунце. Један човек је пре скочио ограду, наставио трк према Дивљем пољу и пао. Неколицина су претрчала друм, покосили су и њих. Четворица, јарком уз пут, изнела су живу главу.

У метежу два Немца су погинула од својих. По њихова тела дошао је затим камион.

После читава три сата, око једанаест, гушећи се у крви, Ратибор Јовановић се с муком измигољио испод лешева и скотрљао у поток. Два сата је пузао неколико стотина метара до избављења...

(Из књиге Мирка Милојковића: „Једна младост у Србији“)

ПОСЛЕДЊЕ ПОРУКЕ:

«Милева, чувај мојег Милета, много поздрава, Милоје. Збогом, ја гинем, а не знам шта је са Вељом, Богданом, Селимиром, збогом за навек».

Милоје Прокић, радник

«Децо, осветите оца, Стева».

Стеван Вулета, радник

«Удај Милку и, децо моја, не заборавите оца Глигорија. Чувај Мицу, не заборавите на нашег оца. Сад, Милина, поведи рачуна и ти, бато. Ваш остаје син, отац, Глигорије».

Глигорије Ђорђевић

«Кажите друговима да се боре до победе, ја гинем, али они нека побију гадове. Живела КПЈ».

Новица Милановић, ливац

«Срца моја и душе моје, Миро, пољуби децу уместо мене. Слушајте маму, децо, и збогом занавек, тата Лаза...»

Лазар Пантелић, професор

«Драги тата и мама, поздрав последњи пут, Љубиша».

Љубиша Јовановић, ученик

револверски пуцњом довршавали су недотучене. Неко је крај њега зајечао: — Јао, убијте ме!

Коленима га је дотакао да ћути. Пукло му је крај ушију, осетио је бол у колону. Кораца су одлазили. Изгубио је свест.

У то су са стране, уз поток, плотунима и митраљезима покосили две стотине људи. Десетак метара даље још стотину.

ПЛАЧ И КЛЕТВЕ

Један човек у бараци испео се на гомили угља до прозорчета:

— Неке отераше у поток!

— Куда ће их у поток?

— Прешли су поток. Зау-

ставили су их на рудини. Два Немца су легла на митраљеже. Остали су уперили пушке. Чујем, подофицир им нешто говори... не разабихам речи. Сад их претреса: завлачи им руке у џепове, раскопчава, опипава по прудима. Склонио се у страну и свирнуо у пиштаљку...

Прву групу су зауставили на падини, стотинак метара од барака.

— Стрељаће нас! — узвикнуо је неко.

— Немци су им наредили да поседају. Један младић потрчао је према шуми. Припуцали су за њим, а он је врлудао. На неколико метара пред шумом пао је и остао лежећи.

Седели су у три врсте, као што су и дошли. Пред њима су се на кратком одстојању, лучно, развили војници. Свештеник Цветић извадио је сат из џепа и пружио га официру:

— Молим вас, предајте мојој породици.

Официр је записао адресу.

Циганину Паљиху ово се допало. И он је пружио свој сат. Немац се осорно продрао и уклонио се у страну. Проломио се плотун, продужен митраљеским рафалом. Паљих се згрчио на страну, осећајући бол у десном рамену и под десном плећком. Слушајући самртничке ропце и уздицаје гушио се... Одјекивали су појединачни

брујала, проломили су се сторчени повици. Неки су најпогрдније псовали Немце. Неки су у страху сјајнички заплакали. Неки су клекли и скрушено се молили богу. Ван себе један младић је брзо и неразговорно говорио: „Не познају ме добро Немци, али тек ће ме упознати...“

чавао познаника, суседа, пријатеља, рођака. Ученик Милан Станковић угледао је свог разредног старешину Миодрага Новаковића. У руци је држао шешир матуранта Милоше Пантовића...

Стотине других су повели двориштем касарне преко друма и Вашаришта у

Л. СРЕДАНОВИЌ

ДИЖАН И СТАРИ СЛОВЕНИ

Б. ЂУРИЋА

Осетио је туп ударац по грудима. А онда, кад је змија почела да се њише изнад њега, он је чекао онај страшни бол.

Андре Диперет се пробудио из поподневног дремежа, плакао отворио очи, а онда их разрогачио од ужаса. Готово два метра дугачка змија њихала се с таванице, сматаног репа и уздигнуте главе, спремна за напад. Тада је пала склупчана, увијајући се око његових голих прса.

Било је то већ трећи пут да папуански врачеве пуге у његову колибу змију отровницу.

Његов колега Кристијан био је на исти начин два пута опоменут кад је стигао у мали логор усред џунгле.

ПРВИ ПОКУШАЈ

— То нису обичне змије — рекао му је припадник пријатељског племена који му је помогао у рашчишћавању пропланка на којем је хтео да подигне кућу.

— То су веома отровне змије у којима живе демони. Оне проналазе и убијају своје жртве натприродном снагом, а папуански врачеве имају неку чудну моћ над њима. Чувајте их се! — упозорио га је човек.

Први покушај убиства догодио се приликом Андрејеве посете старом племенском поглавици. Док је обучен у тропску одећу чекао да га изведу пред поглавицу, Андре је у једном тренутку приметио да је део његове кошуље одсечен. Ништа не рекавши, пошао је мирно са дугачким штапом у руци да поздрави племенског вођу. Уз обавезан церемонијал, разменили су поздраве. Одједном, из мрака поглавичине колибе на њега се устремила огромна змија.

НЕ МИЧИТЕ СЕ!

Инстинктивно Андре је подигао свој штап и снажно га спустио на главу змије. Увијајући се, сна је ту, пред његовим ногама умирала. Као да се баш ништа није догодило, Андре је завршио разговор са поглавицом и вратио се у мало насеље. Размишљао је како је за длаку избегао страшну смрт.

Неколико недеља касније Папуанци су му послали другу змију. Андре је управо завршио са преврћањем једног дечака и окретао се ка ормарићу са лековима кад је спазио како се дечакове зенице шире од ужаса.

— Станите! Не мичите се! —

Када је Андре Диперет као млад лекар дошао на Нову Гвинеју, домородачки врачеве чинили су све да га се ослободе.

ПАПУАНСКА ЧАРОЛИЈА

вриснуо је дечак.

Гмижући по земљаном поду, ка Андреу се приближавала змија дугачка око два метра. Очигледно, провукла се кроз зид од уплетене бамбусове трске.

Слободном руком дечак је зграбио нож са дугачким сечивом који је стајао заденут за појас његовог оца и снажно замахнувши једним ударцем одсекао змији главу. То се догодило тако брзо да Андре није успео да начини ни најмањи покрет.

Кад се вратио у колибу у којој је становао, Андре је пронашао још једну кошуљу са које је било одсечено парче. Збуњен, позвао је момка који му је кувао и спремао колибу и затражио објашњење.

— Они ухвате змија и ставе је у нека корпа од бамбусов прут. На крајеве ставе комадићи од одећа жртва зато твој кошуља и-

сечен. Пре него што корпа однеће близу жртва они је ставити близу ватра. После тога корпа однесу у близини своја жртва и склонити комадић с један крај. Полудели змија иде право на жртва чији мирис препознати због комадић од тканина причвршћен с један крај. То цела чаролија — објаснио је Андреу својим исквареним енглеским језиком слута.

У КОЛИБИ ПОГЛАВИЦЕ

Отада, прошле су две године. Једног дана, Андре се упутио пешице кроз џунглу до оближњег

села. Стигао је око подне и, пошто је обавио неколико прегледа одлучио да легне да се одмори у колиби поглавице.

Није спавао више од сата кад се пробудио и тачно испред себе угледао змију. Пре него што је успео да се покрене, осетио је тежак, туп ударац по голим грудима. Отворио је уста да крикне али се није чуо никакав звук. Укочено је посматрао змију која је палацала језиком на само неколико сантиметара од његове главе. Већ му се чинило да у грудима осећа страховит бол од њеног уједа. Али, за чудо, змија као да се колебала. Не усуђујући се да учини ни најмањи покрет, Андре бацни поглед на сат: било је тачно четири по подне.

КУКАВИЦЕ!

Изненада, змија поче да се увија у клупко. А онда сместивши се удобно на његовим грудима, спустила је главу на своје склупчано тело. Изгледало је као да спава.

Андре помисли да би било добро кад би могао да дохвати свој тешки штап, али се ипак није усуђивао да се помери. Време је споро одмицало. Иако је био уверен да змија спава, плашио се да се помери. Прошла су пуна три сата кад се змија најзад покренула. Све то време он је лежао готово без свести. Као кроз маглу видео је њене мрке шаре.

Неочекивано, змија полако склизну ка његовим раменима. Андре се стресе кад она пређе преко његовог лица и сиђе на под. Укочено ју је посматрао како се провлачи кроз бамбус, готово не дишући. Био је потпуно парализован. Тада је осетио како га обузима бес. Зграбио је свој штап и свом снагом га зајеглао ка змији. Погрожена у плаву, она се

склупчала на поду. Андре је зграбио змију за реп и изнео је напоље.

— Кукавице, прљаве кукавице — урлао је. — Жељели сте да ме убијете, али ето, ја сам убио вашу змију.

Људи су немо пиљили у њега. Андре је добро знао да се међу њима налази и сеоски врач. Нико није проговорио ниједну реч, али је Андре осетио да их је овог пута коначно придобио. Преживео је све врачеве смицалице и знао да ће његов противник због тога изгубити углед у очима својих саплеменика.

О часовима које је змија провела на његовим грудима, Андре, данас седамдесет трогодишњак, каже:

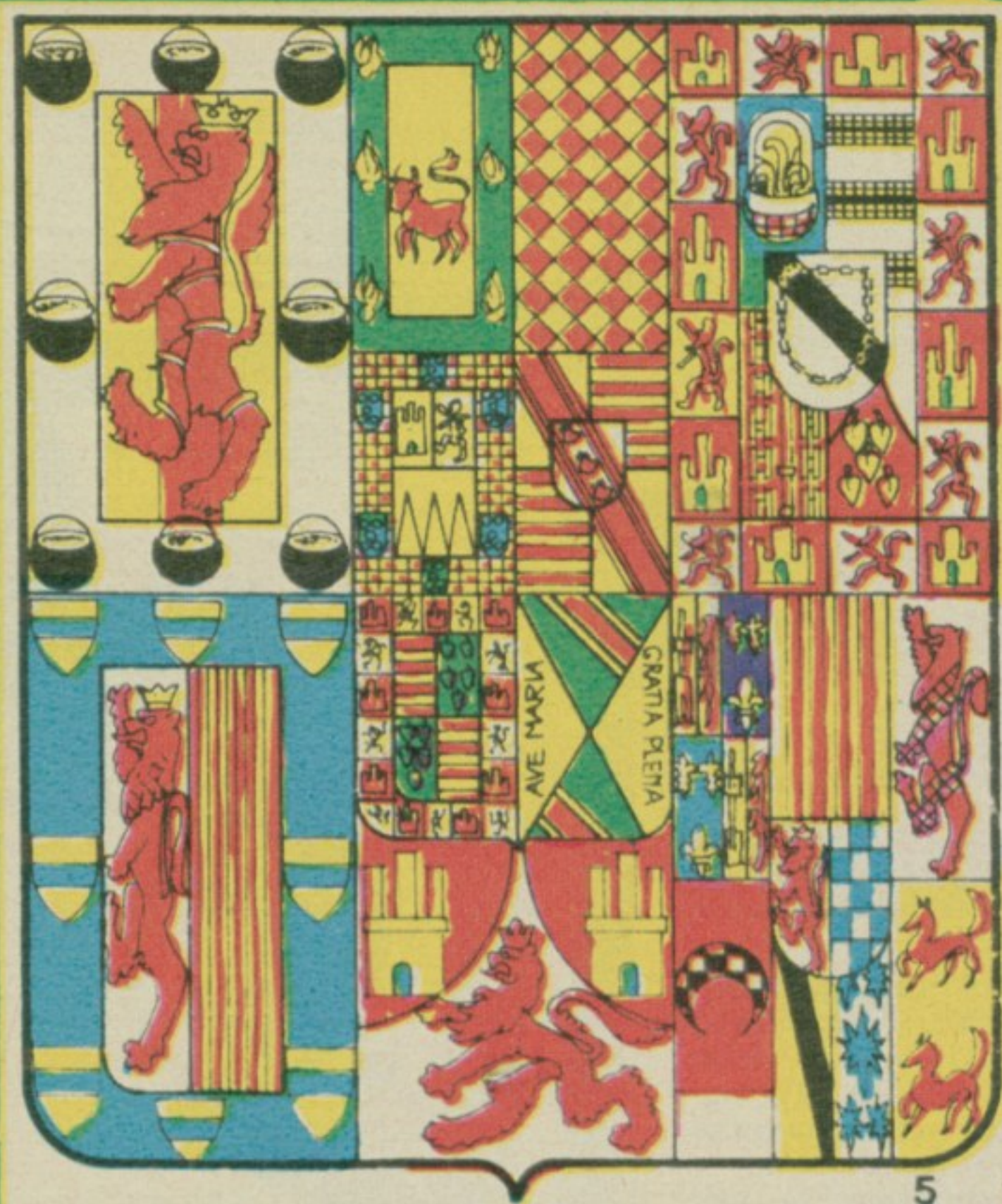
— Та три сата изгледала су ми као три века.

О. В.

ГРБОВИ

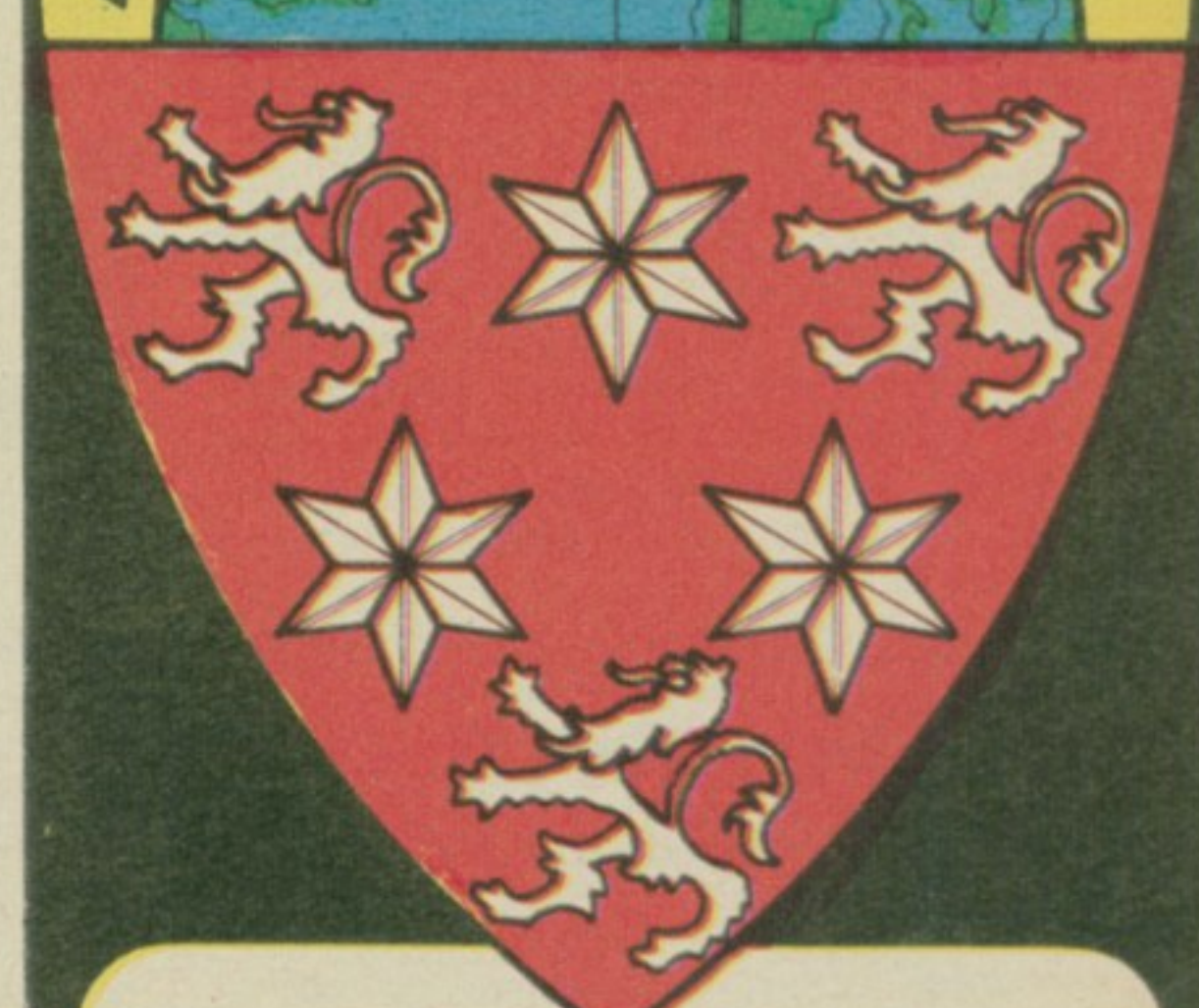
ПОЗНАТИХ ЛИЧНОСТИ

3

ЧЕСТО СЕ ДОГАЂА ДА ГРБОВИ славних личности на изврстан начин говоре о власнику. Тако, на пример, грб који је додељен шведском поларном истраживачу барону Норденшелду (1831—1901) придржавају бели медведи (1), а ту су и Поларна звезда и Земљина кугла. Слично је и са грбом познатог истраживача Свена Хедеиза (1865—1952), последњег Швеђанина који је добио племство (2). Грб Марка Пола је, међутим, израђен на оснву игре речи, пошто у изговору „поло“

значи пиле (3), док је наследни грб француског грофа де ла Перуза (1741—1798), истраживача Пацифика, остао исти какав је био столећима (4). Ла Перуз је убијен на острву Ваникоро. Слична судбина је на Сендвичким острвима задесила и чувеног капетана Кука (1723—1779), на чијем се грбу види Земљина кугла са уцртаним трасама његових путовања (5). Међутим, по грбу који је наследио Александар фон Хумболт (1769—1859) тешко је закључити да се његов носилац истакао истраживањима Јужне Америке (6).

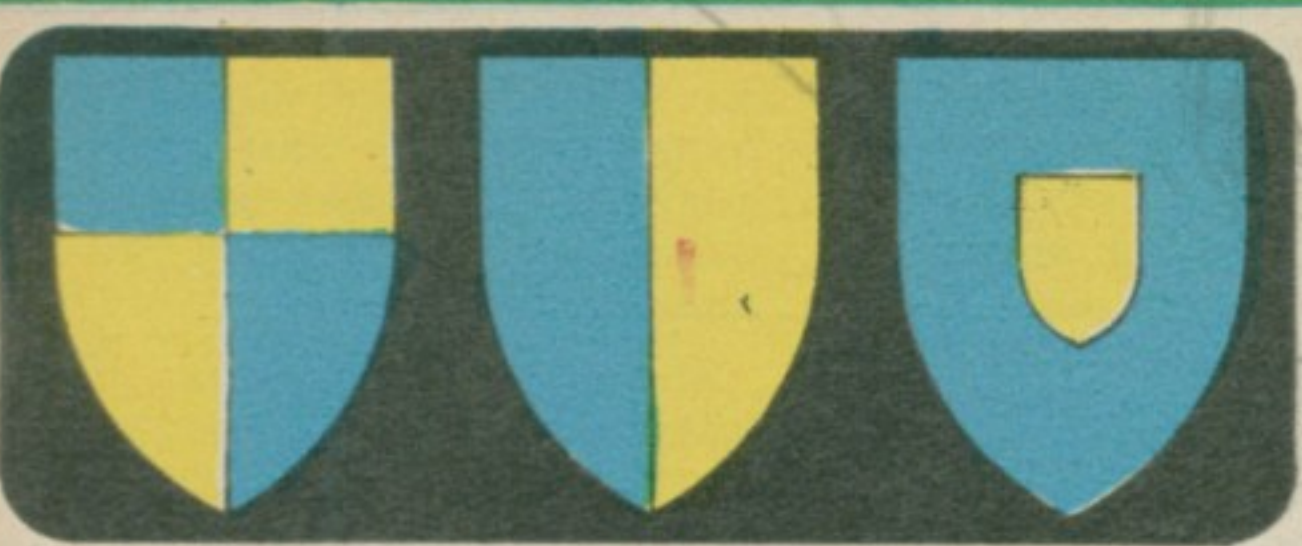
НА ГРБУ БРИТАНСКОГ ИСТРАЖИВАЧА Арктика сер Дона Роса (1777—1856) уцртан је и предео који је он открио 1829. године и назвао Земљом Краља Виљема. Његов синовац Џејмс Кларк Рос (1800—1862), и сам славни истраживач, открио је Викторијину земљу на Арктику. По њему је добила име и „Росова Ледена Баријера“.

МЕЂУ ЛИЧНОСТИМА које су учествовале у формирању САД знатан број је оних које су поседовале породичне грбове. Једна од њих је и Вилијем Пен (1644—1718) — оснивач Пенсилваније (1). Породичне грбове су имали и председник САД, Џорџ Вашингтон (2), Двајт Ајзенхауер и Џон Кенеди. Међу најпознатије странце који су се не само борили на страни Американаца против Енглеске већ и командовали њиховим јединицама спадали су и француски маркиз Де ла Фајет (1757—1834) — (3) и немачки барон фон Штојбен (1730—1794) — (4). Породица Бенџамин Франклина (1706—1790), државника, научника и писца, користила је вековима грб са делфином (5).

РАЂАЊЕ СЈЕДИЊЕНИХ АМЕРИЧКИХ ДРЖАВА

2 3 4

6

7

8

ШТИТ ЈЕ ОСНОВНИ ЕЛЕМЕНТ ГРБА (1) на коме се разликују следеће зоне: десна (АДГ), лева (ЦФИ), стуб (БЕХ), трака (ДЕФ), глава (АВЦ), стопа (ГХИ) срце (Е) итд. Често се у штиту комбинује више грбова: квадрирањем (2), цепањем (3) или уметањем (4). На тај начин се добијају сложене композиције, праве антологије родбинских и политичких веза, као што је грб шпанског војводе од Осуне и Инфантада (5). Понекад се у грб уноси ознака припадности неком поретку: „глава царства“ (6) знак је тибелинског племства, „глава Малте“ (7) означава малтешког витеза а црни крст (8) витеза тевтонског реда. Грб је заштићен и непоновљив. У парници „Скроуп против Гросвенора“ војвода од Вестминстера је морао да измени свој грб (9) и (10) јер је претходни већ припадао сеоском племићу Скроупу.

1 2 3 4

ЗА ЗНАЧАЈНА ОТКРИЋА У МЕДИЦИНИ грбове су добили: Карл Алберт фон Базедов (1799—1854) који је описао обољење штитасте жлезде, названо по њему „Базедова болест“ (1), Сер Едвард Џенер (1749—1823), проналазач вакцине против великих богиља (2), Вилхелм Конрад фон Рентген (1845—1923), проналазач X-зрака и први добитник Нобелове награде за медицину (3), Емил фон Беринг (1854—1917) који је пронашао вакцину против дифтерије и тетануса (4).

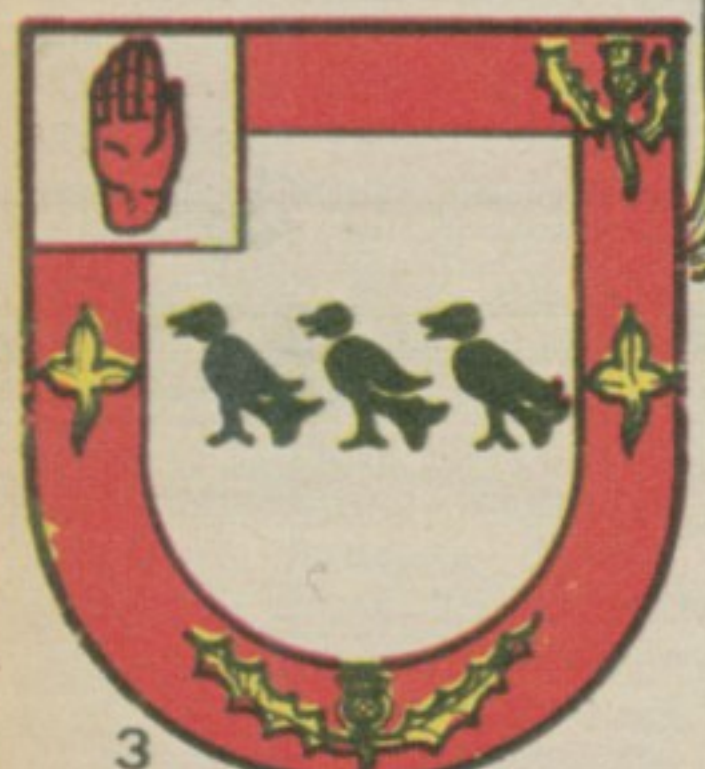

1

МЕЂУ РЕТКЕ НАУЧНИКЕ племиће по рођењу спадали су и дански астроном Тихо де Брахе (1) и проналазач радија маркиз Маркони (2). Већина научника добила је грб и титулу за своје заслуге као што је случај са лордом Радерфордом, британским физичарем (3), бароном Лине, шведским ботаничарем и зоологом (4), Сер Едвардом Ачесоном, британским проналазачем карборунда и технологије графита (5) или Сер Вилијемом Хершелом, проналазачем Урана и Сатурнових сателита (6).

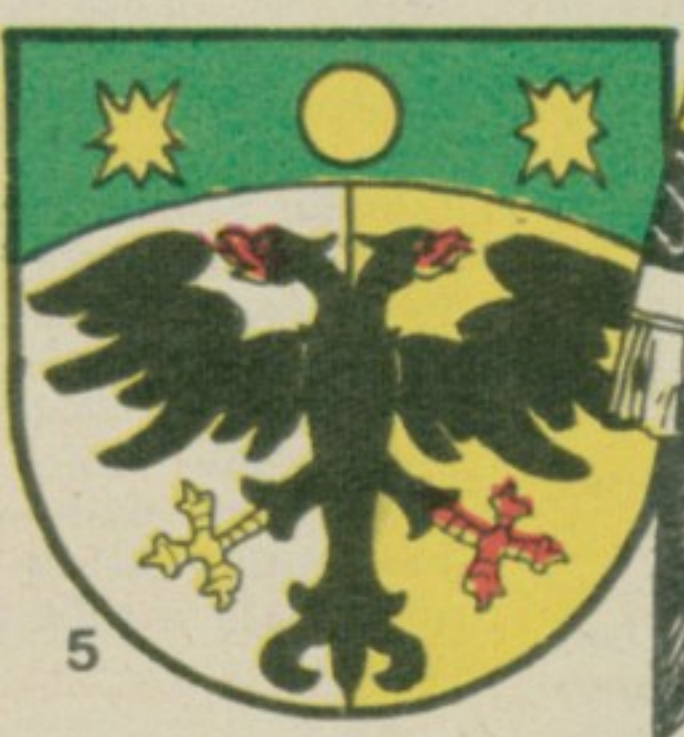
2

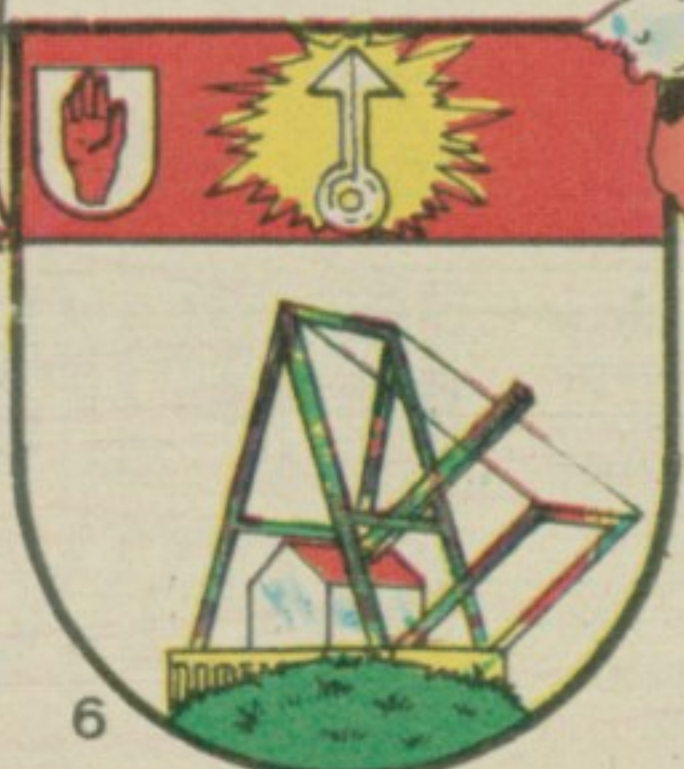
3

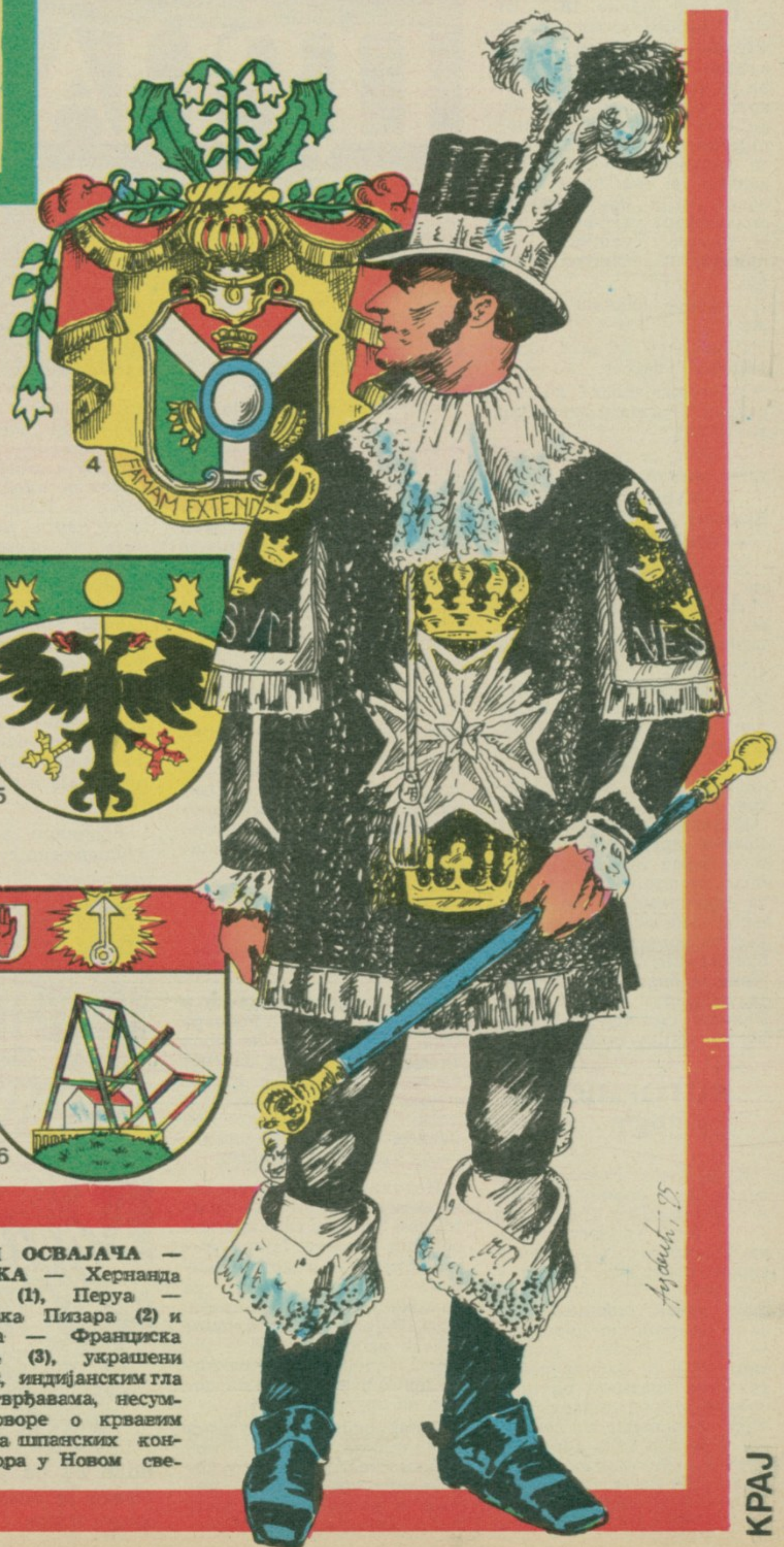
ГРБ СА МАГАРЕЋОМ ГЛAVOM имао је гроф Цепелин, немачки генерал и потомак старог племства који је 1900. године конструисао дирижабл.

5

6

1

2

3

ГРБОВИ ОСВАЈАЧА — **МЕКСИКА** — Хернанда Кортеса (1), Перуа — Франсиска Пизара (2) и Јукатана — Франсиска Монтеха (3), украшени ланцима, индијанским главама и тврђавама, несумњиво говоре о крвавим походима шпанских конкистадора у Новом свету.

Чувени сликари и њихова дела

овај нови, животињи стил у сликарству. Један од њих по имену Лерој запазио је Монеово плато „Импресија“ (импресион — утисак) и задржао се на тој речи описујући стил ове мале групе сликара која ће касније према њој постати чувена као — импресионисти.

ПИСМО ИЗ АЛЖИРА

Реноар у то време слика своје ремек-дело „Мулен де ла Галет“, химну полетној младости која недељом излази на играње. На овој великој изванредно уређеној композицији разигра-

по страни од свих сликара да бих размишљао... Будите још мало стрпљиви, надам се да ћу вам ускоро доказати да човек може да излаже у „Салону“ а да и даље добро слика...

У погледу цене слика Реноарова нада се остварила: портрет госпође Шерпантје са децом који је урадио у традиционалном стилу истичући раскошну плаву боју продат је још за његова живота за 50.000 франака! (Портрет се налази у Метрополитен музеју у Њу јорку).

За разлику од свог пријатеља Монеа, Реноар није остао доследан импресионизму. Његова снажна при-

Био је леп пролећни дан године 1873. На тесним улицама Монмартра, оивиченим малим кућама које се збијају једна уз другу, уобичајена живост. Једна несташна девојчица одевена у јефтину шарену хаљину досађује се са својим вршњацима. Недалеко од ње неки млад човек стоји крај сликарских ногара удубљен у своје платно. Девојчица му прилази и посматра платно.

— Добро сликаш — каже.

Сликари је гледа с неверицом и весело се смеје.

— Можда ћеш постати славан — додаје девојчица зналачки.

— Како се зовеш — пита је сликар.

— Марија-Клементина Валадон. А ти?

— Огист Реноар.

Њој је осам година а њему тридесет и две. Нису тада ни помишљали да ће се једног дана међу њима развити искрено пријатељство.

У седамнаестој години Марија-Клементина Валадон, ванбрачна кћи служавке Мадлене Валадон, постаће најтраженији сликарски модел на Монмартру.

Познати сликар Тулуз Лотрек преденуће јој име у — Сузан Валадон јер јој боље пристаје. Дружећи се са сликарима, Сузан почиње и сама да слика а сликар ће постати и њен ванбрачни син Морис Утрило. Иако је била још дете кад је први пут срела Огиста Реноара, сна као да је прорекла његову судбину.

ИСТОРИЈСКИ СУСРЕТ

Пјер-Огист Реноар преселио се из родног Лиможа с родитељима у Париз кад му је било тринаест година. У Лиможу су живели у сиромаштву, а у Паризу у још већем. Тринаестогодишњи дечак запошљава се како би помогао породици — добио је место у радионици која се бавила осликавањем предмета од порцулана, украшавањем застора, паравана и лепеза. То га је већ тада довело у Лувр где је тражио узорке за потребе радионице.

Дечак је имао изванредан смисао за сликање а

једног дана запањио је неког мушттерију кад је затворених очију насликао оно што је овај желео. Ускоро он у Лувр није више ишао само послом. Остајао је тамо сатима и, окружен ремек-делима дотадашњег сликарства, заборављао на тегобе свог живота. А онда, кад је напунио двадесет и једну годину, одлучио је да и сам почне да слика.

Кад је уштедео довољно новца, Реноар се уписује у сликарску школу и, поред неких других сликара, у атељеу свог учитеља упознаје Клода Монеа. Овај сусрет унеће велику промену не само у француско већ и у целокупно европско сликарство.

У ЈЕДНОМ ДАХУ

Рат између Француске и Пруске одводи Реноара 1870. у коњицу. Ни на фронту ни се не одваја од свог блока за скицирање. У тренуцима одмора, чак и у седлу, Реноар оловком или кредом преноси на папир своје утиске са бојишта.

Неколико година по завршетку рата окупља се са групом младих сликара код богатог трговца Пјера Диран-Ријела који купује њихове слике и допушта да излажу у његовој галерији. Али, Ријела стижу финансијске неприлике те је ова група талентованих сликара принуђена да тражи помоћ на другој страни.

У париском „Салону“ они 1874. године приређују прву самосталну изложбу која је оцењена као врло „тешка“ а њихове слике нису добро примљене. Разочара-

ни, али не и обесхрабрани Пјер-Огист Реноар и Едгар Дега приређују изложбу у студију фотографа Надара. Поред осталих, са њима излаже и Клод Моне. Тако су се нашла на окупу дела чији је основни садржај реализам, оно што се у свакодневном животу може видети. На њима је стварност виђена у отвореном простору и ухваћена у „једном даху“, као један утисак, а садржај се састоји од тонова а не од самог садржаја по себи. Боје су светле, натопљене сунчевом светлошћу под којом се облици преливају и губе своју чврстину.

Новинари и критичари одушевљено су прихватили

них тонова верно је приказан живот Париза у другој половини 19. века. (Ово платно налази се данас у Паризу у Музеју импресиониста).

Талентовани дечак из радионице порцулана добија све више порука, почиње да путује по свету. У марту 1881. године пише из Алжира свом пријатељу Диран-Ријелу који поново тргује уметничким предметима:

„... У овом тренутку, као и увек, бринем се само за то да добро радим свој посао. Желим да сликам дивне слике које ћете моћи врло скупо да продајете. Надам се да ћу у томе ускоро успети. Држао сам се

рода не трпи никакве шаблоне.

За време другог путовања по Шпанији 1892. године проучава дела сликара Веласкеза и одушевљава се начином на који он употребљава црну боју.

— Црно — то је краљица боја! — често је касније говорио.

НЕПРОЦЕЊИВА ЗАОСТАВШТИНА

По повратку у Француску лета обично проводи у Паризу а онда одлази на југ. Са старомћу све га више стеже реуматизам те се 1903. повлачи у мало место Кани код Кана на југу Француске. Две године касније прсти на рукама потпуно су му непокретни, али он тражи да му вежу кист за шаку и тако слика! Не губи оптимизам и смисао за хумор.

У Каниу Реноар слика медитеранске пејзаже, мртве природе, своју децу и, уз помоћ двојице кипара, портрете-медаљоне у бронзи с ликовима људи који су му на уметничком путу били најближи: Делакроа, Монеа, Сезана и других. Умро је 17. фебруара 1919. године, осам дана пре свог 68. рођендана, оставивши за собом преко 6000 слика и скица (уља на платну, пастели и акварели), око 50 бакрописа и литографија 6 портрета-медаљона у бронзи...

Марија-Клементина Валадон, девојчица која му је прорекла славу тек што је почео да слика, умрла је двадесет година касније и то у тренутку док је сликала цвеће.

И. М.

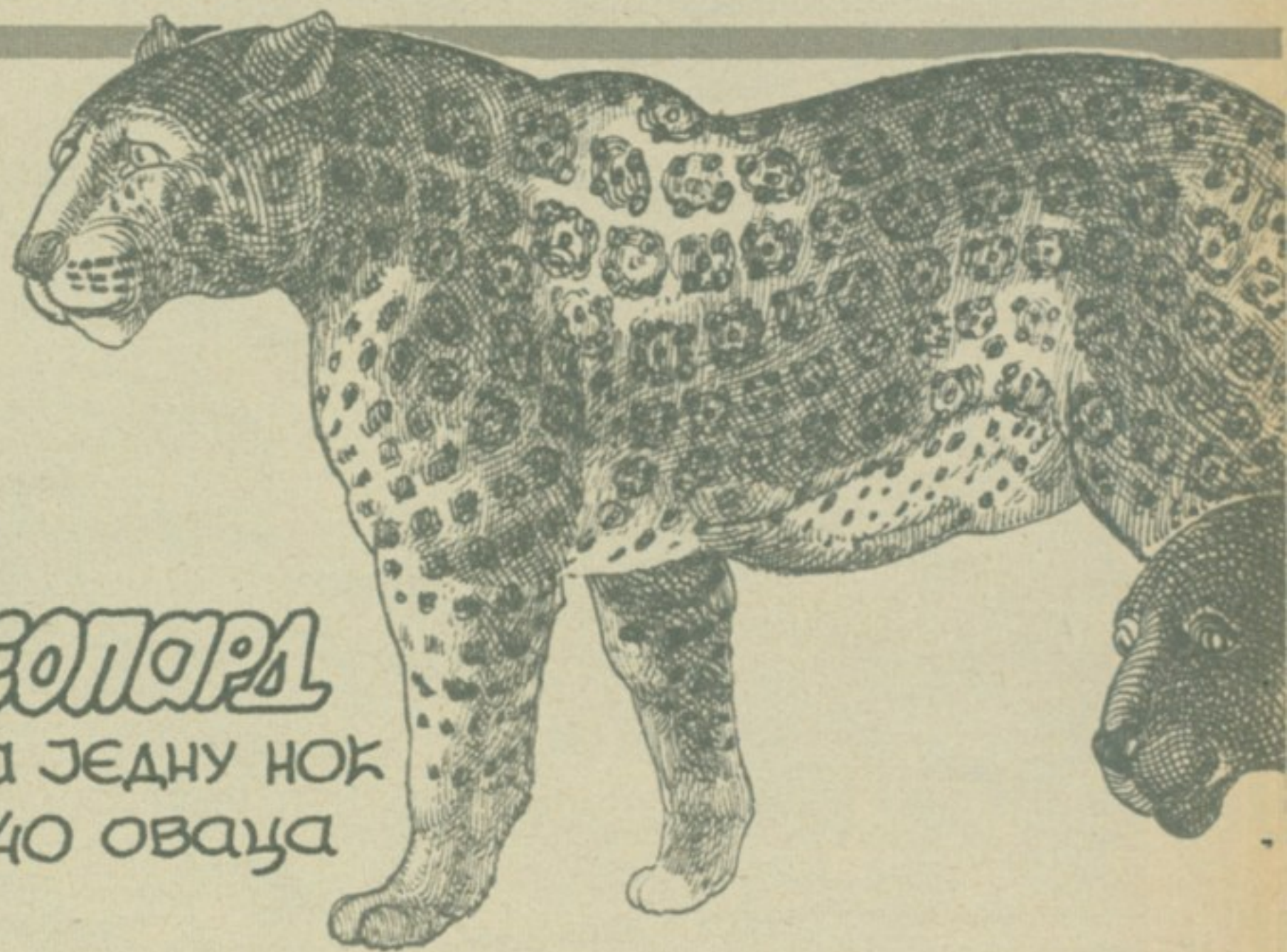

Нада су се упознали, Марија-Клементина Валадон имала је осам година а Пјер-Огист Реноар — тридесет и две!

НАЈПОЗНАТИЈЕ

Мачке (Felidae) припадају породици зверова. То су витне, али веома снажне и спретне животиње. Мада је досад описано око педесет врста мачана то није све. Тачан број се још не зна, углавном зато што за неке ретке врсте недостају примерци за проучавање. Готово све врсте мачана сличне су међусобно: имају углавном витно и снажно тело, оштре канџе које се могу увлачити, храпав језик, све ходају лагано, опрезно и нечујно, добри су трчаши а способне су да праве скокове који десет до петнаест пута премашују дужину њиховог тела! Уз то су издржљиве и имају велику снагу удова. Живе у готово свим деловима Старог света и у Америци, у равницама као и на планинама, сувим пешчаним крајевима и влажним долинама, шумама и у пољу. Хране се свим врстама ничмењана, иако највише прогоне сисаре. Најпознатији представници мачана су: лав, тигар, леопард, јагуар, дивља мачка и рис.

ЛЕОПАРД

ЗА ЈЕДНУ НОК
— 40 ОВАЦА

ЈАГУАР

СКУПОЦЕНО КРЗНО

ЛАВ

СНАГА И ДОСТОЈАНСТВО

ПУМА

КУКАВИЦА

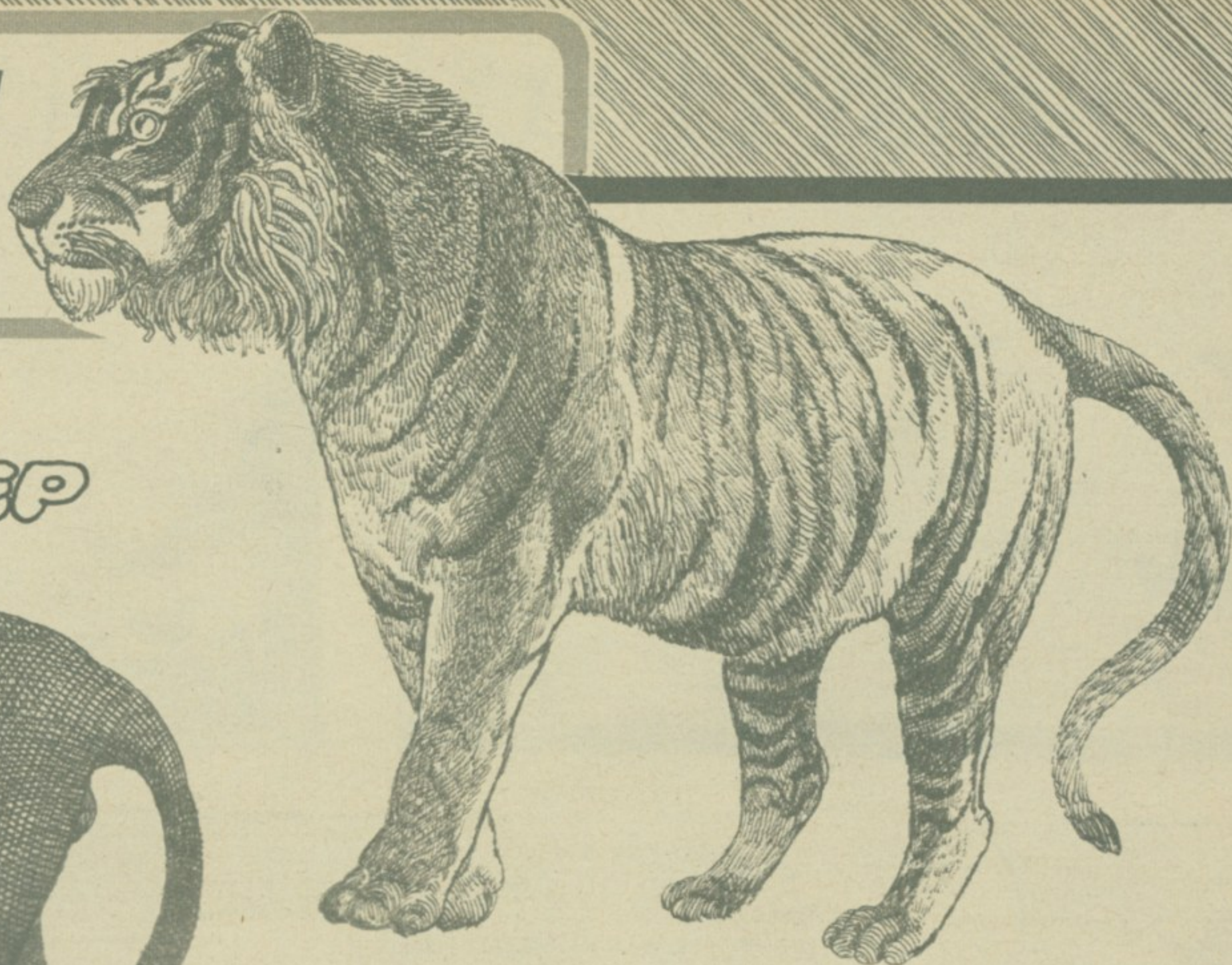

ГЕПАРД — Има високе ноге, малу главу, жућкасту длаку с тамним мрљама, тело дугачко до 130 цм. Спада међу најбрже четвороноге животиње, трчи око 90 км на час, мада ловци тврде да су неки гепарди трчали и 110 км. Није крволочан и убија само да би јео. Због брзине, лепоте и лаког припитомљавања и дресирања за лов већ је вековима полудумања животиња у Индији. Дресирана траје око шест месеци. Извежбани индијски гепард употребљава се за лов на антилопе, а на југозападу САД за тамањење којота. Осим у Индији живи још и у Африци јужно од Сахаре. Канџе су му као у пса и само их делимично може увући, те није права мачка.

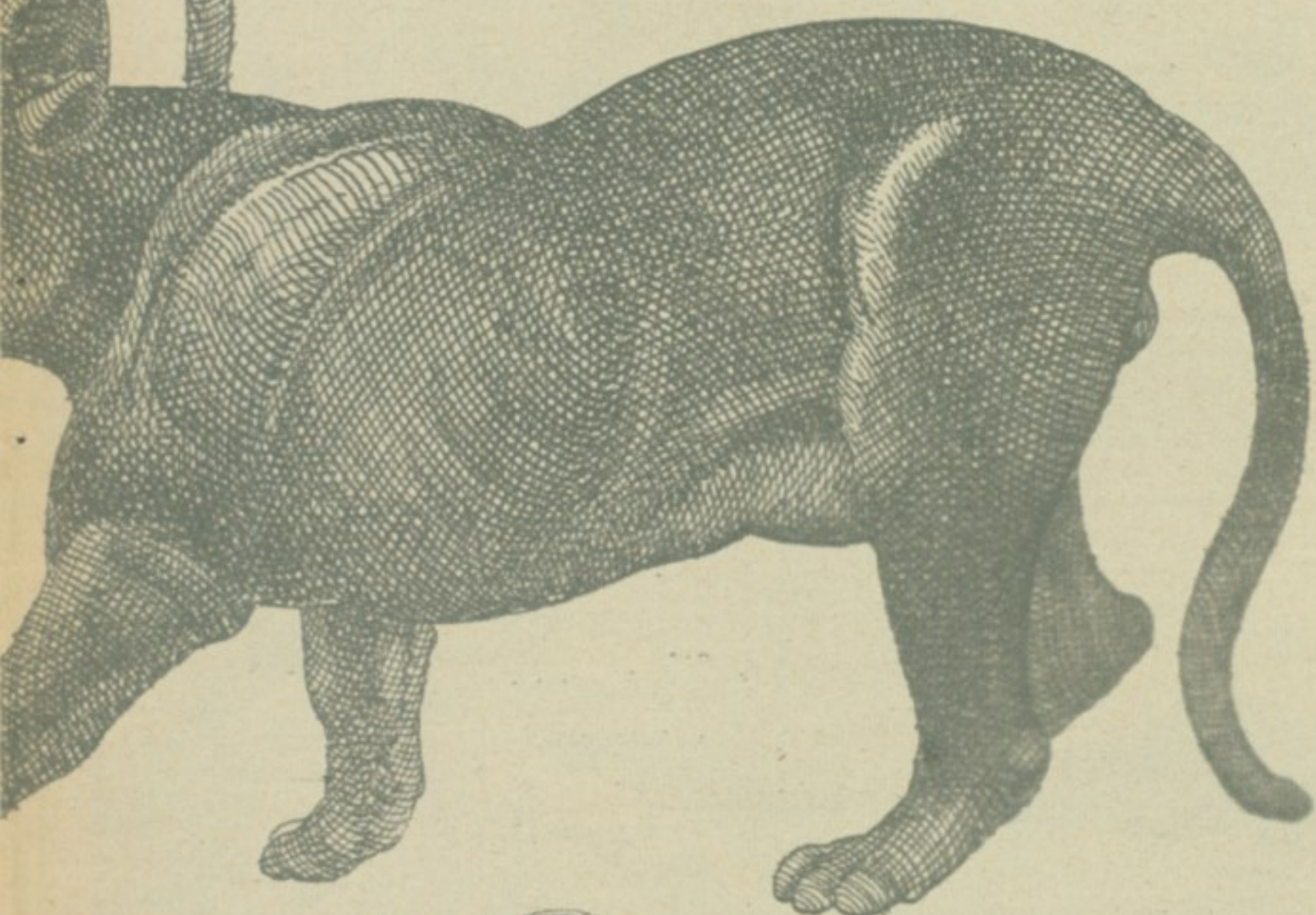
ТИГАР — Првобитно је живео на северу, вероватно и на Арк-

тику. Сматра се да му је постојбина Сибир, одакле је један део продро на југ и запад, населио Манџурију, допро до Амура, Кореје и Кине, а други на север поред великог централног азијског пустињског појаса, западно од Монголије и Сикјанга до Киргијског горја, Авганистана, Персије и Кавказа, где се и данас може срести. Највећи тигрови, са густим поткрзном и веома дугом горњом длаком црвенкастожуте боје, с карактеристичним попречним пругама, долазе из хладнијих подручја Сибира. Други, мањи, чија је и боја крзна другачија, насељавају праве дунгле југа где је прилично свеже. Они воле да се купају и пливају. Тигар има малу округлу главу, а труп дугачак и до три метра, од чега на реп отпада само метар. Лови уз помоћ чула слуха.

МАЧКЕ

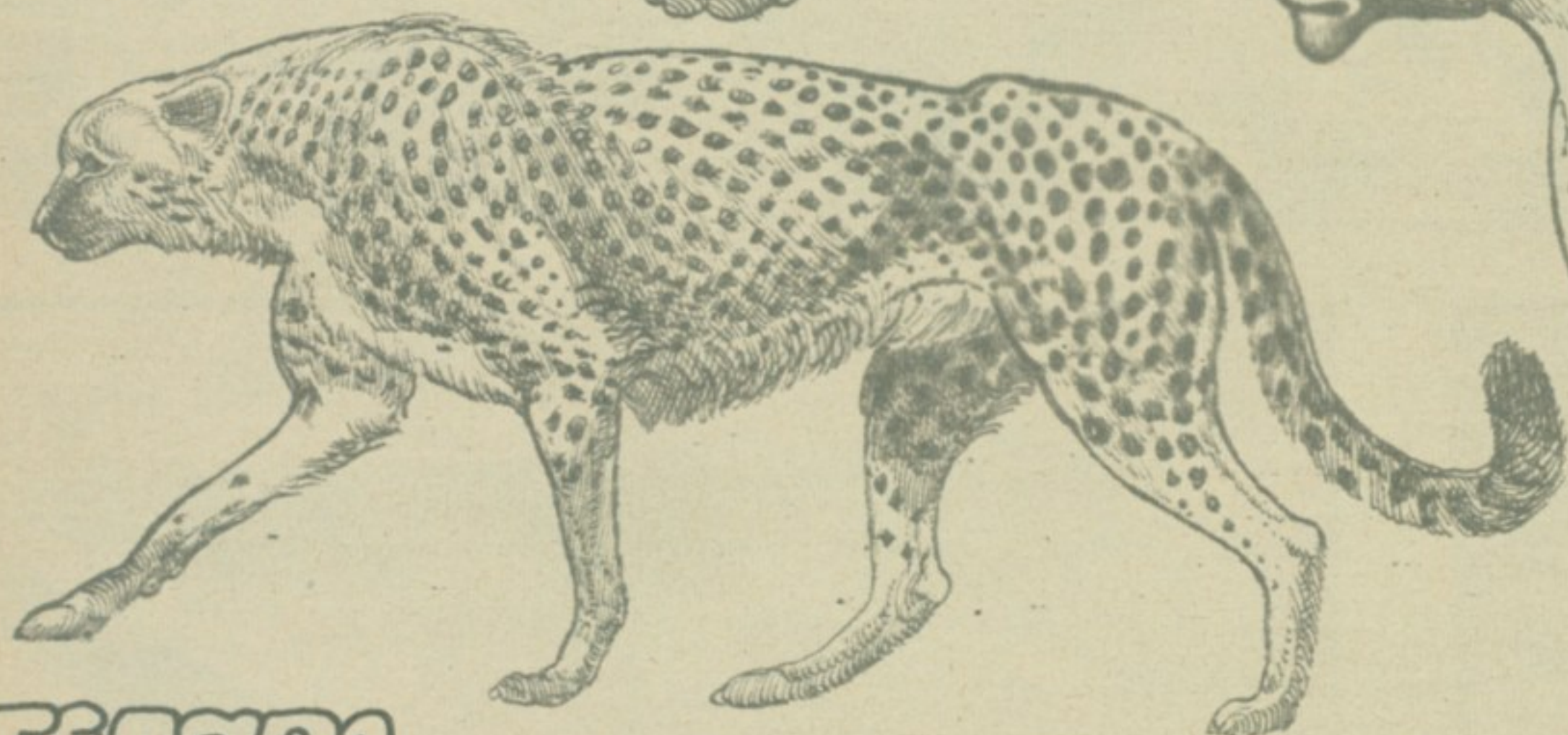
ЦРНИ ПАНТЕР
НИЈЕ НАСЛЕДНО

ТИГАР
ВОЛИ ДА ПЛИВА

ГЕПАРД
МОЖЕ ДА СЕ ПРИПИТОМИ

ЛАВИЦА
МАМА С „КРАТКОМ КОСОМ“

ЛЕОПАРД — Некад је насељавао област од Британских острва до Јапана и на југ преко читаве Азије, осим висова на Тибету, Цејлону и Индонезанским острвима. Данас су у Европи искорењени, а једино се могу наћи у Африци и делу јужне и источне Азије. Ова шарена звер складних покрета дугачка је око 2,5 м заједно с репом на који отпада једна трећина. Леопарди из сувих, отворених, стеновитих или пустих предела обично су крупнији и крзно им је светлије боје, док су они из влажних, шумовитих низија и планинских предела мањи, са тамнијом основном бојом и чешћим, крупнијим црним пегам и прстеновима. Спада у најкрволочније животиње и напада све живо од птица до човека, био сит или гла-

дан. У стању је да за једну ноћ закоље до 40 оваца. Иако није много брз, то надокнађује огромним скоковима и спретним верањем уз дрвеће.

ЦРНИ ПАНТЕР — Током генерација код леопарда је примећена тежња ка меланизму, то јест гомилању тамног пигмента (црна мутација), нарочито у неким подручјима где се увек среће понеко сасвим црно младунче. Оваква црна мутација, међутим, не преноси се даље, јер су црни примерци неплодни.

ПУМА — Називају је још кугуар, планински лав и још неким другим именима. Данас се налази углавном на западној трећини Северне Америке, као и неколико примерака који су се одржали у Флориди. Има их

такође и у Централној и Јужној Америци. Сматра се за највећу кукавицу међу великим или ооредње величине мачкама. И поред многих измишљених прича, пума је мирна животиња која лови мале сисаре и птице мада гони и већу дивљач, нарочито младунчад.

ЈАГУАР — Дивна грациозна животиња тамножутог крзна украшеног црним прстенастим шарама са црном пегом у средини. Дугачак је, заједно с репом, око 2,5 метра, исто као и леопард, а нешто је мањи од тигра, несобично брз и еластичан. Живи на америчком континенту и клони се људи, али ако је нападнут постаје веома опасан и љут противник. У Америци се организују систематске хајке на јагуаре како због скупогеног крзна тако и

због великих штета које наноси фармама правећи страшне покоље у стадима.

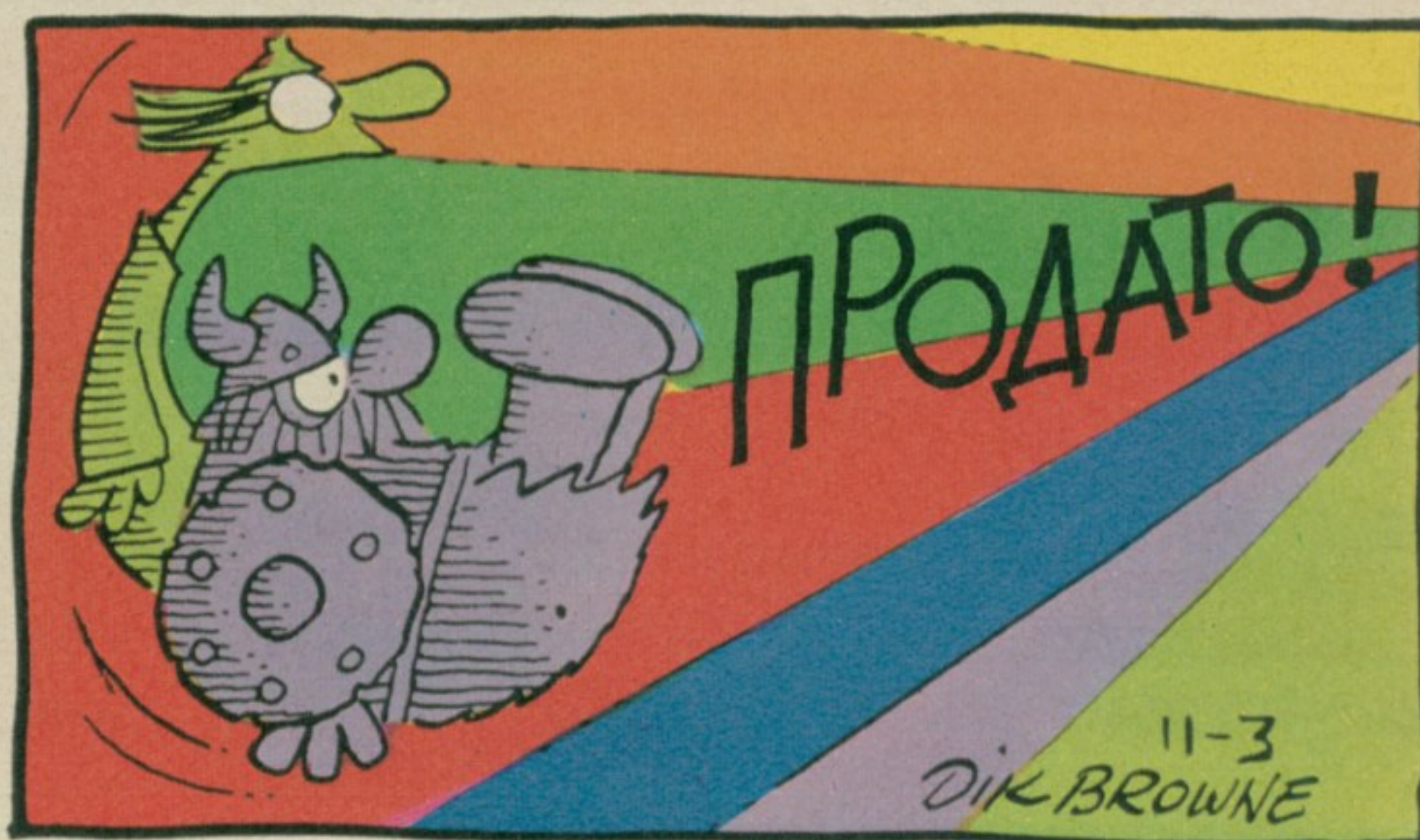
ЛАВ — Цар свих животиња, како по снази и величини тако и по самоувереном достојанственом понашању. Величанствен изглед даје му раскошна грива и кићанка на врху репа која крије рожнату иглу. Кад риче, тресе се земља а све животиње уплашено ћуте. Данас живи углавном у Африци али га има и у Азији, док је с осталих континената искорењен. Становник је савана, травнатих равница и шипрага у непосредној близини воде. Џунгле избегава. Човека напада једино у самоодбрани и кад нема друге хране.

ЛАВИЦА — За разлику од лавице нема приву.

Dik
BROWNE

ХОТАР

СТРАШНИ

БАТИНЕ
КОЈЕ
СЕ
ПАМТЕ

ЗБОГ ОЦЕНА МОГА ТАТЕ

Стајао сам пред вратима трпезарије и размишљао шта да радим. Изнутра су допирали раздрагани гласови мојих родитеља и наших рођака који су били позвани на вечеру. Мој отац се најгласније смејао, замишљао сам га како се од задовољства лупка по коленима а онда трља шаке једну о другу.

Знао сам да су приредили славље да би свечано обележили мој успех на полугођу осмог разреда. Надали су се да ће у мојој књижици наћи све саме петице. А ја сам се лећнуо при помисли на „летве“ (како смо звали јединице) које су красиле моје сведочанство. Поправио сам косу, подигао леву обрву — мислио сам да ми то даје изглед пун самопоуздања — штипуо се два пута за образ, тако ћу се заруменити, облизнуо суве усне и ставио руку на кваку. Пре него што сам ушао промукло сам се накашљао, можда ће мајка помислити да сам назебао и неће дозволити оцу да ме бије. Истина, имао је добар разлог за то, али ни ја нисам скрштених руку чекао његове изливе беса. Поред јединица приредио сам им још једно изненађење.

НАСТАВНИЦИ МЕ МРЗЕ

Месец дана пред зимски распуст потврдио сам јединице из математике, физике и хемије. Били су то „главни предмети“, како је мој отац имао обичај да каже. А онда је додавао да те оцене морам да поправим како знам и умет. Признајем да сам знао како — само је требало да „мој пар“ буде вештији у шапутању, али као за инат посвађали смо се тако да је била слаба вајда од њега.

О родитељским састанцима нисам обавештавао оца и мајку, а разредном старешини сам говорио како су јако болесни и да не могу да дођу.

Чим би се завршили часови тромо сам одлазио кући, док су моји другови журили на пливање или кошарку. Сатима сам седео у соби и правио се да учим. Захтевао сам да ме не узнемиравају, а да бих лакше савладао градиво морао сам да једем оне кексе с чоколадом, пијем оранжаду, пишем „златним пенкалом“ и штитим се од промаје најбољим цемпером с рол крагном на коме су ми сви завидели. Родитељи су без говора испуњавали све моје жеље, само нека њихово дете поправи оцене. И док су на прстима забилазили моју собу извлачио сам испод кревета добро сакривену гитару и тихо пребирао по жицама.

То знање добро ће ми доћи на мору, уверавао сам себе док сам испод јоргана увежбаво најпопуларније мелодије.

— Какав ћеш бити на полугођу — обично ме питао отац после ручка гледајући ме испод ока.

— Па... врло добар, овај... можда одличан ако добијем још једну петицу или две. У ствари, никад се не зна... изгледа да ме неки наставници мрзе — одговорио сам немирно, а залогој омиљеног колача застао ми је у грлу.

— Ех! мрзе те! Знам ја те изговоре — говорио је отац. — Упорним радом може све да се постигне. У твојим годинама имао сам петице из свих предмета и била је милина слушати ме како одговарам.

ИСТИНА У КУТИЈИ ЗА ЦИПЕЛЕ

Постиђен после тих речи закључавао сам се у собу и покушавао да решим квад-

Уместо да учим,
сатима сам седео
у соби, свирао на
гитари и разми-
шљао како да по-
станем славон.
У доколици, по-
чео сам да пре-
турам по очевим
документима...

ратуру круга јер су ме једначине са две непознате и оне силне теореме јако замарале. Хтео сам преко ноћи да postanем нови Ајнштајн или бар мали Питагора, па да о мени пушу у свим новинама и да се после тога моји професори растуже што нису умели да наслуте моју генијалност.

Једне вечери и то ми је досадило. Онако у доколици почео сам да претурам по старим очевим документима, уредно сложеним у кутији за ципеле која је стајала на дну ормана.

Изненада, међу тим пожутелим хартијама и већ избледелим фотографијама пронашао сам његове ђачке књижице. Није ми требало много да видим да мој отац није био „нарочит“ ђак. Међу многоброј-

ним двојкама и тројкама налазила се по нека четворка, обично из фискултуре, а од петице ни трага. А онда сам стигао до полугођа осмог разреда... три јединице и то из истих предмета као и ја. Тада ми је пала на памет одлична идеја. Спасићу се!

ПРАВДА ЈЕ ЗАДОВОЉЕНА

Ушао сам у собу и за тренутак застао код врата. На вечери су били ујак и ујна, млади људи који су увек разумели моје проблеме и давали ми савете. Нисам сачекао да ме запитају „с каквим сам положио“ већ сам одмах пришао оцу и пружио му књижицу увијену у плави пак-папир. И док ју је листао ја сам водио „лаку конверзацију“ са рођацима и трпао у уста наполитанке и колачиће с бадемом.

Онда сам се охрабрио и погледао оца. У лицу је био црвен од беса а књижица му је подрхтавала у рукама.

— Тако значи — дрекнуо је а сви, сем мене, поскочили су са столице. — Опет јединице, а рекао си да ћеш бити одличан.

— Па мислио сам — рекао сам смирено.

Да би некако „спасао ситуацију“ ујак је почео да ме хвали како сам добар дечко и да се то сигурно њима дешавало када су ишли у школу.

— А, не, не! У мојим књижицама биле су све суве петице — говорио је повишујући глас после сваке речи. — А овај изрод брука нам кућу. Срамота!

— Али, тата — добиацио сам немарно. — Погледај чије је име на књижици!

— Шта има да гледам, нерадиче — рече, али ипак окрете прву страну.

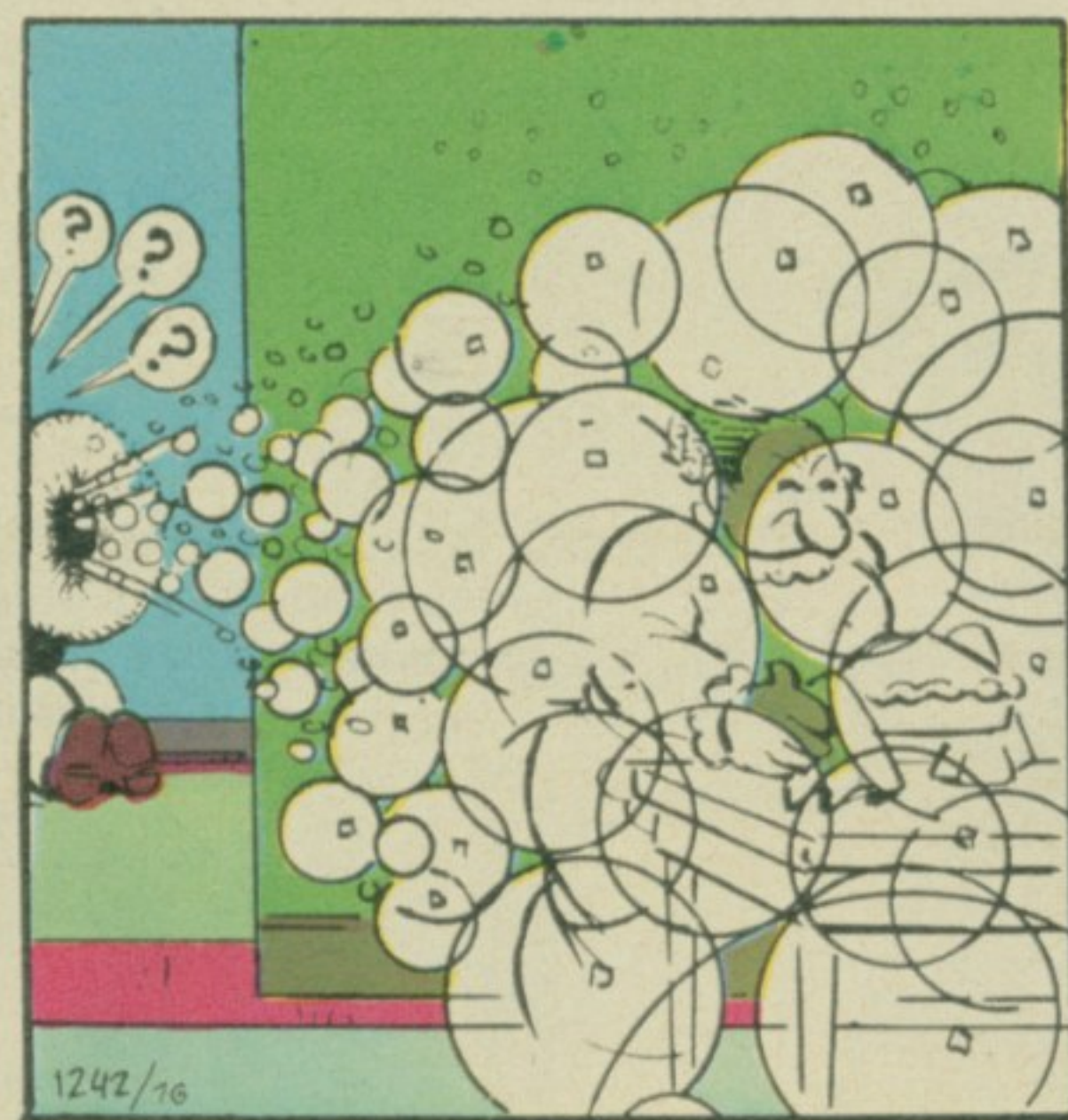
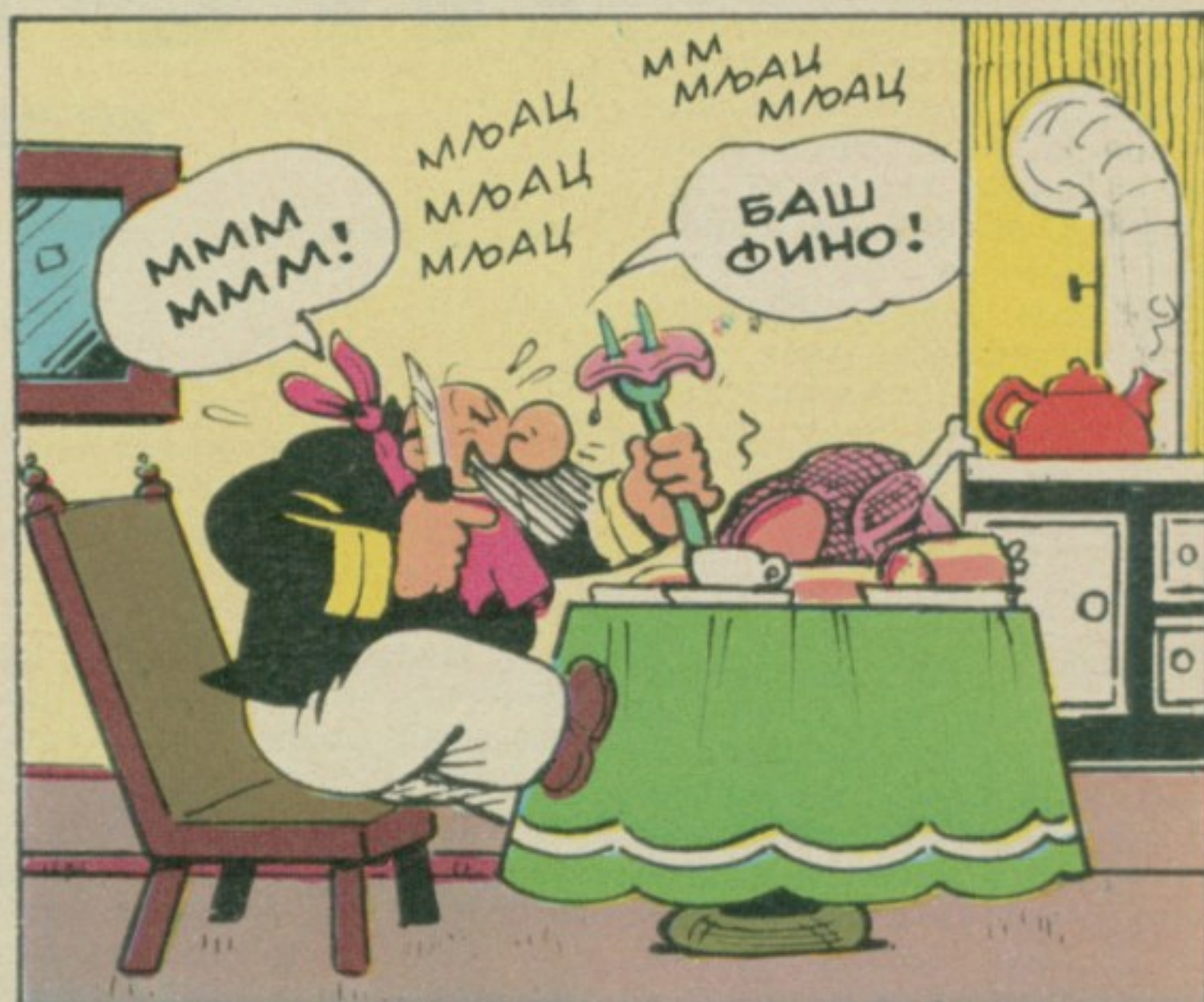
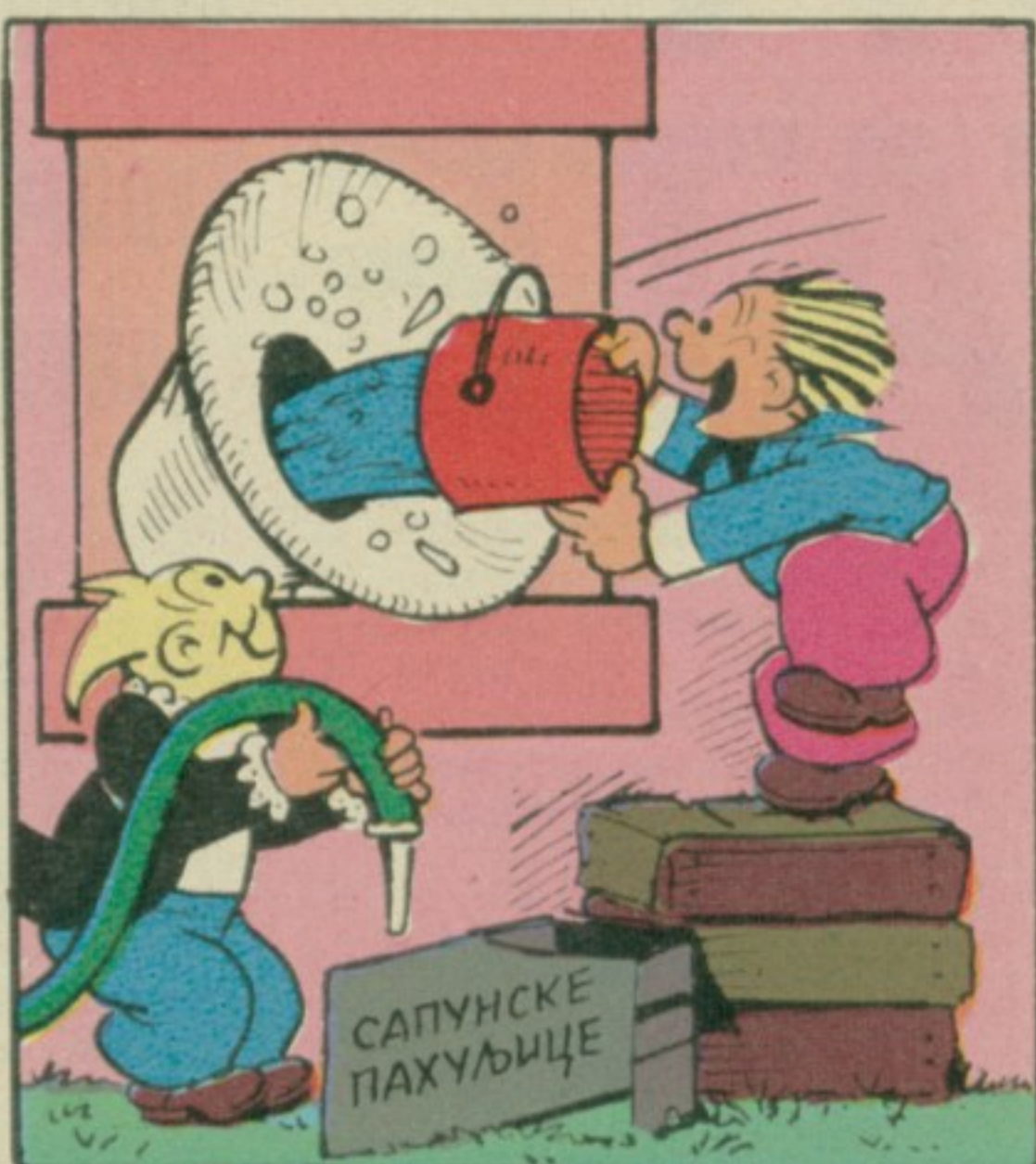
Даље се све сдвјало невероватно брзо. Одједном су ујак и ујна морали кући а мајка је похитала у кухињу да пере судове. У соби смо остали тата, ја и његов кожни каиш.

Стеве Јелић, Бешка
Моше Пијаде бр. 16
(Хонорар: 250 дина.)

БИМ И БУМ

JOE MUSIAL

БОБАН

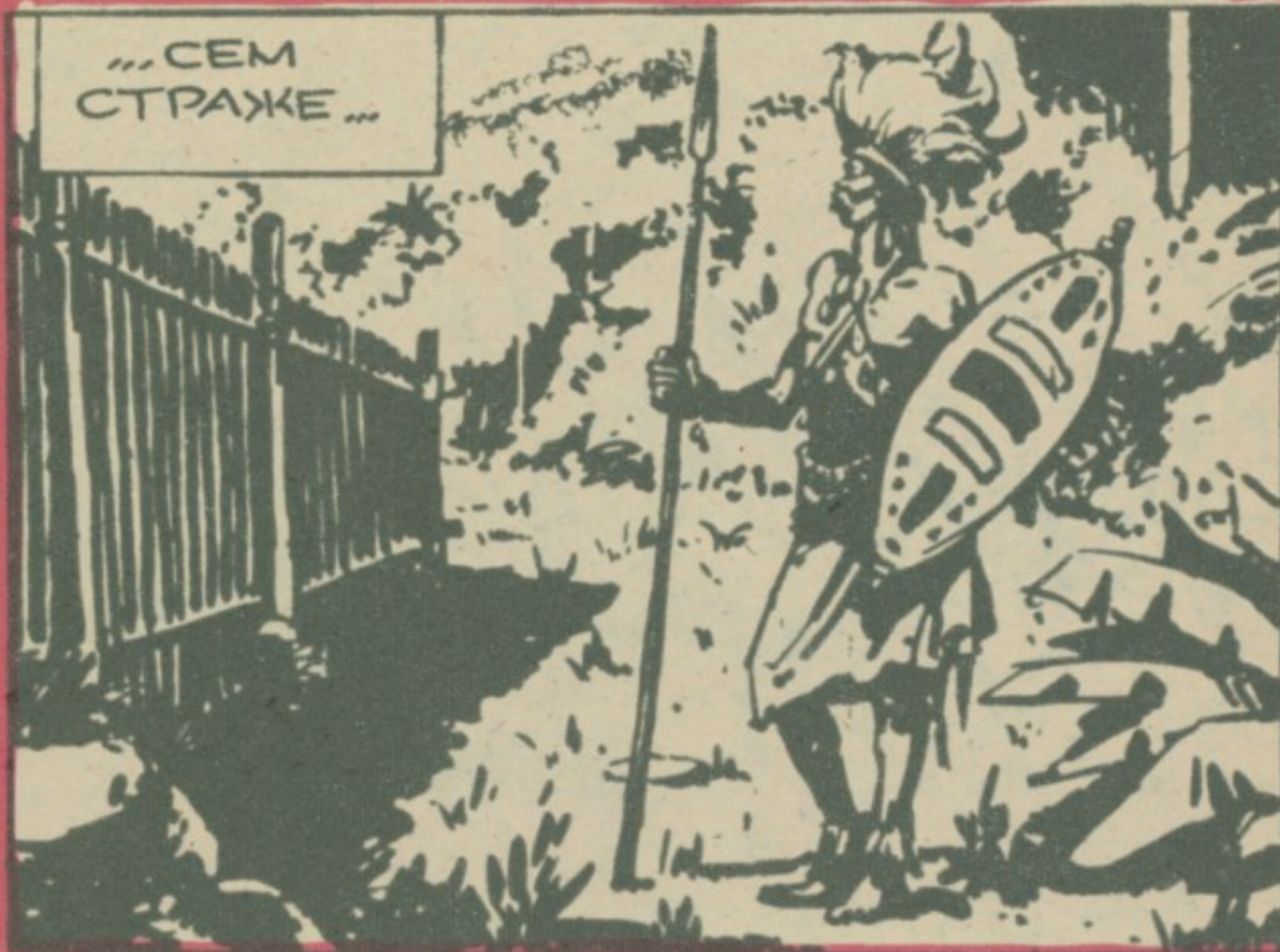

ЧЕЛИЧНИ ГУСАР: ТРГОВЦИ РОБЉЕМ 1. ДЕО

ЗОРА ЈЕ. СВИ ЈОШ СПА-
ВАЈУ У СЕЛУ ПЛЕМЕНА
ОСУМБИ...

...СЕМ
СТРАЖЕ...

ИЗНЕНАДА ЈЕ
ИЗ ШУМЕ
ИЗРОНИЛА НЕКА
ПРИЛИКА...

...И БАЦИЛА
СЕ НА
СТРАЖА-
РА...

ПУТ ЈЕ
СЛОБОДАН!
ОВАМО,
МОМ-
ЦИ!

ОДМАХ,
СЕЛИМЕ!

НАПУ-
НИТЕ
ТОПО-
ВЕ!

МАЛО КАСНИЈЕ...

НАРОД ЈЕ УПАНИЧЕНО БЕЖАО...

ПОТРАЖИЛИ
СУ СПАС
У ЏУНГЛИ...

УЛИ ТЕК ТАМО
ИХ ЈЕ ЧЕКАЛО
ИЗНЕНАЂЕЊЕ...

ХЕ, ХЕ, ХЕ! ШТА КАЖЕШ
НА ЗАМІКЕ КОЈЕ САМ ИМ
ПРИПРЕ-
МИО, МУ-
ВИРИ?

НИЈЕ ЛОШЕ... АЛИ СВЕ
ТИ ТО НЕ БИ ВРЕДЕЛО
ДА НИЈЕ БИЛО МЕНЕ!

НЕСРЕЋНИКЕ СУ ЗАТИМ
ВЕЗАЛИ И ПОТЕРАЛИ
ИХ БИЧЕМ...

БРЖЕ!
БРЖЕ!

СТИГЛИ СУ ДО ОБАЛЕ МОРА ГДЕ ЈЕ
ТРЕБАЛО ДА СЕ УКРЦАЈУ НА БРОДОВЕ...

ХВАЛА ТИ НА ПОМО-
ЋИ, МУВИРИ! ОВО ЈЕ
НАГРАДА ЗА ТЕБЕ!

И ДОК ЊЕГОВЕ
САПЛЕМЕНИКЕ
ОДВОДЕ У
РОПСТВО,
МУВИРИ СЕ
УПУТИО ИЗА
ЏУНГЛИ
СМИШЉАЈУЋИ
НОВА ИЗДАЈ-
СТВА...

АЛИ ЈЕДАН МЛАДИК
ИЗ ПЛЕМЕНА ОСУМБИ
УСПЕО ЈЕ ДА УМАКНЕ
ТРГОВЦИМА
РОБЉЕМ...

СТИГАО ЈЕ ДО ЈЕДНЕ
ЧИСТИНЕ...

УСКОРО ЈЕ ПРОНАШАО ОНО
ЗБОГ ЧЕГА ЈЕ ПРЕТРЧАО
ТОЛИКЕ КИЛОМЕТРЕ...

ДЕСЕТ МИНУТА
КАСНИЈЕ...

ЗОВЕМ СЕ КИМБО!
ПОТРЕБНА МИ ЈЕ ПО-
МОЋ СТАРИЦЕ СМО-
РА!

ВЕСТ О НЕСРЕЊИ КОЈА ЈЕ ЗА-
ДЕСИЛА ПЛЕМЕ ОСУМБИ БРЗО
ЈЕ СТИГЛА ДО
СТАРИЦЕ С
МОРА...

И ШТА ЈЕ
ЈОШ РЕКАО
ТАЈ КИМБО?

ДА СТАНОВНИШТВО У ПРИ-
ОБАЛНОМ ПОЈАСУ БЕЖИ
ПРЕД ПИРАТИМА ИЗА
УНУТРАШЊОСТИ ЗЕМЉЕ...

Три дана касније на територији племена макори...

Ено њиховог села!

То је мирољубиво племе и неће ти бити тешко да га поробиш, селиме!

Добро ће те наградити за ово, мувири!

Селим је наредио да се пуца из топова. Али овог пута се нису чули крици преплашених домородаца...

Хеј! Шта ово значи? Где су ти проклетници?

Не... не разумем! Још јуче су сви били овде!

Ово ми се уопште не допада! Издајнице!

Веруј ми, ја...

ТРАС!

Шта кажеш на мој проналазак?

Није лош, само говори тише! Чуће нас!

Челични гусар је тада дао знак туarczима старице с мора који су били скривени у крошњама дрвећа...

ЗАЧУО СЕ РАТНИ
ПОКЛИЧ
ТУАРЕГА...

УПАЛИ СМО
У ЗАМКУ!
БЕЖИМО!

Али...

НЕ ЖУРИ ТАКО,
НИТКОВЕ!

ТО ВАЖИ И ЗА
ТЕБЕ!

ПОСЛЕ
КРАЋЕ
БОРБЕ...

... ПИРАТИ СУ МОРАЛИ ДА
ПРЕДАЈУ СВОЈЕ ОРУЖЈЕ...

А ТИ ПОЛАЗИ СА МНОМ!
ОДГОВОРИЋЕШ МИ НА НЕКА
ПИТАЊА!

АЛИ ГДЕ СУ
ДОМОРО-
ЦИ?

МОЈИ ЛЈУДИ СУ ВАС
ОТКРИЛИ У ШУМИ И
ПРОЗРЕЛИ
ВАШУ НАМЕРУ!

ОБАВЕСТИ-
ЛИ СУ ПЛЕМЕ
МАКОРИ
И ОНИ СЕ
САДА НА-
ЛАЗЕ У
СУСЕДНОМ
СЕЛУ!

А САД МИ РЕЦИ ЗАШТО
У ПОСЛЕДЊЕ ВРЕМЕ
ОДВОДИТЕ ТОЛИКО
РОБОВА?

ОДМАХ...
ОДМАХ...

ДАЛЕКО ОДА-
ВДЕ У КОН-
СТАНТИ-
НОПОЉУ...

„ЖИВИ НАШ СУЛТАН! НАЛО-
ЖИО НАМ ЈЕ ДА МУ ДОВЕДЕ-
МО ДЕСЕТ ХИЉАДА РОБОВА
И ОН ЋЕ НАС ЗА ТО БОГАТО
НАГРАДИТИ...”

ИСПЛОВИЛИ СМО
ИЗ БОСФОРА ПРЕ
ТРИ МЕСЕЦА.
НАШ ЗАПОВЕДНИК
ЈЕ ТУРХАН
ПАША...

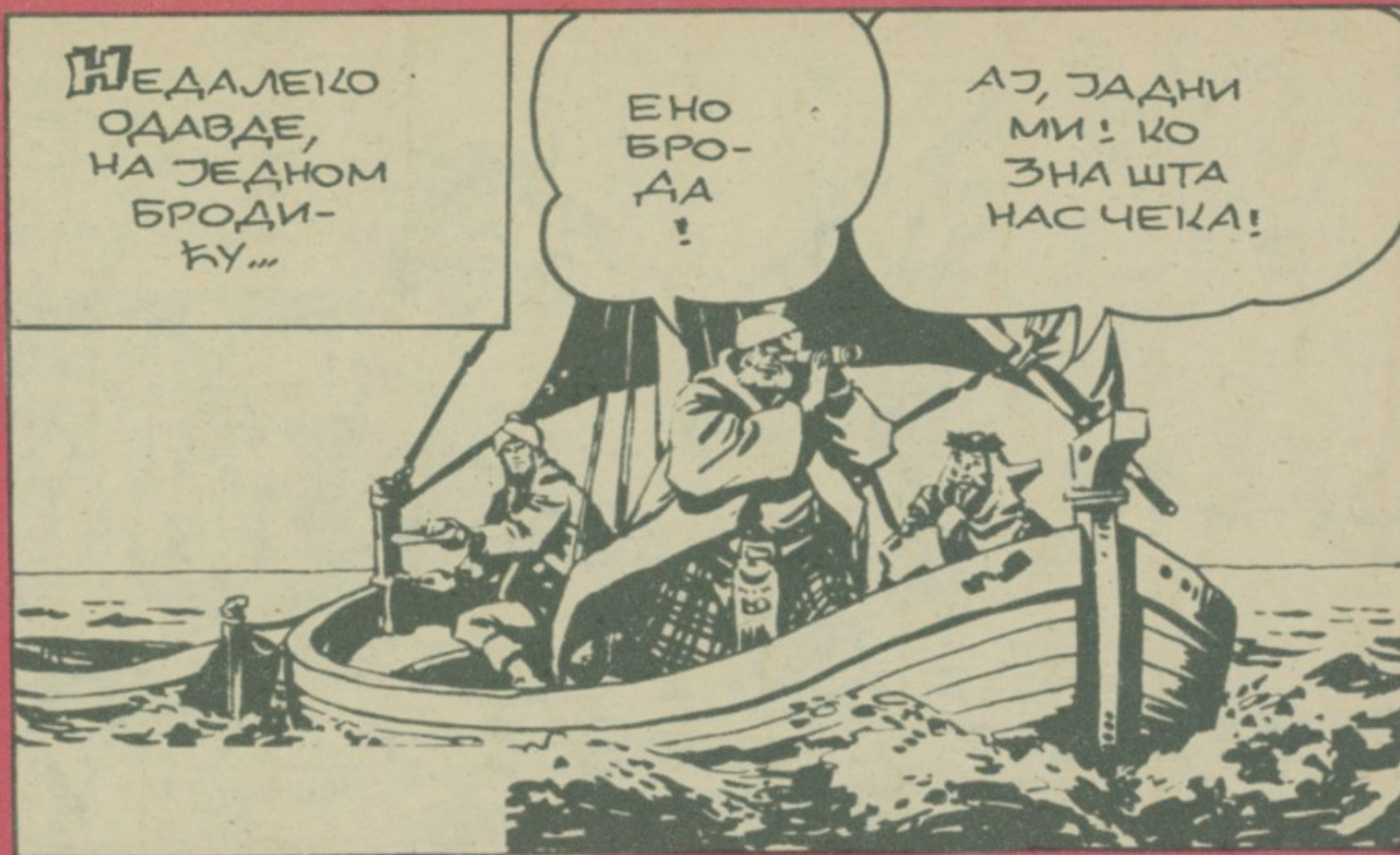

СВЕ РОБОВЕ СМО ВЕЋ УКР-
ЦАЛИ НА БРОДОВЕ И САД
ТРЕБА ДА ЗАПЛОВИМО
КА ТРИПОЛИЈУ ГДЕ ЋЕ ЗА
КОЈИ ДАН СТИЋИ И САМ
ТУРХАН ПАША!

МММ... ЗНАШ ЛИ
ПУТ КОЈИМ
ЋЕ ТУРХАН
ПАША ДОПЛО-
ВИТИ ДО
ТРИПОЛИЈА?

МЕРЛИНИ СЕ САМО
ЗАДОВОЉНО
НАСМЕШИО...

ДИАМБА
ЈЕ
ПРВА
ВИДЕЛА
ЕКС-
ПЛОЗИЈУ...

ШТА МИС-
ЛИШ О
ОВОМЕ,
КАПЕ-
ТАНЕ?

ТО СУ СИГУРНО РИБАРИ КО-
ЈИ КОРИСТЕ БАРУТ ЗА ХВАТА-
ЊЕ РИБЕ, САМО ОВОГ ПУТА ИХ
ЈЕ ТО СКУПО КО-
ШТАЛО!

И ДОК СВИ СА ТУРХАН-ПАШИ-
НОГ БРОДА ПОСМАТРАЈУ ПО-
ЖАР, ЧЕЛИЧНИ
ГУСАР СЕ СА
СВОЈИМ ПРИЈА-
ТЕЉИМА
ПРИБЛИЖИО
БРОДУ СА
СУПРОТНЕ
СТРАНЕ...

МИСЛИШ ЛИ
ЗАИСТА ДА
ОСТВАРИШ ТАЈ
ОПАСНИ ПЛАН?

ШАЛИШ
СЕ,
ЗАР
НЕ?

НЕ! ВЕК САМ
ВАМ РЕКАО
ШТА ТРЕБА
ДА РАДИ-
ТЕ!

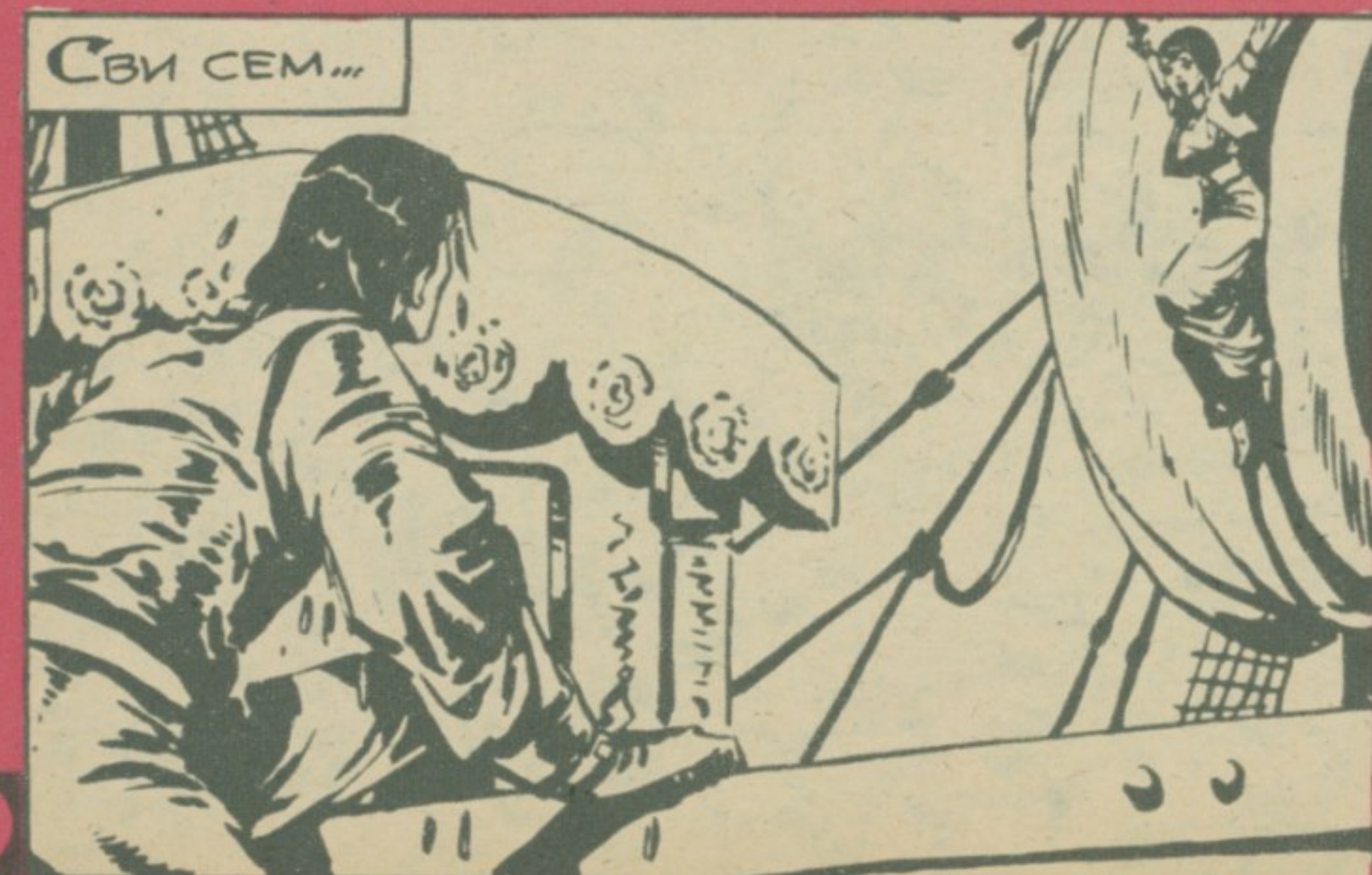
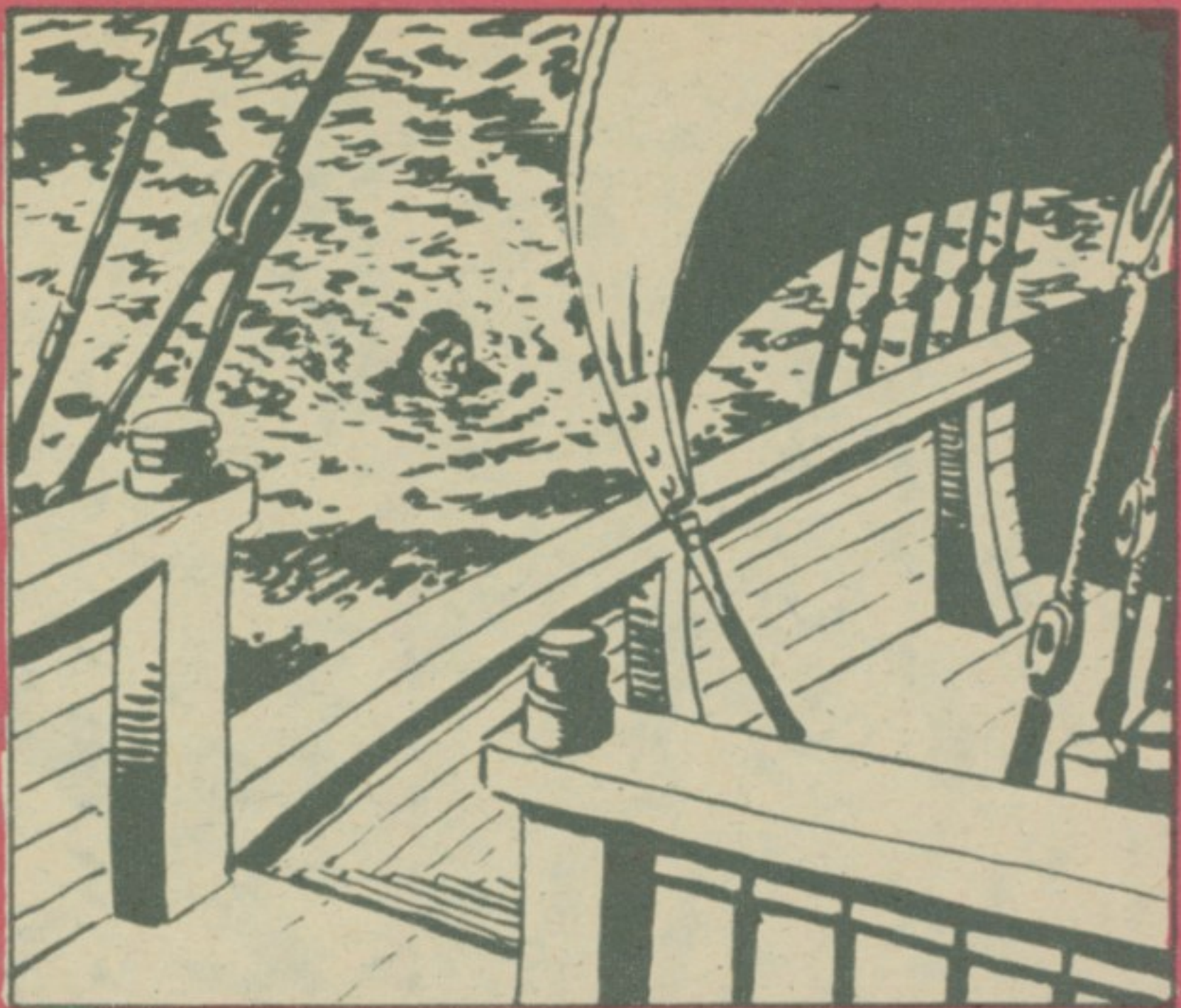

У ТОКУ ДАНА ДРЖИТЕ СЕ ПОДАЉЕ
ОД БРОДА! КАД ПАДНЕ МРАК, ПРИ-
БЛИЖИТЕ СЕ! МОЖДА ЋЕТЕ МИ
БИТИ ПОТРЕБНИ!

ЧЕЛИЧНИ ГУСАР ЈЕ ЗАПЛИ-
ВАО КА ТУРСКОМ БРОДУ...

АКО ВИКНЕ,
ГОТОВ
САМ!

АЛИ ДИАМБА
ЈЕ СХВАТИ-
ЛА ДА ЈЕ
ОВАЈ НЕЗНА-
НАЦ НЕПРИ-
ЈАТЕЉ
ТУРХАН
ПАШЕ...

У ПРАВИ
ЧАС СИ
СТИГАО,
МЛАДИ-
ЋУ!

ЧЕЛИЧНИ ГУСАР ЈОЈ
ЈЕ МАХНУО...

ЈАДНИЦА!
МОЖДА ЋУ МОЋИ
УСКОРО ДА ЈЕ
СПАСЕМ!

ДО САДА ЈЕ
СВЕ ИШЛО
ДОБРО!

ЗАШТО СМО ГА ПУСТИ-
ЛИ ДА ОДЕ? БУА! НИКА-
ДА СЕ НЕЋЕ ИЗВУ-
ЋИ СА ТОГ
БРОДА!

ПРЕСТАНИ ДА ПЛАЧЕШ,
МЕРЛИНИ! ЧЕЛИЧНИ
ГУСАР ЗНА ШТА
РАДИ!

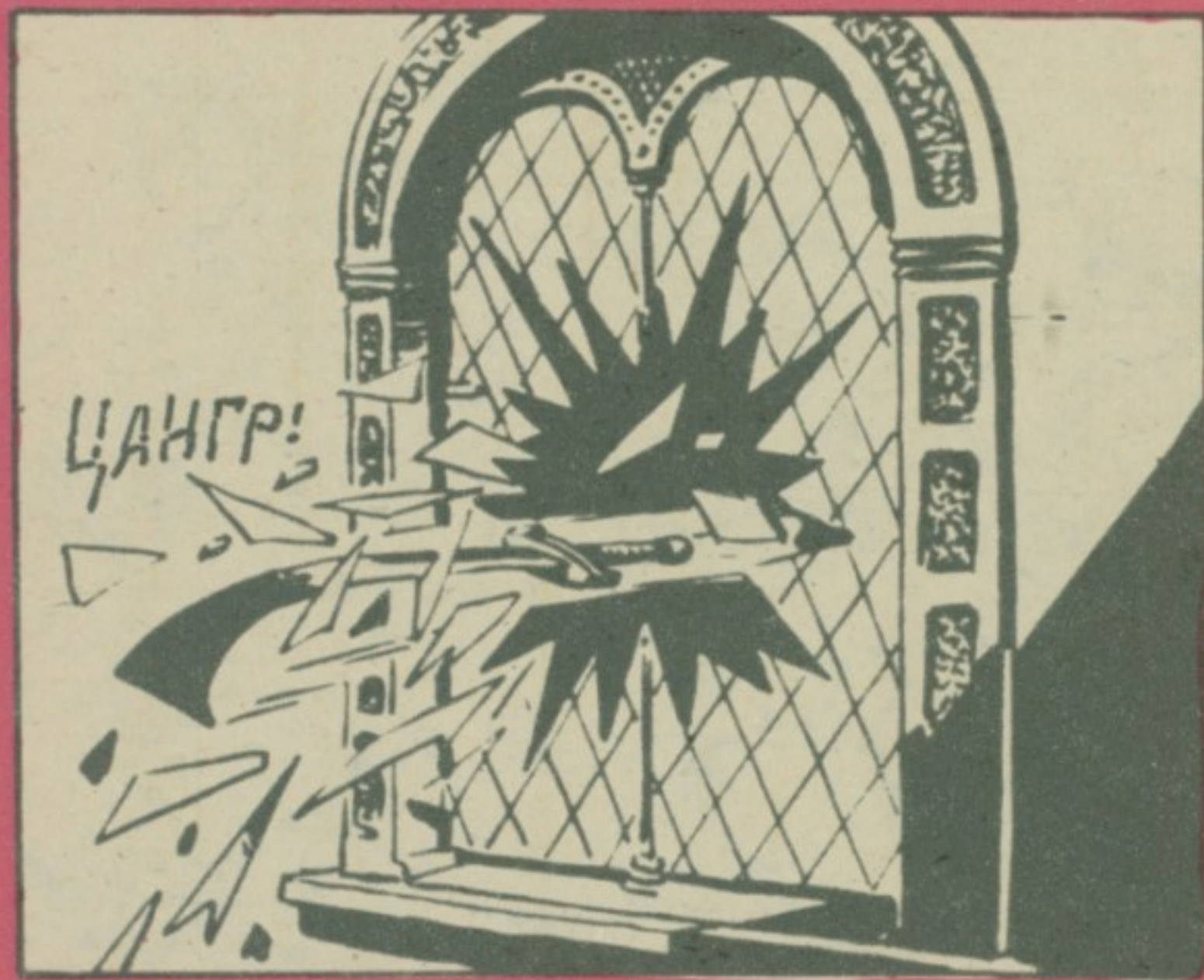

ТУРХАН ПАША СЕ
СИГУРНО НАЛАЗИ
ОВДЕ НЕГДЕ!

ДОК ЈЕ ПРОЛАЗИО ПОРЕД
ЈЕДНЕ КАБИНЕ...

ЧЕЛИЧНИ ГУСАР НИЈЕ СТИГАО НИ ДА
СЕ ОКРЕНЕ ...

ТРЕНУ-
ТАК
КАСНИЈЕ...

ЈАДНИК! УХВА-
ТИЛИ СУ ГА! НИ-
КО НЕ МОЖЕ
ДА УЧИНИ НИ-
ШТА ПРОТИВ
ОВОГ ПРОКЛЕ-
ТОГ ТУРХАН
ПАШЕ!

СИГУРАН САМ ДА ТЕ ЈЕ
ДИАМБА ВИДЕЛА АЛИ
ЈЕ БУТАЛА ЖЕЛЕКИ
МОЈУ СМРТ!

ОСТАВИ
ЊУ
НА
МИРУ!

ХАФИДЕ, ЗНАШ
ШТА ТРЕБА ДА
РАДИШ!

ДА,
ЕФЕНДИ-
ЈА!

ТИ СИ БЕДНИК
И КУКАВИ-
ЦА!

ИМАШ МЕКО СРЦЕ,
ПРИЈАТЕЉУ!

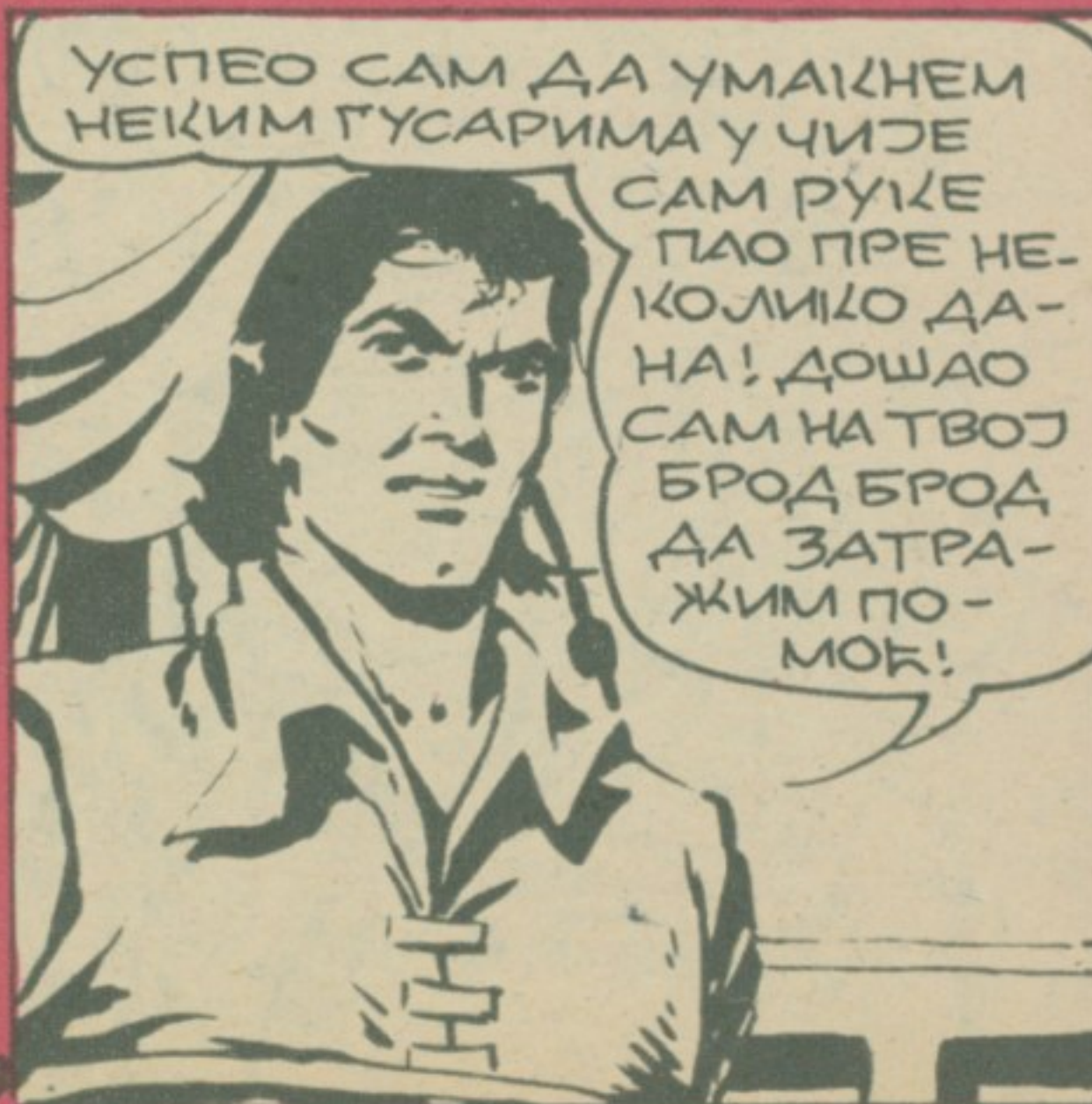
АЛИ НЕ БРИНИ
ЗА ЊУ! УСКОРО ЋЕ
ПРЕСТАТИ ДА
ПАТИ! МОРЕ
ЈЕ ОВДЕ ПУНО
АЈКУЛА!

А САД МИ РЕЦИ КО
СИ И КО ТЕ
ШАЉЕ!

УСПЕО САМ ДА УМАКНЕМ
НЕКИМ ГУСАРИМА У ЧИЈЕ
САМ РУКЕ
ПАО ПРЕ НЕ-
КОЛИКО ДА-
НА! ДОШАО
САМ НА ТВОЈ
БРОД БРОД
ДА ЗАТРА-
ЖИМ ПО-
МОЋ!

НА БРОДУ ТУРХАН-ПАШЕ
КОЈИ ПЛОВИ КА
АЛЖИРСКОЈ ЛУЦИ...

ПОЋИ СА МНОМ, ХАФИ-
ДЕ! ХОЋУ ДА ПОРАЗГО-
ВАРАМ СОНИМ ВЕНЕ-
ЦИЈАНЦЕМ!

КАКО
СИ ПРОВЕО
НОЋ,
СТРАН-
ЧЕ?

ЛОШЕ!
САЊАО
САМ
ТЕ!

ДА ТЕ ОСЛОБО-
ДИМ ОВОГ ДРЗ-
НИКА, ЕФЕН-
ДИЈА?

СТРПИ
СЕ,
ХАФИ-
ДЕ

МИСЛИО САМ ДА ПРЕГО-
ВАРАМ С ТВОЈОМ БРА-
ЋОМ ОКО ОТИКУПА АЛИ
САДА САМ ОДЛУЧИО
ДА СЕ БОРИШ С ХАФИ-
ДОМ!

ЈА НЕМАМ БРА-
ЋЕ И НИСАМ ВЕ-
НЕЦИЈАНАЦ ВЕК
ШПАНАЦ! ЗОВУ
МЕ ЧЕЛИЧНИ
ГУСАР!

ЧУО САМ ЗА ТЕБЕ!
ТИ СИ СМРТНИ НЕПРИ-
ЈАТЕЉ НАШИХ ВАЗАЛА
НА АЛЖИРСКОЈ ОБАЛИ!
СПРЕМИ СЕ ЗА
ДВОБОЈ,
ХАФИДЕ!

СА
ЗАДОВОЉ-
СТВОМ,
ЕФЕНДИЈА!

У ТОМ
ТРЕЊУ-
ТИКУ...

БАРИКА
НА
ВИДИ-
КУ!

ПРИЈАТЕЉИ ЧЕЛИЧНОГ
ГУСАРА СУ ОТКРИВЕНИ...

ПАША ЈЕ УПУТИО СВОЈЕ ЛУДЕ
КА ЊИМА...

ПРИБЛИЖИТЕ ЛИ СЕ ЈОШ,
ПОКОСИЋУ ВАС ОВИМ
ВЕСЛОМ!

ДОШЛО ЈЕ ДО
ЖЕСТОКОГ
ОКРШАЈА...

ШТА КАЖЕТЕ?
КАКО БИЈЕ
МЕРЛИНИ?

ПОЛАКО!
КУД СТЕ НА-
ВАЛИЛИ?

Али турхан
пашиних људи
је више...

У тренутку када су се нашли на палу-
би брода, довели су и челичног гусара...

Жив је!
жив је!

Пријате-
љу, жив
си!

А шта сте
очекивали?

Двобој
може
почети!

Турхан паша
је притиснуо
једну опругу...

Хафид је први напао...

Шта је?
изгубио си
равнотежу!

Хафид је
подивљао!
Зар њему
то да се
догоди!

Напред, Хафиде!
Он ти се подсме-
ва!

Шта? Зар
су дозвољбе-
ни ударци но-
гом?

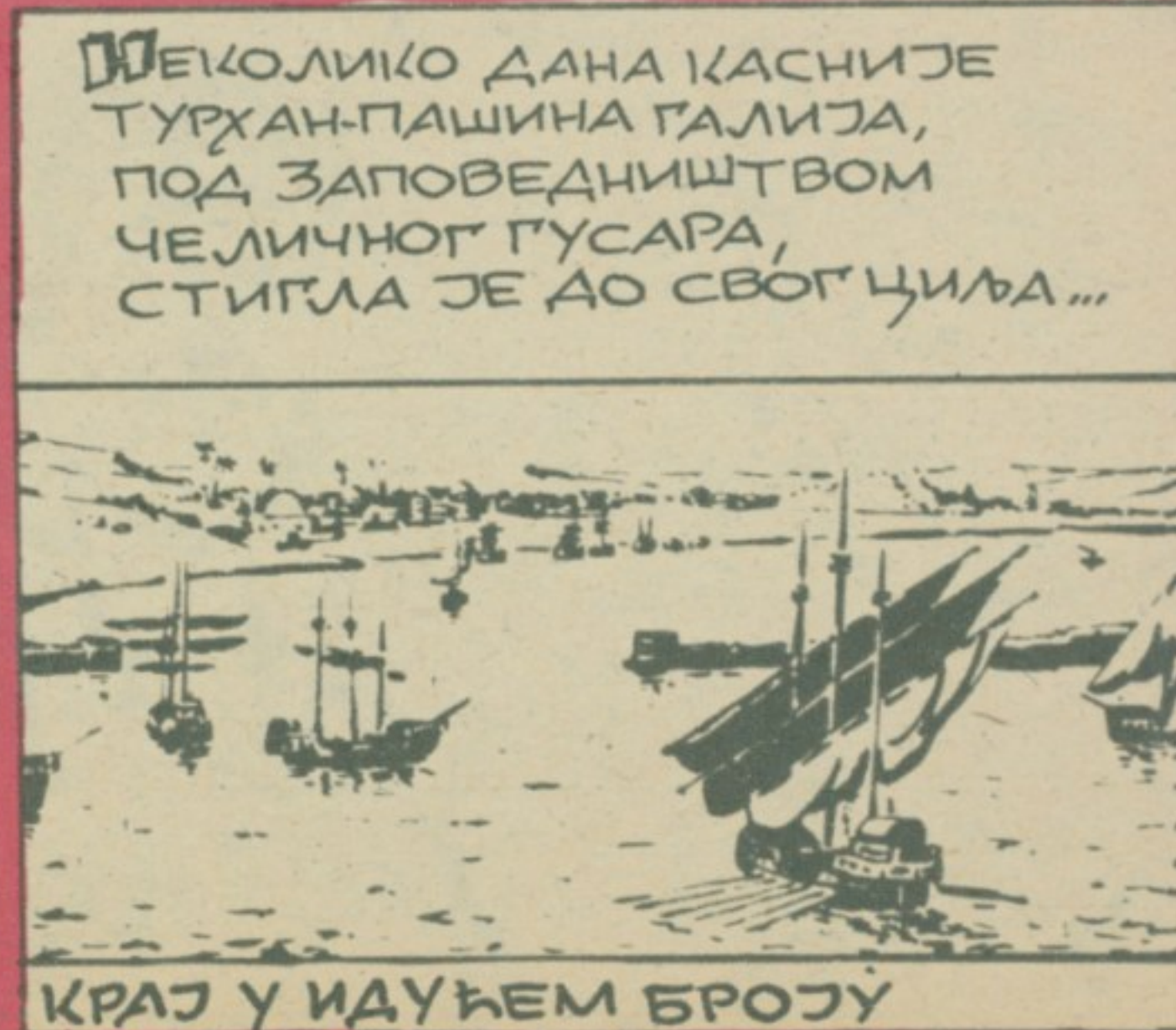
ЧЕЛИЧНИ
ГУСАР
СЕ МУЊЕ-
ВИТО
БАЦИО
НА СВОГ
ПРОТИВНИ-
КА...

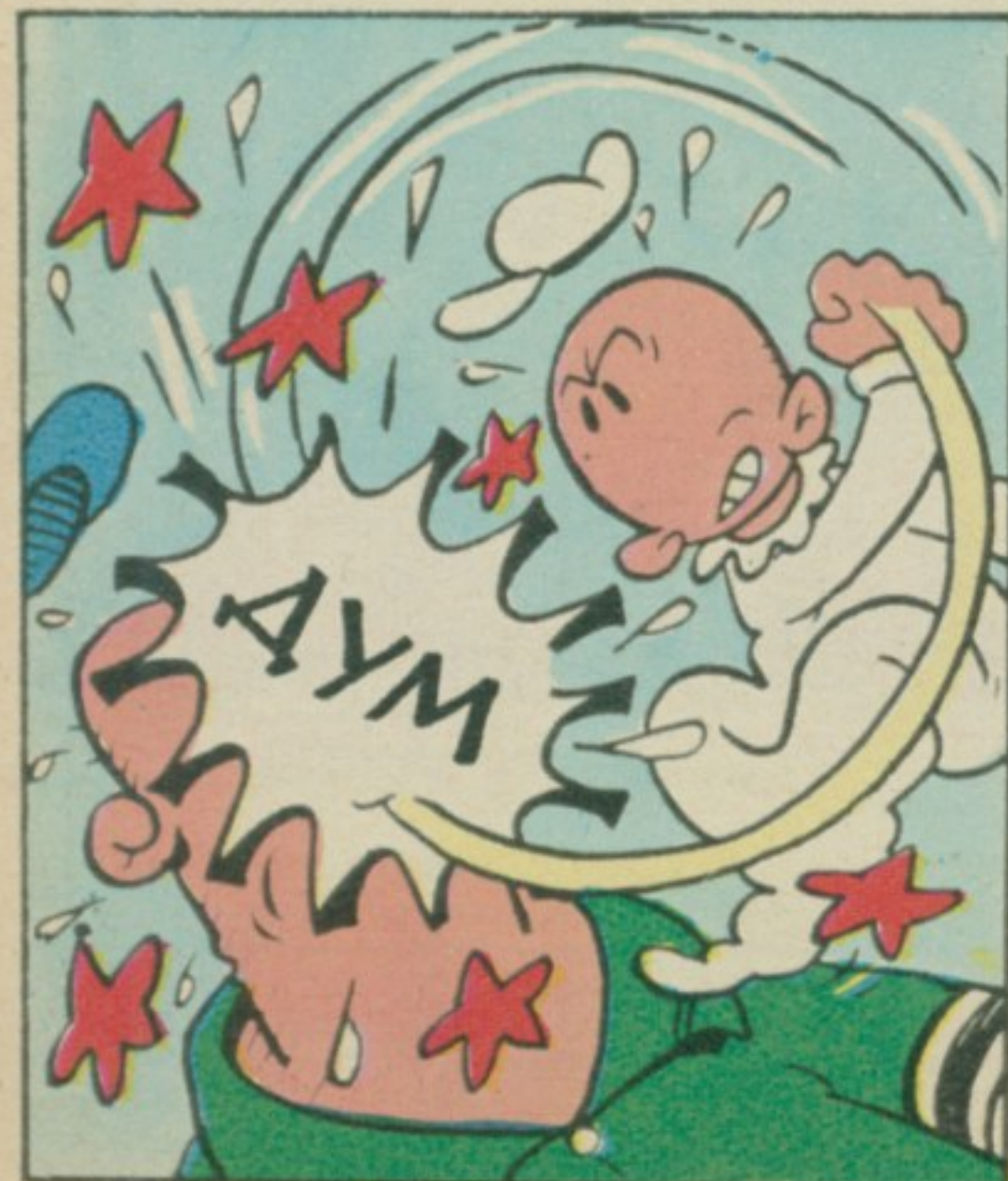

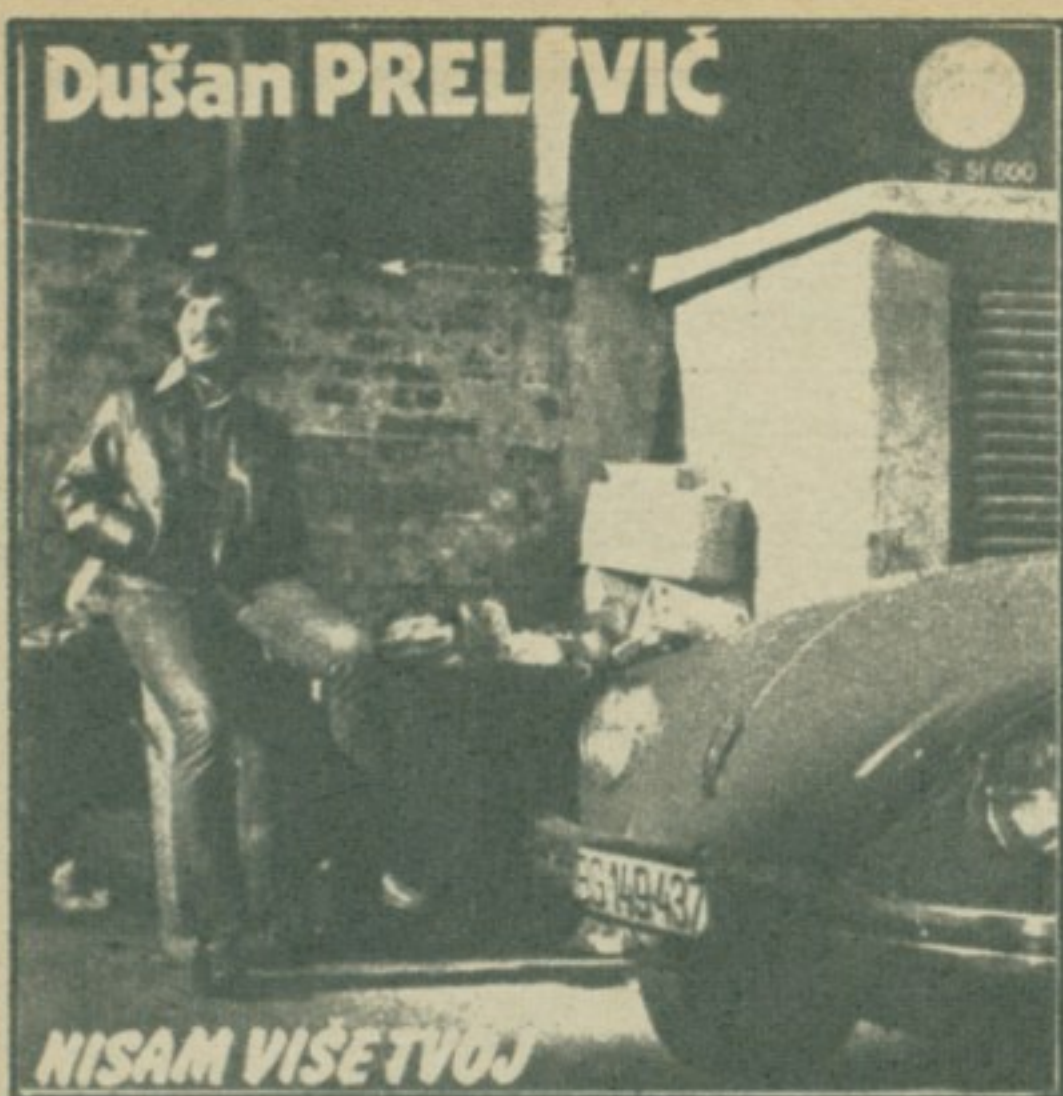
НЕ БОЈ СЕ!
НЕЋУ ТЕ ИС-
ПУСТИТИ!

СФ 51900
ДУШАН ПРЕЛЕВИЋ:
„Нисам више твој“,
„У ноћима без сна“

Изузетна прилика! Политикин забавник је набавио за своје читаоце велики број плоча домаће забавне и народне музике по веома ниским ценама. У овом и наредним бројевима објављиваћемо листу ових плоча у специјалној МУЗИЧКОЈ ПОШИЉЦИ под називом

Цена сингл плоче је 7,5 динара, али ваша наруџбина не сме бити мања од 150 динара јер поштарину не плаћате ви него ми!

20 ПЛОЧА ЗА
150 ДИНАРА!

Наравно, можете наручити и више од 20 плоча. У том случају, обрачунаћемо вам плоче по цени од 7,5 динара комад.

Изаберите плоче, испишите њихове бројеве и своје податке на наруџбеницу и пошаљите нам наруџбеницу залепљену на полеђини дописнице.

ПЛОЧЕ ЋЕТЕ ПЛАТИТИ ПОШТАРУ КАД ВАМ ИХ ДОНЕСЕ!

На резервну листу у наруџбеници упишите бројеве неколико плоча којим ћемо заменити наручене плоче — ако се случајно догоди да буду распродате. Зато — пожурите!

БАЗАР ПЛОЧА ЗА ВАШ ЏЕП

Немојте пропустити прилику јер само преко Политикиног забавника можете доћи до ових плоча по тако ниској цени. Забавник има ексклузивно право продаје!

НИГДЕ ПО ТОЈ ЦЕНИ
ОСИМ У ЗАБАВНИКУ!

ЗАБАВНЕ ПЕСМЕ

СФ 52606
ЕЛДА ВИЛЕР:
„Неодпослано писмо“,
„Кдај“
С 51575
МИЛАН СУБОТА:
„Франка, Франка“,
„Променимо чаше“
С 51629
С ВРЕМЕНА НА ВРЕМЕ:
„Повратак карта“,
„Бачки растанак“
С 51587
РАФКО ИРГОЛИЧ:
„Кармен“, „Долина Рио
Гранде“
СФ 52594
ЈАДРАНКА
СТОЈАКОВИЋ: „Живот
пише романе“, „Тајна“
СФ 52567
ДРАГАН АНТИЋ: „Ја се
враћам“, „Дозволи ми“
С 52621
ДРАГАН АНТИЋ:
„Свирај моју музику“,
„Успомене и путеви“
С 51620
КОРНИ ГРУПА:
„Ој, додоло“, „Живот“

ЕП 50394
МИЊА СУБОТА:
„Био једном један вул“
и још три песме
С 51613
ГАНЕША: „Пут“,
„Мала кола“
С 51637
ВАЊА СТОЈКОВИЋ:
„Шта ће бити с нама“,
„Телефон“
СФ 52586
СЕКА КОЈАДИНОВИЋ:
„Воли ме“, „А усне моје
шапућу теби“
СФ 52553
КОРНИ ГРУПА: „Етида“,
„Једна жена“
С 51619
РАДМИЛА КАРАКЛАЈИЋ:
„Љубави“, „Така-така“
СФ 52543
РАДМИЛА КАРАКЛАЈИЋ:
„Ти ћеш ми се вратити“,
„Ја нећу да те тражим“
С 51594
ТОМА КРИЖМАНИЋ:
„Обичан човек“, „Црнокоса
Сања“

СФ 52664
ДИТКА: „Сањајмо“,
„Преболела бом све“

СФ 52564
ЛУТАЈУЋА СРЦА:
„Балада о барби“,
„Светлост јутра“

СФ 52548
ЛЕО MARTIN: „Одисеја“,
„Свет без тебе“

С 51626
ДРАГАН АНТИЋ: „Ја знам
све“, „Анжелика“

СФ 52560
ГРУПА SAN: „Нашири
бродови“, „Хеј, Малена“

„ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“
11001 Београд, Македонска 29

НАРУЏБЕНИЦА

ЗА ГОТОВО неопозиво поручујем плоче под бројевима

РЕЗЕРВНА ЛИСТА: _____

за укупну суму од _____ дин. коју ћу платити
поштару кад ми их донесе кући (поузећем).

(Име и презиме)

(Поштански број и место)

(Улица и број)

Датум _____ Потпис _____

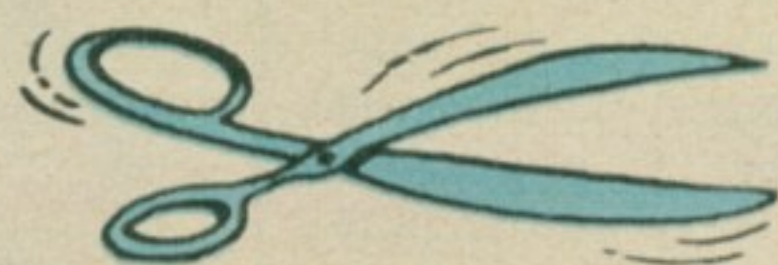
Наруџбеницу попуњава лице које ће платити плочу.

СФ 52582
ЗАФИР ХАЦИМАНОВ:
„Име-нема“, „Тражи ме“

С 51615
МАЈА ДЕ РАДО: „Нешто“,
„Човек и пас“

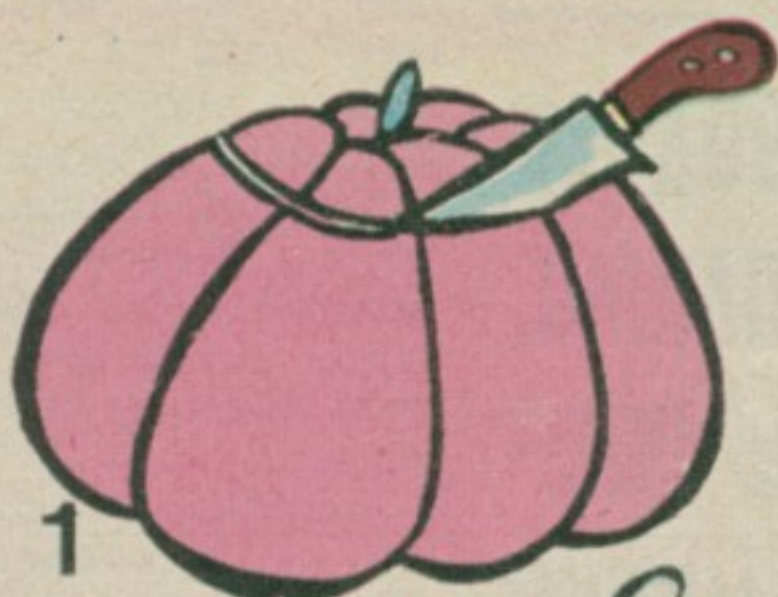

НАПРАВИТЕ САМИ

БУНДЕВА ЛАМПИОН

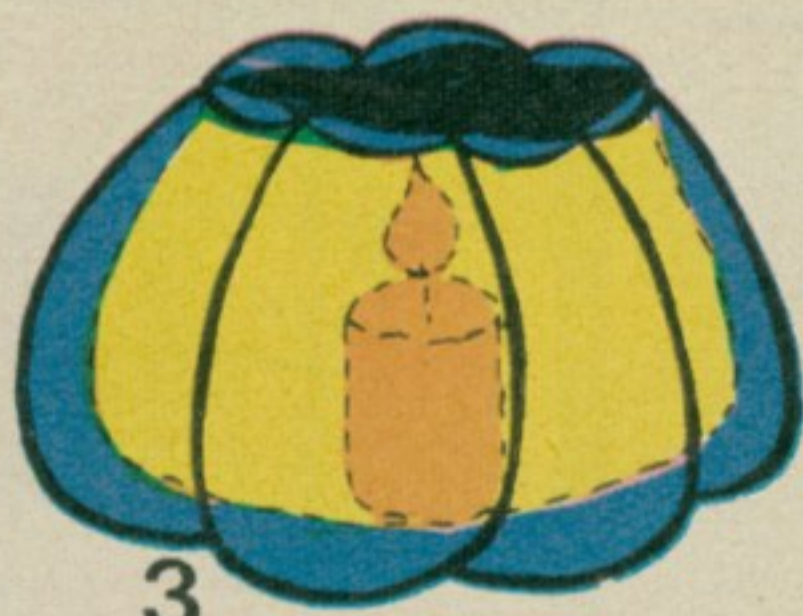
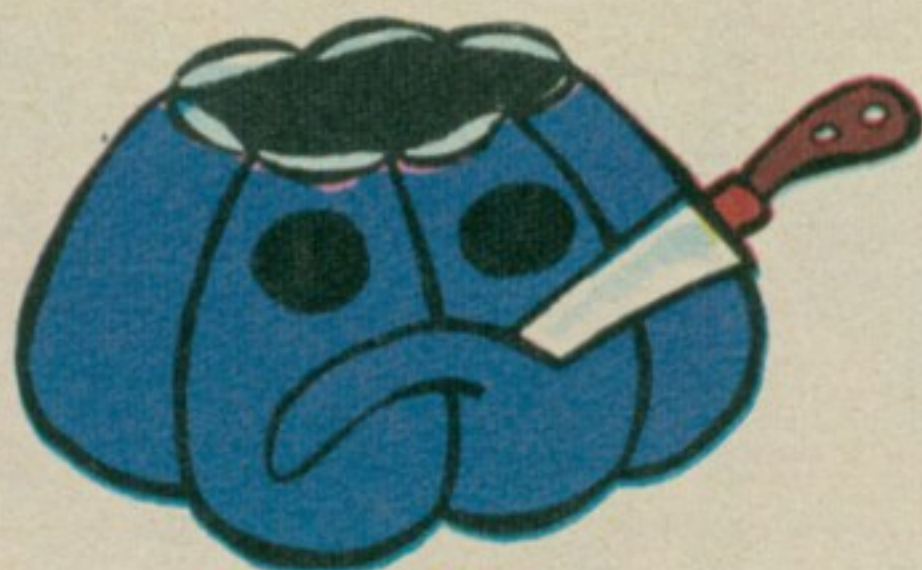
За топле јесење вечери и седељке у башти, на тераси, итд. можете направити ламписне какве други немају. Од бундеве. А то се прави веома лако. Одсеците бундеви врх (црт. 1) шпичастим ножем. Кашиком или ножем издубите средину бундеве (црт. 2) тако да добијете шупљину у коју можете да ставите свећу (црт. 3). Пазите, свећа треба да има широко дно да би стабилно стајала. На бундеви исеците лик који се смеје или плаче, или неку шару која се вама допада, па ће вам лампион у ноћи много лепше светети.

1

2

3

МММ БУНДЕВАРА

Да бисте бундеву до краја искористили дајемо вам и рецепт за питу бундевару. Изрендате 1/5 кг бундеве па ову смесу динстајте са 250 грама шећера, 2 децилитра млека, мало ваниле и мало цимета. Кад бундева омекша а маса се згусне скините је са ватре и оставите да се охлади. У другом суду улуцајте 3 беланца па кад је снег готов додајте три жуманца и охлађену масу. Коре развијте од лиснатог теста, филујте овим кремом и пеците у рерни. Уместо лиснатог теста можете употребити и коре за питу, само што ћете онда сваки ред кора мазати уљем, филовати, па опет ред кора (као кад се прави тибаница). Готову питу посипите ситним шећером.

Желимо вам пријатно вече уз лампион и питу!

дружио разбојницима, браћи Циму и Билу Куку. Са њима му је било далеко боље него са Индијанцима.

Ново убиство извршио је јуна 1894. године. Напшао је на потеру која је тражила Цима Кука, дошло је до пуцњаве и Билова пушка је послала у смрт још једног човека. Овога пута то је био један од прогонитеља.

Убилачки нагон Чероки Била нико више није могао да спречи. Довољна је била маленкост па да потегне пушку. Без много размишљања убио је и

вешће га у клопку која ће Била стајати главе.

У то време Билова глава већ је била уцењена на 1.300 долара! С тим новцем могао је да се отпочне скроман ранчерски живот, па су Ајк Роџерс и Клинт Скејлс, чије су се куће налазиле на крају града у којем је живела Меги Глас, одлучили да окушају срећу. Успели су да сазнају да се девојка кришом састаје са Вилом изван града. Ајк јој је понудио своју кућу за састанке.

Крафорд Галдсби — убица без милости

У затвору у Форт Смиту припремана је побуна још пре Биловог доласка. И сада, мислећи да је пуцањ који су чули знак за општи напад на стражаре, затвореници су почели да разваљују врата својих ћелија.

Настала је гужва. Мртвих је било са једне и са друге стране. Бил се пробијао према главној капији сејући смрт из својих пушака. Видећи да стражарима стиже појачање и да ће се пролити много крви, окорели разбојник Хенри Стара успео је после много убеђивања да наговори Била да преда оружје.

Судија Паркер је за овај покољ окривио виши суд који је својим оклевањем да потврди пресуду дао времена Чероки Билу да организује бекство. Поново је осудио младића на смрт. Овога пута виши суд је био бржи. Билова жалба је одбијена.

Вешању је присуствовала и младићева мајка. Плакала је. Пролазећи поред ње Бил ју је помиловао по глави и нежно рекао:

— Мајко, није требало да долазиш!

Док је ишао према вешалима, још једном се ок-

Док су га водили према вешалима, погледао је према небу и мирно рекао: Дан је створен за умирање!

УХВАЋЕН ЈЕ ЧЕРОКИ БИЛ

Чероки Бил није оставио ништа вредно по чему би био помишан, осим убијања без икаквог правог разлога.

Али и такви су живели у време насељавања америчког запада. Њихов однос према људима био је онакав какви су били ред и закон. Нико није био сигуран за свој живот, оружје се потезало и за најмању ситницу...

Чероки Бил, чије је право име било Крафорд Голдсби, углавном се служио пушком. Надимак Чероки добио је по мајци која је била Индијанка, из племена Чероки. Плаховита као и сви њени саплеменици, васпитавала је сина у духу истине. Али — своје! Томе је допринео и отац Мексиканац. Мајка је увек говорила дечаку:

— Никада не дозволи да од тебе праве будалу! Никада!

Бил је добро упамтио мајчине речи.

ЧОВЕК С ПУШКОМ

Ниједан хроничар Дивљег запада није тврдио и не тврди да је Чероки Бил био ментално ограничен или сулуд. Напротив. Први који је добио метак из Билове пушке, Црнац по имену Џејк Луис, нашао је смрт зато што је нешто подвалио младићу. Дошло је до туче у којој је далеко млађи Бил извукао дебљи крај. Крв му је узаврела због понижења и... пушка је севнула!

Морао је да бежи. Шериф се дао у потеру за њим али на подручје Семинола Индијанца, где се Бил склонио, није смео да зађе. Ту се младић при-

свог зета и то само због тога што је овај истукао своју жену, Билуову сестру. Спроводник једног воза изгубио је живот чим је покушао да му се одупре за време напада на воз, а грађанин Ернест Мелон зато што је био у близини продавнице, у граду Ленапу коју је напала Билова банда...

А онда је обесни младић 29. јануара 1895. године начинио прешку.

ЈОШ НИСАМ МРТАВ!

Одавно се знало да Чероки Бил одржава везу са девојком Меги Глас. Она му је била захвална за пружено пријатељство јер су је људи презирали зато што је била Црнкиња, али због неопрезности у-

Девојка је без много размишљања пристала. Теже је било наговорити на то дивљег Била. На крају је и он прихватио пскуду. Ипак, приликом првог сусрета са Меги у Ајковој кући ни тренутка се није одвајао од пушке. Опразно се кретао по кући, али када се нагнуо над камин да припали цигарету, на главу му се спустила тешка Ајкова рука.

Порота судије Паркера у граду Новату осудила је Била на смрт. Казна је требало да се изврши у затвору у Форт Смиту. Излазећи из суднице, Бил је добацивао погрдне речи судији а онда је угледао мајку и сестру.

— Не плачите! — тешио их је — Још нисам мртав!

И заиста: чекајући да

виши суд реши његову жалбу на пресуду, успео је да прокријумчари у своју ћелију равно шест пушака!

ПОКОЉ У ЗАТВОРУ

Тачно у десет увече 26. јула 1896. године стражар Китинг чуо је неко комешање у Биловој ћелији. Дошао је да види шта се то дешава и — остао на месту мртав!

ренуо и погледао је. А кад су му намакли омчу на врат и упитали га да ли жели још нешто да каже, дрско је одговорио:

— Овде сам да умрем, а не да држим говор!

Тако је завршио двадесетогодишњи Чероки Бил најсуровији од свих разбојника Дивљег запада. За само две године, колико је харао, убио је тринаесто-ро људи! Од тога бар трећину без разлога! Једноставно зато што је био — Чероки Бил.

М. П.

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ...

УБИЋУ ТЕ СУТРА!

Инспектор париске полиције Жеди заиста није имао среће са годишњим одмором ове године. Крстарење по Медитерану, тако лепо започето, морао је два пута да прекине због убиства. Једно је било извршено на броду, а друго на Каприју. Наравно, многи од туриста, уплашени овим убиствима, решили су да се врате својим кућама. Најупорнији, Жеди, одлучио је да одмор ипак настави. Поготову што је на томе инсистирао и млади Ален Жакен, водич туристичке агенције која је ово крстарење и организовала. Сматрао је да ако се Жеди врати у Париз, да ће то утицати и на оне малобројне који су такође одлучили да наставе крстарење. Зато су се по повратку са Каприја привремено задржали у Соренту.

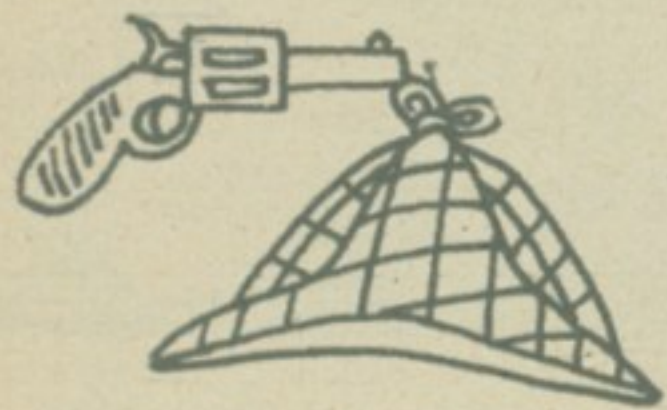
Хотел у Соренту где смо провели прву ноћ, био је саграђен на самој стени.

За вечером место за столом добио сам поред једног Швајцарца немачког порекла, симпатичног човека са лицем авантуриста. Звао се Карл Хатман.

За другим столом седели су један риђи Енглец по имену сер Хигинс и његов сународник млади, кратко-види и расејани Роналд Томсон. А мало даље били су Шпанац Рибеира и Холанђанин Петер Хамп.

Да би се стигло до плаже, која се налазила између две стене и која је овако с врха хотелске терасе изгледала минијатурна, требало се спустити или многобројним степеницама или лифтом који је за трен ока стижао у подножје стене.

Те вечери, због дивне природе и пријатно проведене вечери, осећао сам се способним и да се успнем уз безбројне степенице а камоли да се њима спустим.

Ноћ је заиста била дивна, топла и мирисна. Небо је било пуно звезда. И да бих им се дивио, подигао сам главу. А тада сам приметио необичан приказ. На врху једне од стена које су окружавале хотел, две особе су се гушале, скоро у потпуној тишини. Чуло се само њихово дахтанье. Борба се одвијала на неколико корака од ивице провалије. Затим се сенке нагло одвојише и једна од њих полете у провалију без иједног крика.

Пад би свакако био смртоносан да се човек неким чудом није ухватио за једно дрвце које је расло у

избочини стене. Његов пад био је успорен и ја сам потрчао да га задржим. Успео сам. Био је то мој сусед за вечером Карл Хатман. Приликом пада, из џепа му је испао новчаник са документима и док је он још дрхтао на земљи сагао сам се, узео његову легитимацију која се била приликом пада растворила и, заинтересован, запалио шибицу да је боље погледам. Испод слике, на којој је био он, стајало је име: **Halanstroikoff**.

Човек брзо зграби из мојих руку легитимацију, стави је у џеп а онда ми се топло захвали:

— Хвала вам, много вам хвала што сте ми спасли живот!

— Али шта се то догодило? Ко је онај човек...

— Ох! Онај! Вероватно нека скитница која је хтела да ми украде новчаник са новцем! Немојте више да мислимо о томе.

Затим ме погледа с молбом у очима и рече:

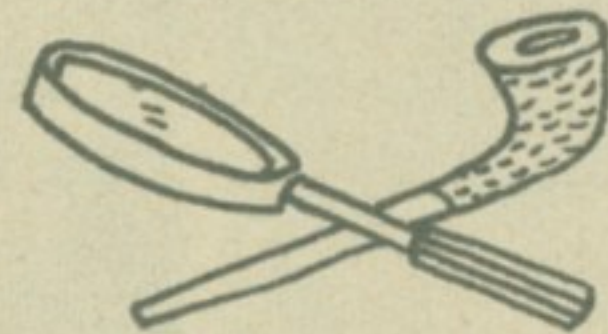
— Молим вас, немојте о овоме никоме причати! Не волим да се о мени прича.

„Ти, драги мој, размишљао сам враћајући се у хотел, свакако нешто кријеш. Поготову што твоје име ни

чак и гњурачка одела људи-жаба. А онда два гњурца упливаше у „моју“ пећину. Изгледало је као да један прати другог. И тада видех необичан приказ: гонилац је стигао гоњеног човека-жабу и пре него што сам успео да се умешам убоде га ножем. Онда и не обраћајући пажњу на моје присуство отплива из пећине.

Оклевао сам, нисам знао да ли да га гоним или да притекнем у помоћ рањеном гњурцу?

Одлучио сам се за рањеника и како-тако извукао несрећника на обалу. На жалост, био је већ мртав. Подигао сам му маску са лица и препознао Хатмана алијас Халанстроикофа. У џепу његовог гњурачког одела нашао сам кратку поруку: **Убићу те сутра!**

Инспектор напуљске полиције Бенито стигао је први на место злочина.

— Зар нисте могли да идентификујете убицу ни синоћ ни данас? — упитао ме је:

— Не... али ми нешто говори да је убица неко од наших сапутника са брода!

— Да, и мени се чини — додао је инспектор Бенит.

из ваше групе: пуковник Хигинс, Роналд Томсон, Шпанац Рибеира или Холанђанин Петер Хамп. Позваћу их да их испитам у вашем присуству. Покушаћу да на препад дознам који је од њих убица.

Ускоро смо се пред инспектором Бенитом нашли моја четири сапутника и ја. Тада Бенито поче:

— Господо, управо сам сазнао да се сироти Хатман у ствари звао Халанстројкоф и да је био познати шверцер дувана. Инспектор Жеди и ја бисмо желели да нам напишете на поједном папиру сваки шта сте јутрос радили.

Разумео сам шта је Бенито тиме хтео да постигне. Желео је по рукопису да открије убицу. Ево шта су написали:

1. **Нашао сам усамљену стену са дивним местом за сунчање. Хатмана или још боље Halanstroikoffa нисам видео.**

Петер Хамп

2. **Био сам у подводном риболову. Али нисам био у близини никакве пећине нити сам убио шверцера.**

Роналд Томсон

3. **Ја сам био у подводном риболову и на себи сам имао одећу човека-жабе. Али ја нисам убио тог Хатмана или Халанстројкофа.**

Пуковник Хигинс

4. **Француски није мој матерњи језик и не умем на њему да пишем. Невин сам.**

Рибеира

— Шта ви кажете инспекторе Жеди? — упита ме инспектор Бенито пошто ми је дао да прочитам изјаве четворице осумњичених.

— Ја знам ко је убица — рекао сам му.

Шта мислите, драги читаоци, ко је од четворице осумњичених

J'ai trouvé un rocher isolé avec une plate-forme idéale pour prendre le soleil. J'ai vu Halanstroikoff, ou plutôt Halanstroikoff.
PETER HAMP

J'ai fait de la pêche sous-marine, mais je n'ai pas visité de grottes et je n'ai pas tué l'espion.
Ronald Thompson

Demain, je t'aurai !!!

Moi aussi j'ai fait de la pêche sous-marine. J'ai même un équipement d'homme-grenouille. Mais je n'ai pas commis de crime ignorant qu'Haltman, alias Halanstroikoff, était un agent secret.
Colonel Higgins

Je Français n'est pas une langue maternelle. Je parle français d'occident.
Ribeira

је Карл Хатман већ као што пише на званичној легитимацији Халанстроикоф. Заиста чудно!

Сутрадан, био сам скоро и заборавио на синоћњи догађај кад сам се са маском и перајима гњуром под водом у једној прекрасној пећини. Други су имали

— Сазнао сам да је то обрачун међу шверцерима дувана. Хатман се у ствари звао Халанстроикоф.

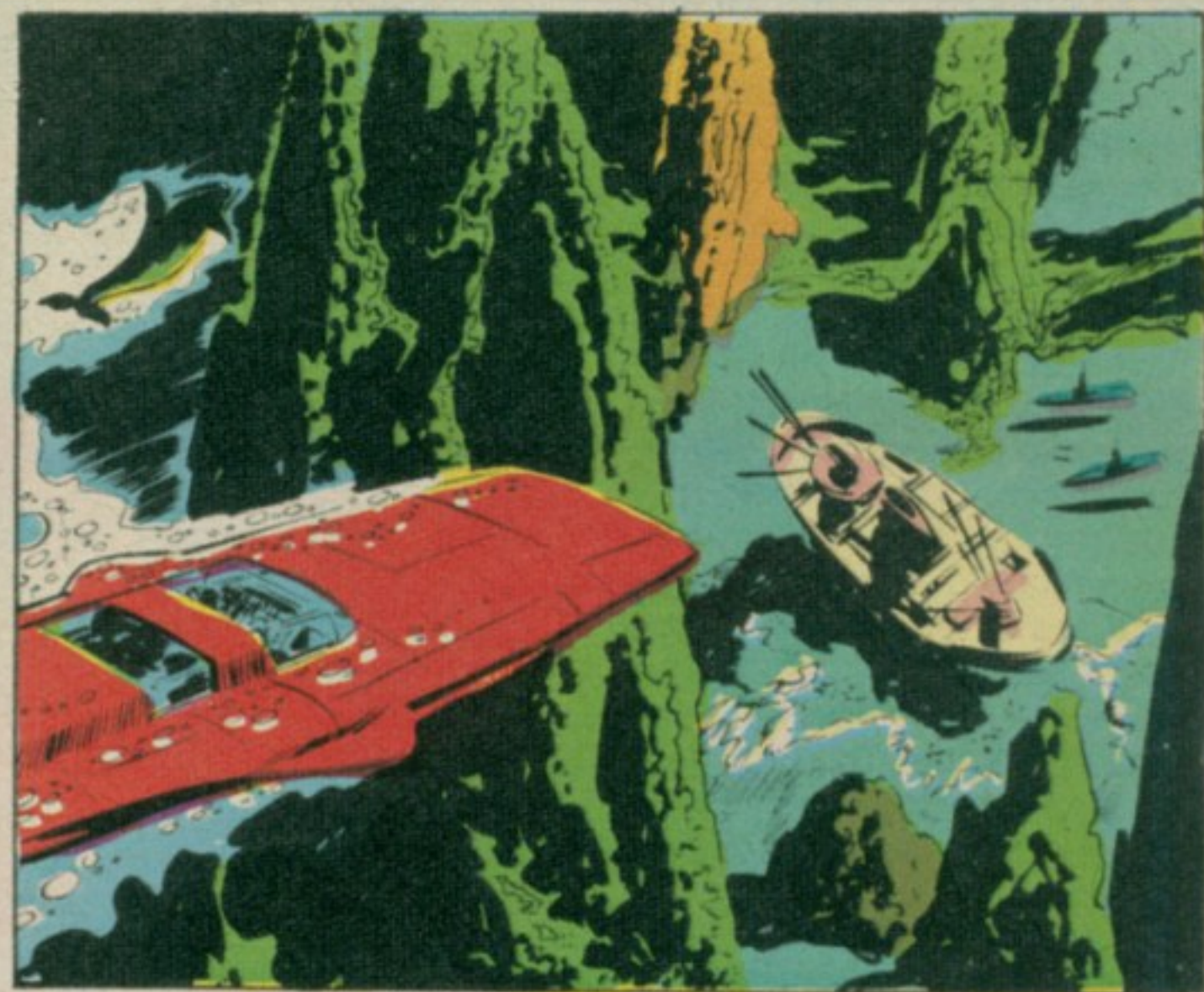
— И ја сам у то сумњао — приметио сам.

— Укратко — додаде Бенито — био је то неко коме се Хатман замерио, и то свакако неки од четворице

туриста убио Хатмана или Халанстројкофа и по чему је Жеди то погодио. Ако и ви знате, честитамо! А ако нисте расположени за решавање детективских загонетки погледајте наше решење на 31. страни

Дан
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

1242/22

У ИДУЋЕМ БРОЈУ: ЗАВЕРА!

Тражимо пријатеље

Имам 13 година и желела бих да се дописујем са девојчицама и дечакима из наше земље и иностранства. Сакупљам марке. Мирослава Ланг, Садови 15, 21131 Петроварадин.

Желела бих да се дописујем са младима из наше земље и СССР-а. Дивна Милановић, Пионирска 14, 22320 Инђија.

Желим да се дописујем са читаоцима „Политикиног забавника“. Имам 10 година. Сакупљам значке и марке. Самир Велић, Ул. Пете козарске бригаде 16, 78000 Бањалуча.

Желио бих да ми се јаве читаоци Забавника који се баве дресуrom паса или воле псе. Поред дресуре, у слободном времену бавим се музиком, бубњар сам у једном оркестру младих. По занимању сам фотограф.

Исмет Љоти,
71370 Рогатица

Имам 14 година и желим да се дописујем са другарицама и друговима из наше домовине. Навијам за „Вележ“ а од певача волим Микија Јевремовића. Слободан Џонески, 11. октобра 56, 97500 Прилеп.

Желела бих да се дописујем са другарицама и друговима из наше земље. Елизабета Кочанда, О. Ш. „Јан Колар“, 21425 Селенча.

Имам 14 година и желио бих да се дописујем са другарицама и друговима из наше земље. Скупљам разгледнице и марке. Бавим се и фотографијом. Петар Бонифачић, Рибарска 47, 51523 Башка.

Имам 15 година и желео бих да се дописујем са младима широм наше земље. Навијам за „Првену звезду“. Волим спорт и музику а бавим се и скупљањем страог новца. Миленко Бјеловић, Техничка школа М Ш Ц, 31330 Прибој на Лиму.

Имам 17 година и желим да се дописујем са младима из цијелог свијета. Волим забавну музику. Милан Стринавић, П. Прерадовића 33, 55400 Нова Градишка.

Желела бих да се дописујем са младима из наше земље. Имам 14 година. Волим забавну музику. Сакупљам разгледнице, марке и значке. Навијам за „Првену звезду“. Драгана Миленковић, Живорада Димитријевића 1/3, 11000 Београд.

Имам 14 година и желим да се дописујем са младима из наше земље. Навијам за „Првену звезду“. Свирам хармонику и скупљам разгледнице. Драган Ђерић, Пања глава 19, 31330 Прибој на Лиму.

Имам 13 година и желим да се дописујем са девојчицама и дечакима из наше земље. Волим спорт, музику и литературу. Навијам за „Железничар“. Суада Капетановић, Доња Похорска 117, 78300 Приједор.

Желео бих да се дописујем са другарицама и друговима из наше земље и иностранства. Језик дописивања: српско хрватски и енглески. Хоби су ми филм, а кошарка. Живорад Антић, Петровачки пут 46, 12000 Пожаревац.

Желела бих да се дописујем са другарицама и друговима из наше земље. Имам 12 година. Скупљам салвете и слике пјевача и пјевачица забавних мелодија. Навијам за „Вележ“. Селма Капетановић, Улица „4 Јули“ бр. 175 78300 Приједор.

Имам 13 година и желео бих да се дописујем са девојчицама и дечакима из наше земље и СССР-а. Језик дописивања: српско хрватски и руски. Скупљам разгледнице и значке. Волим забавну музику и навијам за „Првену звезду“. Ђура Илић, Народни фронт 42, 26203 Сефкерин.

Имам 18 година и желела бих да се дописујем са младима из Југославије. Језик дописивања: бугарски и италијански. Софија Јечева, Бузлуца 46, Софија 6, Бугарска.

Желела бих да се дописујем са другарицама и друговима из наше земље. Скупљам поштанске марке, разгледнице и сличице. Ката Кунтић, Марка Орешковића 22, 24210 Бајмок.

Имам 15 година и желео бих да се дописујем са другарицама и друговима из наше земље. Волим поп-музику и навијам за „Првену звезду“. Душан Мађарић, Аласка 34/II, 11080 Земун.

Имам 14 година и желела бих да се дописујем са другарицама и друговима широм наше земље. Волим забавну музику. Оливера Симић, Маршала Тита 85, 37220 Брус.

Имам 18 година и желео бих да се дописујем са младима из наше земље. Волим забавну музику. Душко Лазаревић, В. Букелића бр. 85, 25244 Српски Милетић.

Имам 12 година и желим да се дописујем са другарицама и друговима широм наше земље. Навијам за „Вележ“. Бавим се и скупљањем марака. Милош Срећко, Стјепана Радића 35/III, 79000 Мостар.

Имам 15 година и желела бих да се дописујем са другарицама и друговима широм наше земље. Скупљам разгледнице, марке и значке. Навијам за „Партизан“ и „Металац“. Бавим се спортом и пишем песме. Стевка Суботић, Белошевац, 14000 Ваљеве.

Фабрика чоколаде и бомбона „Кандит“ награђује најслађану девојчицу и најслађег дечака 1975. са онолико чоколаде и бомбона колико су тешки.

Пошаљите однах фотографију најмлађих да учествују у најслађем наградном конкурс.

ПРАВИЛА ИГРЕ:

1. Пошаљите однах (већу) фотографију лица детета које је рођено између 1. јануара 1967. године и јануара 1972. године. Уз фотографију пошаљите три омота десертне чоколаде „Кандит“: КАНДИ ЛЕШНИК, КАНДИ КОКОС, КАНДИ ЕКСТРА.

2. На полетини фотографије напишите читко: име и презиме, дан, месец, годину рођења, тежину детета и адресу становања.

3. Сва деца чију фотографију примимо са три омота десертне чоколаде „Кандит“: КАНДИ ЛЕШНИК, КАНДИ КОКОС, КАНДИ ЕКСТРА, добиће од фабрике „Кандит“ — Осијек „Наградни албум потрошача“.

НАСТАВЉА СЕ
НАЈСЛАЂА
НАГРАДНА ИГРА
НА СВЕТУ!

НАЈСЛАЂАНА
1975
НАЈСЛАЂАНА

100 фотографија деце коју одабере жири. Биће објављене у „Политикином забавнику“. Свака објављена фотографија имаће свој број (од 1 до 100). Објавиће се 4 пута по 25 фотографија и сваки пут купон за гласање. Читаоци „Забавника“ гласаће само за 1 дете — разуме се, које му је из тог броја најслађе. Међу свима који гласају, сваки пут ће се извући 10 добитника по једном слатком пакету фабрике „Кандит“ из Осијека.

Девојчица и дечак који буду добили највећи број гласова (купона с њиховим бројем) од читалаца „Политикиног забавника“ биће проглашени за најслађану и најслађаног 1975. године. Њих двоје, најслађана и најслађани, посетиће, са једним од родитеља, о трошку фабрике „Кандит“ Осијек и примиће награду: тачно онолико чоколаде и бомбона колико су тешки.

Фотографије са омотом десертне чоколаде „Кандит“ КАНДИ ЛЕШНИК, КАНДИ КОКОС, КАНДИ ЕКСТРА, слати са ознаком „За најслађи конкурс“ на адресу „Кандит“, 54000 Осијек, Улица Франкопанска 99. Фотографије се не враћају.

„КАНДИТ“—ова најслађа игра на свету!

Гласајте за најслађе. Објављујемо 25 слађаних које је специјални жири „КАНДИТ“—а одабрао међу онима који су послали фотографије за конкурс — НАЈСЛАЂА НАГРАДНА ИГРА НА СВЕТУ.

Читаоци „Забавника“, гласајте за једну девојчицу — дечака, разуме се оне који вам се највише свиђају. На купону упишите број девојчице — дечака за које гласате, исечите купон, залепите га на дописници и пошаљите однах на адресу „КАНДИТ“, 54000 — ОСИЈЕК, Франкопанска 99. Међу свима који гласају за најслађану девојчицу — дечака из ове групе извући ће се на срећу 10 добитника. Они ће добити по један слатки пакет, поклон фабрике „КАНДИТ“—а.

Изаберите једну девојчицу — дечака! Фабрика чоколаде и бомбона „КАНДИТ“ наградиће најслађу девојчицу и најслађег дечака 1975. са онолико чоколаде и бомбона колико су тешки.

КУПОН

Гласам за девојчицу — дечака број:

(презиме и име)

(поштански број и место)

(улица и број)

Романска уметност настала је у првој половини 11. века. На тлу Југославије почела се јављати већ крајем 11. века и то углавном у Далмацији, одакле се посредством приморских градитеља проширила и на континентални део земље. У архитектури овај правац имао је као узор касноантичку, односно ранохришћанску, сводом покривену базилику с трансептом и олтарским апсидама, кубетима и звонницама. Дебели зидови, снажни стубови, уски прозори и велики портали давали су грађевинама тог времена монументални изглед. Занимљиво је да је романски стил утицао на стварање новог, оригиналног правца у уметности код нас, такозване рашке школе.

ХИЉАДУ ПРИМ

НАЈСТАРИЈА КАТЕДРАЛА — Једна од најстаријих сачуваних романских грађевина је црква Св. Трипуна у Котору. Она је уједно и прва највећа катедрала саграђена на нашем тлу после велике сеобе народа и разарања која су трајала готово три века. Св. Трипун је подигнут у 11. веку као тробродна базилика са две олтарске апсиде (задњи полукружни део цркве) и с портиком — покривеним ходником са стубовима на западној страни. После разорног земљотреса 1667. године на катерали су извршене неке измене: тако су уместо порушених романских зидова саграђени ренесансни а између њих сазидана је тераса са богатом декорисаним лучним сводом што представља јединствен пример у архитектури те врсте код нас.

ШКОЛСКИ ПРИМЕР — На темељима древне базилике подигнута је током 12. и 13. века тробродна катедрала Св. Стошије у Задру. Богато украшена низом лукова на стубовима — аркадама и великим розетама кружног облика Св. Стошија представља школски пример архитектуре тог времена.

МАЛЕ АЛИ ЛЕПЕ — Романика није оставила само велелепне палате и катедрале: у њеном духу подигнут је дуж приморја читав низ малих али лепих сеоских црквица и капела. Једна од њих је и капела Св. Николе на брду Марјану изнад Сплита.

ДВОРИШТЕ МАЛЕ БРАЋЕ — Четвороугаоно двориште самостана Мале браће у Дубровнику саградио је у 14. веку познати мајстор из Бара Михоје Брајксов. Витки двоструки стубови, с разноликим капителима, проширењима у горњем делу, спојени малим романским луковима, украшавају ово лепо двориште и дају му посебан чар.

ТОДИШЊЕ ПОРКИЊЕ

ЧИКИН ДАР — Тробродна катедрала Св. Марије у Задру припада самостану Бенедиктинки. По неким подацима, подигла ју је или основала 1068. године племкиња Чика која је, како се сматра, била полусестра хрватског краља Петра Крешимира IV.

ЗВОНИК Св. ЛУКЕ — Једну од мало сачуваних романских грађевина у континенталном делу земље представља звоник Св. Луке у Јајцу. Реч је заправо о звонику цркве Св. Марије, саграђене крајем 14. века који народ у том крају назива црквом Св. Луке. Доњи спратови звоника зидани су у готском стилу, док су горње три галерије изведене као романске трифоре — прозори подељени са два уздужна стуба.

ДРВЕНЕ ДВЕРИ — Прекрасне дрвене двери, средња врата, у романском стилу резбарио је 1214. године домаћи мајстор Андрија Бувина за сплитску катедралу. Ова дво-крилна врата, у ораховини, висока око пет метара, без сумње представљају ремек-дело југословенске уметности. На 28 квадратних поља Бувина је приказао сцене из Христовог живота. Занимљиво је да се у овом раду осећа веома јак утицај византијске иконографске концепције.

МОНАСТИР крај Играна. — Разни црквени редови и братства подизали су дуж Јадрана, на местима која доминирају пучином, једноставне романске манастире. Тако је подигнут и манастир крај Играна, украшен складним романским звоником једноставних линија.

Текст и снимци:
М. Вујовић

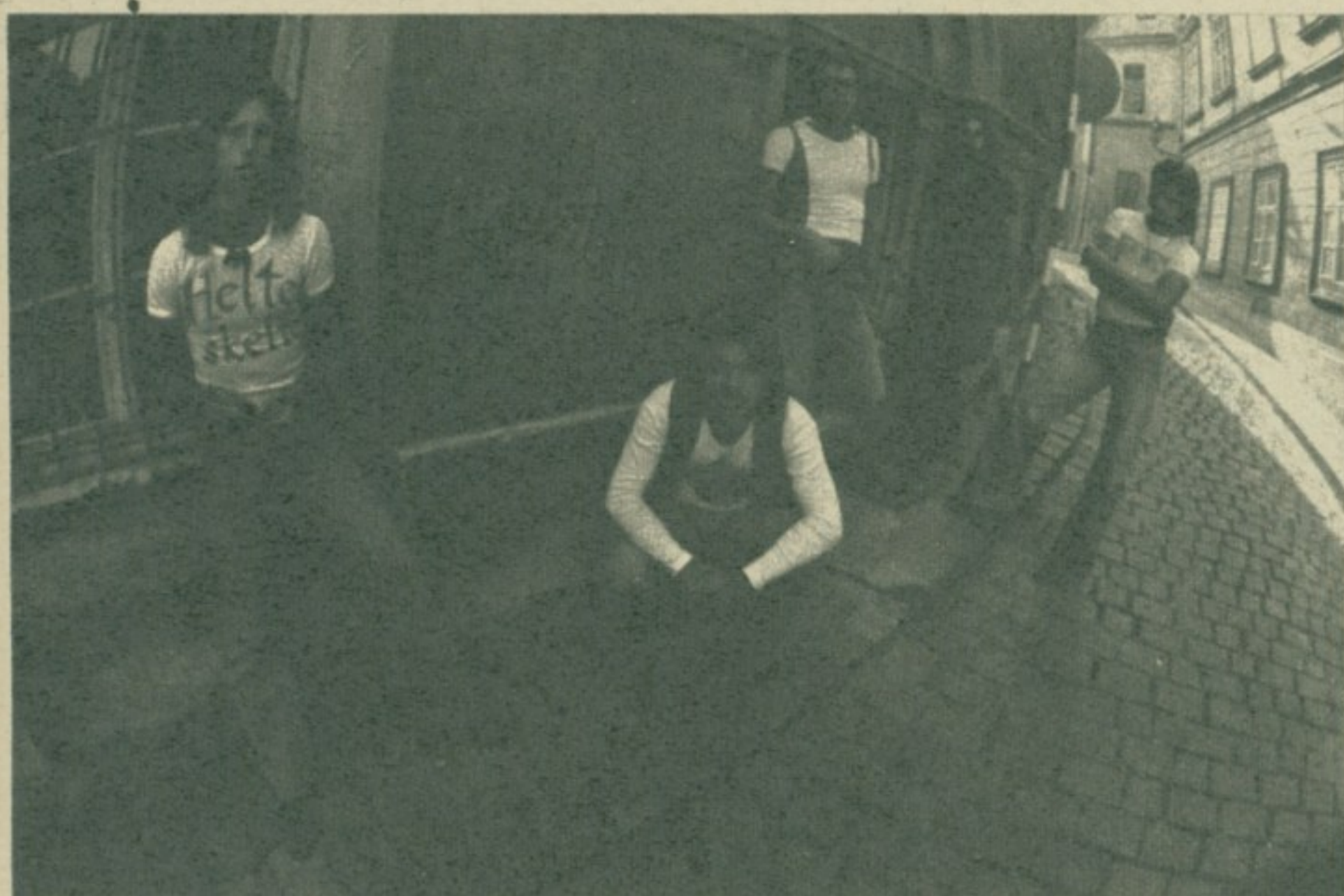
ПОРТАЛ МАЈСТОРА РАДОВАНА — Романска катедрала из 13. века Св. Ловријенац у Трогиру је тробродна базилика, црква издужене основе, са три полукружне апсиде и предворјем. Током времена Св. Ловријенац је претрпео неколико доградњи тако да данас представља спој романских, готских и ренесансних елемената. Оно чиме се сна посебно истиче је раскшши романски портал, главни улаз у катедралу, који је 1240. године израдио чувени мајстор Радован са својим ученицима. Осим ликовима људи и животиња, портал је украшен и прецизно израђеним орнаментима.

ГРАДСКА ВЕЋНИЦА — На подручју Истре остале су сачуване не само многе романске грађевине већ и читави градски тргови. Један од њих је и трг у Пули, опкољен грађевинама међу којима се налази и Градска већница из 13. века.

ХИТ СТРАНА

ДРУГИ НАЧИН

Последњи месец пажњу музичких критичара и свих љубитеља доброг звука код нас привукла је једна мало позната група. Реч је о албуму групе **ДРУГИ НАЧИН** из Загреба. То је, одмах да кажемо, једна оригинална група, права домаћа, са сопственим звуком и музичком концепцијом, изразитом мелодиозношћу. Слободно се може рећи да је овим албумом група оправдала име, јер оно што су створили са две флауте, три гитаре и карактеристично високим гласом солисте Исмета Куртовића представља стварно други начин од оног што је до данас нуђено домаћој поп-сцени. Посебну вредност албуму првенцу дају карактеристичне музичке теме које се провлаче кроз све композиције. А то што се данас о групи први пут чује не треба никога да изненади. Јер, у овој постави састав постоји мање од годину дана.

Пре нешто више од четири године у Загребу је основан састав „Нови акорди“ који су сачињавали некадашњи чланови „Маурициус“, „Млади барони“ и „Црвени

корољи“. Оснивачи су били Исмет Куртовић (гитариста, флаутиста и соло певач) и Бранко Пожгајец (оргуље, флаута, соло певач) који су за групу компоновали и аранжирали музичке нумере. Највише су наступали у Загребу. Ове године, поред гитаристе Халила Мекића и Жељка Микулчића, групи приступају нови бубњар Борис Турин, бивши члан „Црвених короља“. Пошто на домаћој поп-сцени постоји много састава који у свом имену имају реч „акорди“, одлучено је да се промени име. „Нови акорди“ у „Други начин“. Почели су да снимају плоче које су наишле на добар пријем. Албум првенца снимили су за свега двадесет и два часа и — што је заиста реткост — снимање су сами финансирали. Они ниједног трепутка нису посумњали у своје музичке квалитете и исправност својих опредељења. Подаци о рекордној продаји ових плоча то само потврђују, а они који су слушали њихов албум уверени су да Исметов, Бранков, Халилов и Борисов труд није био узалудан.

ПЕСМА НЕДЕЉЕ

ЛИЛЕ СУ КИШЕ
НА ЖУТИ ЛИСТ
И СТАРИ ГРАД

Музика: ДРУГИ НАЧИН
Текст: Борис Турин
Изводи: ДРУГИ НАЧИН

Угледах срећу у одсјају бјелине
Крај самоћи што у мени дише
Но, прошло је лето и дошла јесен
Опет... ЛИЛЕ СУ КИШЕ

Лиле су кише на стаклене
кровове града
Никог,
Само свјетла нијема
И онда си знала шапнути дуго
без краја

Драги
И сутра бит ћу твоја
Чудна је тама
Теби ни трага
Само пустиња стара
Неког требам ја
Било да си ти
Нека, друга моја срећа
Да нисам сам
Све ми значиш ти
Лиле су кише на стаклене
кровове града

Никог,
Само свјетла нијема
На плочнику мртва природа
Мртвим бојама упрљан кист
Још једна је моја љубав
Увела ко ЖУТИ ЛИСТ
Знам дуго пут ме чека
Животу док пронађем склад
А био сам тако близу циља...

AJSAK HEJS (ISAAC HAYES)

Почетком лета популарни музичар је снимио први албум за нову дискографску кућу ABC DUNHILL — „Chocolate Chip“ (Чоколадни парчићи). До сада он је радио искључиво за кућу STAX. По звуку, квалитету и стилу то је стари добри Хејс. Дуги музички пасаж и овде су проткани финим музичким деоницама, а новином би се једино могло назвати то што чешће користи wah-wah гитаре и комплетне дувачке секције. То су основне карактеристике ове плоче. Што се вокалног дела тиче, може се слободно рећи да је исто онолико успешан као и у ранијим остварењима овог музичара. Аранжмани су беспрекорни и још једном потврђују да је Хејс један од ретких који је успео да сачува оригиналност што га је, уосталом, и одржало у самом врху. Веома је занимљиво како Хејс из понекад музички неодређених и неубедљивих тема успева да извуче оно најбоље, најатрактивније. Уз помћ инструменталне надградње и вешто користећи свој глас он доводи звук готово до савршенства.

ЗАБАВНИКОВА

ТОП

листа

ОКТОБАР, 5

1. ЈА НЕ МОГУ ДРУГО НЕГО ДА ЈЕ ЉУБИМ — МИШО КОВАЧ

SUZY

2. МОЈА АНЕ БРОЈИ ДАНЕ — ВИС ЛИБЕРТАС

ЈУГОТОН

3. ВРАТИЈА СЕ БАРБА ИЗ АМЕРИКЕ — ПРО АРТЕ

SUZY

4. ТИ НИКАД НЕЋЕШ ЗНАТИ — ЗДЕНКА КОВАЧИЧЕВ

ПГП РТВ

5. ЈЕДНА ЖЕНА ЧЕНА БРОД — ДУШКО ЛОКИН

SUZY

6. ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА — ГОРАН БРЕГОВИЋ

ЈУГОТОН

7. ГДЈЕ ГОД ДА ПОЋЕШ — група „МОРЕ“

ЈУГОТОН

8. ПРВА ЉУБАВ (ОБАЛА ПУСТА ОБАЛА ВРЕЛА — ИНДЕНСИ

ДИСКОТОН

9. ЗВАО САМ ЈЕ ЕМИЛИ — ЗДРАВКО ЧОЛИЋ

ЈУГОТОН

10. КАД БИ' БИО БИЈЕЛО ДУГМЕ — група ЈУТРО

ПГП РТВ

БЕРЗА ПЛОЧА

Веома волим групу SLADE те бих замолио ваше читаоце да ми пошаљу слике, плоче, текстове песама и све што је у вези са овом групом. Плаћам поузећем а у обзир долази и замена за друге плоче.

Јано Марон,
Петрефи Шандора 39
23205 Вело Влато

САМО ЗА
ЧИТАОЦЕ
ПОЛИТИКИНОГ
ЗАБАВНИКА

АКО
КУПУЈЕТЕ
20 КЊИГА
ПЛАТИЋЕТЕ
СВЕГА
175,00 ДИН.

НАРОДНА КЊИЖЕВНОСТ:

1. Бугарштице
2. Неисторијске народне песне
3. Немањићи и Мрњавчевићи
4. Ослобођење Србије
5. Ослобођење Црне Горе
6. Ускоци
7. Црнојевићи, Јакшићи и Мрњавчевићи

СВЕГА: 60,00 динара

ЛЕГЕНДЕ О ЈУНАЦИМА:

1. Легенде о јунацима старе Грчке
2. Легенде о старим јапанским јунацима
3. Легенде о старим британским јунацима
4. Легенде о јунацима старог Рима

СВЕГА: 70,00 динара

ОДАБРАНЕ СТРАНЕ ЈУГОСЛОВЕНСКИХ КЛАСИКА:

1. Дучић, Јован — Ракић, Милан — ПЕСМЕ
2. Глишић, Милован — ИЗАБРАНЕ ПРИПОВЕТКЕ
3. Илић, Војислав — ПЕСМЕ
4. Јакшић, Ђура — ПЕСМЕ И СТАНОЈЕ ГЛАВАШ
5. Кочић, Петар — ПРИПОВЕТКЕ И ЈАЗАВАЦ ПРЕД СУДОМ
6. Лазаревић, Лаза: — ПРИПОВЕТКЕ
7. Мажуранић, Иван — ИЗБОР ПОЕЗИЈЕ
8. Назор, Владимир — С ПАРТИЗАНИМА
9. Станковић, Бора — НЕЧИСТА КРВ

СВЕГА: 60,00 динара

ИСПРАВНА

У броју 1238 од 19. IX 1975. техничком грешком дошло је до замене слика које иду уз текст огласа за едиције ИП „Народна књига“.

У данашњем броју вршимо исправку — дате су слике које је требало да стоје у броју 1238, а текст остаје исти.

Молимо читаоце да уваже наше извињење.

Редакција „Политикиног забавника“

ИП „НАРОДНА КЊИГА“ 11000 БЕОГРАД, Шафарикова 11

ПОРУЏБЕНИЦА

Овим неопозиво наручујем:

1. НАРОДНА КЊИЖЕВНОСТ — динара	60,00
2. ЛЕГЕНДЕ О ЈУНАЦИМА — динара	70,00
3. ОДАБРАНЕ СТРАНЕ ЈУГОСЛОВЕНСКИХ КЛАСИКА	60,00
4. СВЕ ТРИ ЕДИЦИЈЕ	175,00

(Заокружите редни број испред књига које наручујете.)

Наручене књиге платићу одједанпут у готовом поштару кад ми их уручи.

(Презиме, очево име и име)

(Адреса стана: поштански број, место, улица и број)

(Место и датум)

(Потпис купца и бр. л. к. и где је издата)

У случају спора надлежан је општински суд у Београду.

ФАНТАСТИЧНА

ПРИЧА

ДУШИЦА ЛУКИЋ

Кодијака и његове сараднике. Али — није га није било, Најгоре од свега је то што га професор Кодијак чека већ више од сата... Истина, наши се грдно труде да госта забаве најновијим експериментима, али професор Кодијак се понаша као да га то уопште не занима. Бојим се да је увређен...

— Па, на његовом месту и ти би био увређен. Не схватам шта се могло десити нашем старом професору... осим...

Поштајна сћраси

— Осим ако му је успело да реализује оно његово чудовишно маштање о левитацији...

— Чекај, Сеаде, — рече Иво кад се домаћин удаљио. Постао је одједном веома озбиљан. Учинио му се да се на лицу младог домаћина види да има неку тајну коју покушава лукаво да им каже — не каже. Зато му се, кад је поново пришао столу, готово строго, обратио:

— Ја очекујем да нам то и кажеш! Знам о чему је реч, али ред је ред, па то сам мораш рећи Сеаду...

— Ред није ред — узврати младић и оде хитро по ново јело.

— Сеаде, молим те, препусти га мени — тихо рече Иво чим се домаћин удаљио. — Осећам да ово данас није никакав виц. Не знам зашто, али чини ми се да је у питању нешто озбиљно.

— Мислиш на професора Симића? — упита Иво кроз зубе.

— Па, ви сте то знали! — узврати домаћин уз доброћудан осмех који као да је говорио: ето, игра је завршена, а ја сам победник.

— Нисам. Нисам знао то, али сам знао да ти то знаш... Шта ће на тавану? Којешта! И, откуд ти знаш да ми тражимо професора?...

— Хахаха, — насмејао се опет млади домаћин и, надишући се над њихов сто, тихо рече:

— Чим се вас двојица узвртите то значи да тражите професора, а ја сам га видео како покушава да се успентра на таван, али не уз помоћ покретних степеница...

— Не мислиш, ваљда, да га оз-

ИГРА

НИКАД СЕ ДОСАД НИЈЕ ДОГОДИЛО
ДА СТАРИ УВАЖЕНИ ПРОФЕСОР ЗАБОРАВИ НА ДОГОВОРЕНИ САСТАНАК

Тај човек као да је у земљу пропао — мрзовољно је гунђао Сеад. — И то баш сад кад нам је најпотребнији. Где ли је могао отићи? Имаш ли ти, Иво, идеју где да га још потражимо?

— Можда је изишао из круга Института?

— Немогуће — одврати Сеад. — Већ сам ти то рекао. Време је да почнеш да памтиш оно што ти кажем: из нашег Института за истраживање биоманетских сила не може се изићи нити се у њега може ући а да то не региструје компјутер-стражар.

Увређени посешилац

Сеад се уморио од лутања по лабораторијама Института тражећи професора Симића. Сматрао је то изгубљеним временом и тешко је прикривао своју нервозу.

— Већ сам и огладнео, цело предне га тражимо, ни кафу нисам стигао да попијем...

— Знам. Ти чим огладниш постајеш нервозан јер ти опада шећер у крви. Одавно ти говорим да одеш на контролу...

— Ма знаш да бих те сад могао треснути! — жестио се Сеад.

— Стој, стој! Црвено светло! — повика Иво и кад Сеад, изненађен тиме, хтеде да упита откуд сад црвено светло у ходнику, Иво му спретно убаци у уста бомбону с медом и одмах затим одскочи корак ближе вратима неке лабораторије, поред које су пролазили. Хитро закуца на врата па и не чекајући одговор отвори их и промовиши само нос упита:

— Професор Симић? Да ли је код вас? Да ли је навраћао?

— Није!

Сеаду је пријала бомбона. Задовољно се сладио њоме па помисли да добади Иви који се, за сваки случај, још држао подаље од њега:

— Де, болан, досети се, где би могао бити наш стари!

— Не знам, Сеаде. Ако није изишао из Института, онда заиста не знам. Све смо претражили. Требало је данас да ради у лабораторији биокристала. Ноћас су припремани апарати, загревани инструменти, све је спремно, вакуум, све, а он се није појавио. Затим је требало да одржи консултацију с нама и потом да прими професора

Сеад засташе наред ходника поново наругушен:

— Чујеш ти... чекај, дај ми још једну ту твоју бомбону. Хвала — рече цмокнући. — Понекад помислим да си ти, Иво, обичан шарлатан, а не научник. Па и сам знаш да је то тема фантастичних прича а не научних изучавања. Левитација — којешта! Зашто увек говориш глупости кад ми није до тога?

— Па, кажу људи да се стари потајно бави левитацијом. Можда он сад негде лебди над нама. Компјутер-стражар то не би регистровао, он је програмиран да стражари само на улазу и излазу Института...

— Кажу, кажу, кажу... свашта људи кажу! — опет се љутио Сеад. — Али, више заиста не могу да слушам то твоје кажу јер сам уморан и гладан и свака, ма и најмања глупост, укреше ми варницу беса... Заиста сам гладан!

— Па ништа лакше: хајде да ручамо. Старог нема па нема... А за професора Кодијака не брини, имају шта да му показују, ако хоћеш до сутра, а он се неће довека љутити. Коначно ће се у њему пробудити научничка радозналост, па ће заборавити да је дошао професору Симићу.

— Да, — сложи се Сеад. — Хајде да ручамо.

Пре него што су ушли у ресторан још једном су проверили преко интервизора у Централном секретаријату Института да ли се, можда, професор Симић појавио.

Тајна

— Не! Професор је још заузет, — одсече службени глас Дамире, праћен љупким али прекратким осмехом са интервизора.

— Хм! Како је вешта: професор је заузет, а не: још га нисмо пронашли! Баволски је спретна!

— Уопште је ђаволска, али ми сад идемо на ручак. После ћемо се боље осећати а дотле се и Стари може појавити. Видећеш, само ће се стрекнути однекуд с висине... — рече Иво отварајући врата ресторана.

— Нешто знам — тихо им шапну млади домаћин ресторана који их је послуживао ручком.

— Не сумњам у то! — насмеја се Сеад који се, чим се дочепао постављеног стола и зграбио врускави окрајак свежег хлеба, одмах орасположио. — Знаш ти свашта! Је ли тако, Иво?

Тада се домаћин, натоварен пољубавником с новом храном, примаче и поче размештавати јело по столу, пажљиво, полако и уз најлукавији осмех на лицу.

— Хвала — рече Сеад љубазно, а Иво, тобоже кришом од Сеада, даде домаћину знак прстом да ћути.

— Хахаха! — насмеја се домаћин на то. — Мене, Иво, нећете преварити! Вас двојица сте једно! Два тела а једна душа, тако се то каже, ха!

Сеад и Иво се згледаше.

— Тачно, пријатељу, само нисам ја тај који вара већ ти — рече му Иво. Сеад мора од тебе то да чује...

— А шта то, молим? Шта то треба да чује?... Хахахаха! Немој те се трудити да мене повучете за језик, Иво. Па ја сам завршио психологију из чистог хобија, заједно са Угоститељским факултетом.

— Донеси колаче! — рече Иво суво — а ја ћу ти за то време направити списак мојих диплома, балавче један! Требало би ти тридесет година, а не три месеца па да мене прочиташ...

— Хахаха! — смејао се домаћин. — А колаче? Какве?

— Дипломат-торту с ананасом.

Док су Сеад и Иво јели колаче, домаћин је распремао њихов сто и прикупљао посуђе, мада то није био његов посао. Кад су завршили, домаћин кратко рече:

— На тавану је!

За све сљособан!

Сеад и Иво и не трепнуше, али истовремено креснуше упаљачима, палећи сваки своју цигарету.

биљно тражимо на тавану? — зачуди се Сеад кад га Иво угура у лифт и крену у поткровље.

— Мислим! Он је за све способан. Уверен сам да на тавану експериментише нешто без ичијег знања, и то, највероватније, нешто у вези с левитацијом... Немој се зачудити, Сеаде, ако га затекнеш како, и поред Земљине теже, лебди на тавану као усред космичког простора у бестежинском стању. Јер зашто би се пенетрао на таван? Зато да нико не примети да је горе.

Сеад је ћутао.

С поткровља на таван водиле су мале покретне степенице које су мировале све док их неко не стави у покрет, притиском на посебно дугме. Но то је дугме истовремено повезано и са алармним уређајем у Сали безбедности; у којој су смештени сви компјутери-стражари који то одмах региструју зато

што се на самом тавану налазе уређаји магнетне заштите Института. Кад би те уређаје ставили у погон, око Института се стварао невидљиви али и непробојни зид кроз који ништа није могло продрети. Међутим, та веза алармних уређаја између покретног степеништа и Сале безбедности није била позната Сеаду и Иви, па су притисли дугме и покренули степениште и зачас доспели на таван који је личио на огромну салу испуњену разним машинама цинонских размера.

У једном углу се нешто помаче и обојица кренуше у том правцу. — Професоре, — тихо позва Сеад.

— Јесте ли то ви, професоре? — упита Иво. — Где сте? Је ли све у реду?

— Пссст! — зачу се иза једне огромне машине. — Дођите овамо. Ја не могу да изиђем...

Киднајери

За то време Инститом се проносио аларм прве опрезности који се јавио на притисак дугмета за

— Откривени смо! Дајте хеликоптер! — повина Кодијан и испали кроз прозор ракету која се претвори у црвени балон.

покретно степениште ка тавану. То у Институту није никога узнемирило. Знак прве опрезности се често чуо, али то је увек био сигнал само за Службу заштите. Сви остали у Институту настављали су свој посао као да и не чују тај сигнал. Али, кад се тај аларм зачу у Свечаној сали за састанке, где су професор Кодијак и његови сарадници очекивали професора Симића, гости посакаше и повадише своје скривено оружје. Сам професор Кодијак принесе устима леву руку с часовником и у њега јасно изговори:

— ОТКРИВЕНИ СМО! ПРОФЕСОР СИМИЋ НИЈЕ С НАМА. ДАЈТЕ ХЕЛИКОПТЕР!

Истовремено је испалио ракету кроз прозор која се претворила у црвени балон и остала да лебди метар-два од прозора. Домаћини у Институту су се најпре изненадили таквом понашању својих гостију, а онда су се прибрали. У

Свечану салу је утрчала група људи из Службе заштите:

— То није професор Кодијак. То су прерушени киднапери! Држите их, момци, не дајте да дођу до прозора!...

Али, киднапери су се жестоко бранили и успели су да се пробију до прозора где их је примио већ приспели хеликоптер, којем је црвени балон био знак где треба да пристане.

— Шта чекају, зашто не стављају већ у погон заштитни зид! Брзо на таван! — наредила је Служба заштите.

А на тавану су Сеад и Иво збуњено гледали старог професора како им, шћућурен између оне машине и зида, даје знаке да буду тихи.

— Стојте ту — шапутао је — правите се као да нешто разговарамо...

— Али, шта се дешава, професоре? Цело преподне вас тражимо а доле вас у Свечаној сали очекују већ више од једног сата ваш колега Кодијак и његови сарадници, а ви се овде кријете. Зашто, професоре? — упита Сеад.

— Ох, ох, професор Кодијак! — застена старац. — Помозите ми брзо да се одавде извучем. Заборавио сам на састанак с њим, ох! Ех, та моја седа заборавна глава!

Дед и унук

Сеад и Иво помогоше професору да се искобела из свога скровишта.

— Зашто се кријете, професоре? — упита сад Иво. — Шта се догађа?

— Шта се догађа, шта се догађа. Ех, боље и да не знате... Мој унук ми је жестоко пребацио да никад немам времена за њега. Каже да ни рођену децу данас више не бих препознао... Он је, знате, у школској лабораторији са својом другарицом пронашао неку играчку, неке таласе-трагаче, за које тврди да могу да открију свакога, ма где се налазио, само под условом да тај са собом носи ево ову лоптицу, ево, ово... То су ми дали — извади професор из џепа једну куглу налик на пинг-понг лоптицу. — Е, па, видите, обећао сам му да ћу овог пута поштено играти. Јер, јуче сам куглу оставио у свој писаћи сто и они су то знали! Мој унук и његова школска другарица. Замислите! Ти таласе-трагачи се одбијају од ове кугле и враћају се своме извору доносећи тражене информације. Ето, али данас сам играо поштено а они ме нису пронашли! — ликоввао је професор. — Једино је ђаволски незгодно што сам закаснио на састанак са професором Кодијаком, Пожуримо сад, молим вас...

— Деда! Ту си, ухватили смо те! — зачу се дечји глас из професоровог џепа, у који је поново стрпао своју куглу. Затим се зачу ведар кикот младих гласова и поново речи:

— А ниси нам веровао! И зато ниси хтео поштено да се играш!

Сеад, Иво и професор Симић само слепоше раменима а затим журно кренуше ка покретним степеницама где се готово сударише са људима из Службе заштите, који су хтели да укључе магнетни зид...

— Да сте бар укључили магнетну одбрану, кад сте већ били горе — корили су их касније сву тројицу. — Заробили бисмо хеликоптер и открили ко су киднапери...

— А мој унук, зар не би требало бар њега похвалити кад су већ мене овако изгргали... Ипак, он је... он би... и да су ме одвели... он би ме пронашао својом играчком! — гунђао је професор Симић силазећи на одоцнели доручак.

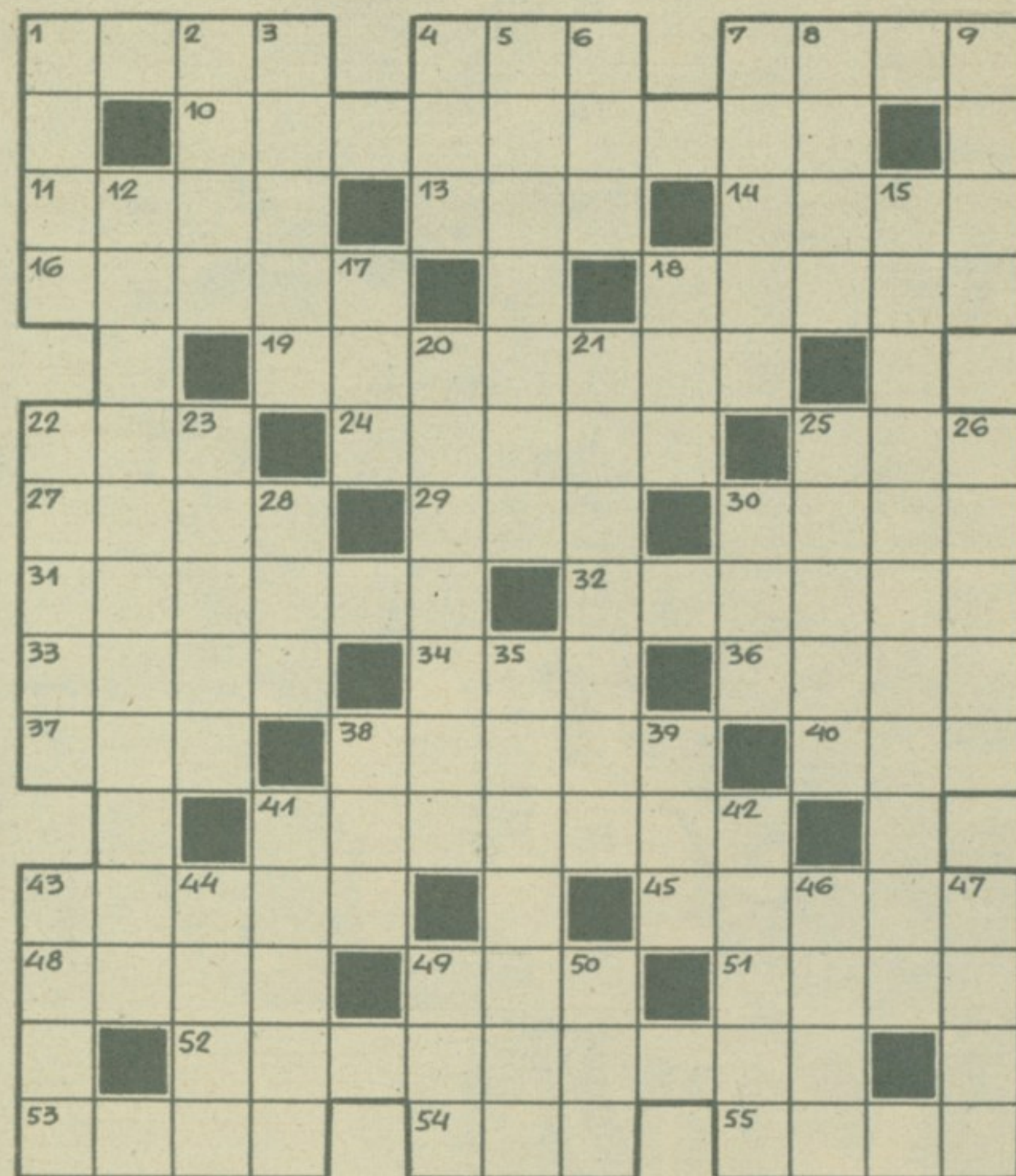
укрштене речи

ВОДОРАВНО:

1) део мотора, 4) змијски цар, 7) град у Сирији, 10) смањење (мн.), 11) уписивање, 13) драг, 14) река у Европи, 16) топли морски ветар, 19) једно превозно средство, 19) јарбол, 22) делање, 24) страна света, 25) поен, 27) бог љубави код старих Римљана, 29) припадник северноевропског народа, 30) оријентална посланица, 31) врста речне рибе (мн.), 32) такмаци, 33) зарез, 34) домаћа животиња (мн.), 36) сеоско подручје, 37) страно мушко име, 38) бивши Динамов фудбалер (Стјепан), 40) врста инсекта (мн.), 41) летовалиште у Грчкој, 43) прилошка одредба за време, 45) река у Сибиру, 48) показна заменица, 49) наша река, десна притока Дрине, 51) личност из ТВ-серије „Баволје Мердевизе“, 52) човек који се бави политиком, 53) зимзелено дрво, 54) личност из истоимене Шекспирове трагедије, 55) дворана.

УСПРАВНО:

1) немачки индустријски концерн, 2) дужица у оку, 3) грађевински материјал, 4) личност из Забавниковог стрипа, 5) јапанско острво, 6) мушко име од мила, 7) једна од САД, 8) госпођа (енгл.), 9) нацрт, 12) америчка ваздухопловна компанија, 15) припадник владајућег слоја у старом веку, 17) део теразија, 18) англосаксонска мера за површину, 20) онај који се бави телепатијом, 21) понезање, 22) северноамеричка животиња скупогеног крзна, 23) дочекивање, 25) глиб, 26) музички инструмент, 28) скраћеница за: Радио индустрија Загреб, 30) име филмске глумице Гарднер, 35) спетљати, 38) малосуман, 39) дрво за бродоградњу, 41) име мађарског књижевника (Зилахи), 42) северни јелен, 43) неупотребљаван, 44) део течности (мн.), 46) део обављеног посла, 47) део животињског тела, 49) град у Француској, 50) тишина.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) летак, 6) мотив, с, 11) леро, 12) Оран, п, 14) тренер, 16) нарвал, 18) рак, 19) навод, 21) ара, 22) УКТ, 23) анима, 24) Лок, 25) Јура, 27) Ани, 28) Дима, 29) анали, ч, 31) радар, 32) акценти, 33) клас, с, 36) тркач, 40) Леви, 41) сто, 43) Ерке, 44) оке, 45) акена, 47) арс, 48) МАН, 49) герор, 50) Тот, 51) Прилеп, 53) Јелена, е, 55) јеле, 56) атар, р, 57) таван, 58) наикт.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор НИП „ПОЛИТИКЕ“ Вукоје Булатовић. Главни и одговорни уредник „Политикиног забавника“ Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 176,00 дин, полугодишња 88,00 дин, тримесечна 44, дин. Претплата за иностранство: годишња 352,00 дин, полугодишња 176,00 дин, тримесечна 88,00 дин. Уплате на текући рачун број 60801-601-822. Годишња претплата у страниј валути: ДМ 60.—, Долар 24.—, Фф. 112.—, Шфр. 70.—, Шкр. 102.—. Девизне уплате из иностранства слати преко Београдске банке — Београд на рачун 60811-620-292-32000-000-00054. Поштански факс 124. Телефони: 324-471, централа 324-191 и 325-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/1, тел. 322-711. На основу нишљена Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-2973-02 од 22. 1 1973. године не плаћа се порез на промет.

Царобне књиге са царобном музиком

ИП „ВУК КАРАЦИЋ“, 11000 Београд, Краљевића Марка 9

НАРУЧЕНИЦА

Овим неопозиво купујем комплет ПРИЧЕ И ПЕСМЕ ДИЗНИЛЕНДА III коло

ЗА ГОТОВО — ПОУЗЕТЕМ по повлашћеној цени од 120.— динара (плаћање поштару приликом пријема комплета).

НА ОТПЛАТУ — по цени од 150.— динара који ћу износ исплатити у три месечне рате. Рате ћу уплаћивати редовно по пријему комплета и рачуна.

У случају спора признајем надлежност IV општинског суда у Београду.

Име и презиме _____

Занимање _____ Пошт. бр. и место _____

Адреса стана _____ Назив и адреса радне организације _____

Овера о запослењу за купце на отплату _____

Кулац _____

(печат и потпис овлашћеног лица) _____

(својеручни потпис) _____

Бр. лич. карте _____

Издате од СУП-а _____

Пензионери уместо овере прилажу одрезак претпоследњег чека од пензије.

Наручбеница се оверава само при куповини на отплату.

Кад отворите ове књиге Волта Дизнија, наћи ћете у свакој од њих причу написану

НА 24 СТРАНЕ
СА СЛИКАМА У БОЈИ
И ЛОНГ-ПЛЕЈ ПЛОЧУ
СА ИСТОМ ПРИЧОМ
И ПЕСМАМА КОЈЕ МОЖЕТЕ
ДА СЛУШАТЕ

КОМПЛЕТ САДРЖИ:

- АЛИСА У ЗЕМЉИ ЧУДА
- ДУШКО ДУГОУШКО И ЛУТКА ОД СМОЛЕ
- ПЕСМЕ МАМЕ ГУСКЕ
- ВИНИ ПУ И ВЕТРОВИТИ ДАН
- АЛАДИНОВА ЧАРОБНА ЛАМПА
- СИНБАД МОРЕПЛОВАЦ

Књиге су штампане ћирилицом у изузетно лепој техничкој опреми и са великим бројем илустрација у боји, формата 19x19.

Комплет од 6 књига може се купити за готово по цени од 120 динара или на отплату по цени од 150 динара.

Купци из Београда могу подићи књиге сваког радног дана до 15 часова у предузећу „ВУК КАРАЦИЋ“, Краљевића Марка 9.

ПОЛИТИКИ
ЗАБАВНИК

Мала пошта

11001 БЕОГРАД
МАКЕДОНСКА 29, П. ФАХ 124

Грађини Забавнице,

ДОЛАЗИ КОМЕТА

Чуо сам да се нека комета после више година враћа и поново пролази поред Земље. Можеш ли ми

одговорити како се зове и после колико времена ће опет доћи.

Миленко Живуљ, Панчево

Највише посматрана и најбоље проучена је Халејева комета која је добила име према Едмунду Халеју (1656—1742), енглеском астроному и директору Гриничке опсерваторије. Он је утврдио да се та комета појављује сваких 74 или 77 година. Од 467. године пре нове ере до 1910, када је последњи пут прошла поред Земље, појавила се на небу тридесет пута.

Приликом обиласка око Сунца она може да се приближи Земљи на 15 милиона километара. Последњи пут је посматрана од 11. септембра 1909. године до 1. јуна

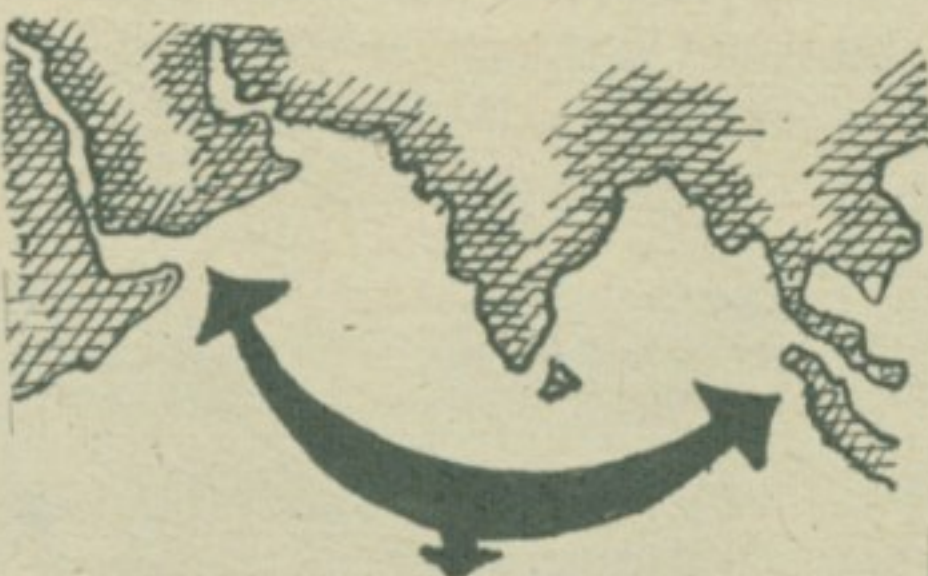
1911. године, када се приближила на 23 милиона километара и тада је Земља прошла кроз њен реп без икаквих осетних последица. Поново ће стићи 29. априла 1986. године.

НАЈМАЊИ ОКЕАН

Који је најмањи океан на свету и колико се воде налази у њему?

Милан Савић,
Сисак

Иако има површину од 73,4 милиона квадратних километара, а са околним морима 74,9 милиона. Индијски океан је ипак најмањи. Површина Великог или Тихог океана износи 180 милиона км², а Атланског 106,5 милиона км². Његова највећа дубина је поред ос-

трва Јаве и износи 7000 метара. За светски саобраћај постао је значајан када је 1498. године Васко де Гама опловио око Африке и тако пронашао морски пут из Европе за

Индију. Проналаском Америке опао му је значај, али је поново порастао када је прокопан Суецки канал 1869. године.

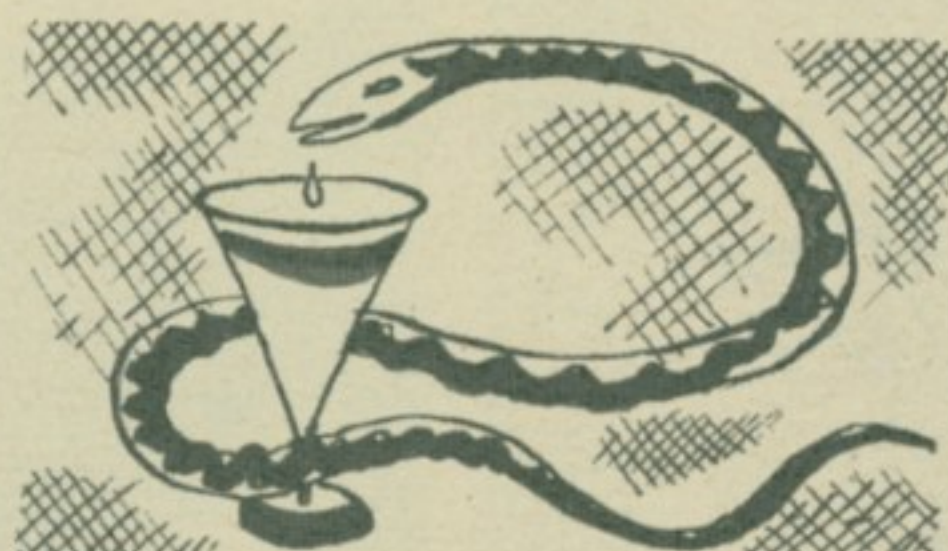
Према мишљењу стручњака, укупна запремина воде Индијског океана износи 292 милиона кубних километара.

И ЗМИЈЕ СУ КОРИСНЕ

Могу ли змије да буду корисне и да служе човјеку?

Демо Фак,
Фоча

Змије су свакако најомрзнутије од свих животиња али ипак могу да буду од користи. У многим крајевима оне представљају важан извор прихода, јер се продаје њихова кожа, конзервира месо, забављају радознали туристи и што

је најважније њихов отров служи за справљање серума против уједа који је често смртоносан.

Отров неких афричких змија у комбинацији са другим лековима добро делује код претераног нервног замора, за ублажавање болова, као и за справљање лекова против епилепсије, реуматизма, дечје парализе и других.

ШТА ЈЕ СКЕЧ

Молим те да ми одговориш на једно питање. Интересује ме по-

рекло речи „скеч“ и да ли та реч може значити исто што и реч драма?

Драган Радић, Рисан
Бока Которска

Реч скеч на енглеском има основно значење: скица. Поред тога, значи и драмска скица, дакле кратка драмска сцена, обично уз пратњу музике. У том смислу ова реч се употребљава и ван Енглеске, па и код нас за кратке комаде с певањем и играњем, обично у варијететима.

ПОЛИЦА ЗА КЊИГЕ

У једном од претходних бројева Забавника, у рубрици „Кутак за девојчице“ објавили сте прилог „Направи полицу за књиге“. Тај број Забавника сам пропустио да купим, али сам сазнао садржај рубрике, па бих молио неког читаоца да ми пошаље само страну на којој је „Кутак за девојчице“. Унапред захваљујем.

Жељко Буљовчић
Ивана Антуновића 86/а
24000 Суботица

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ...

решење загонетке: УБИЋУ ТЕ СУТРА!

Убица је Холанђанин Петер Хамп који је на папиру једини исправно написао компиковано име убијеног Швајцарца Halanstroikoffa. То значи да га је од раније познавао, јер сви су остали име убијеног чули од инспектора Бенита а не и видели написано.

УЧЕНИЦИ – СРЕДЊОШКОЛЦИ! ЦЕЛА МАТУРА У ЈЕДНОЈ КЊИЗИ!

Са приручником за матуру — репетиторијумом — у коме је прегледно и сажето изложено градиво из српскохрватског језика, географије, историје, биотогије, хемије, физике, математике, социологије, политичке економије, политичког система и друштвеног уређења СФРЈ по наставним плановима од I до IV разреда.

Ово је ново, прерађено и допуњено издање на коме је радила група познатих педагога, тако да РЕПЕТИТОРИЈУМ представља јединствен приручник за успешно обнављање градива у току школске године, а посебно у време припремања завршног испита школе — матуре.

Репетиторијум можете добити поужећем, по цени од 60.— дин. ако пошаљете писмо или дописницу са наруџбеницом на НЦП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“, Француска 7, 11001 Београд, пошт. факс 23.

КАКО СЕ РЕШАВАЈУ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ — научите сами лако и брзо из књига „УРАЂЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ“. Препоручујемо вам 4 књиге које садрже комплетну израду свих задатака из математике за све разреде гимназије и осталих средњих школа као и увод у вишу математику. Књиге можете наручити дописницом или писмом на адресу: МАТЕМАТИКА — 71001 Сарајево, п. п. 64 и одмах ћете их добити. Платићете поштару кад вам их донесе (поузећем). Цена једне књиге је 80 динара. Ако одједном купујете комплет од 4 књиге, добићете га за свега 250 динара или ако удружени са неким наручujete 8 или више књига, платићете само 40 динара за сваку књигу!

